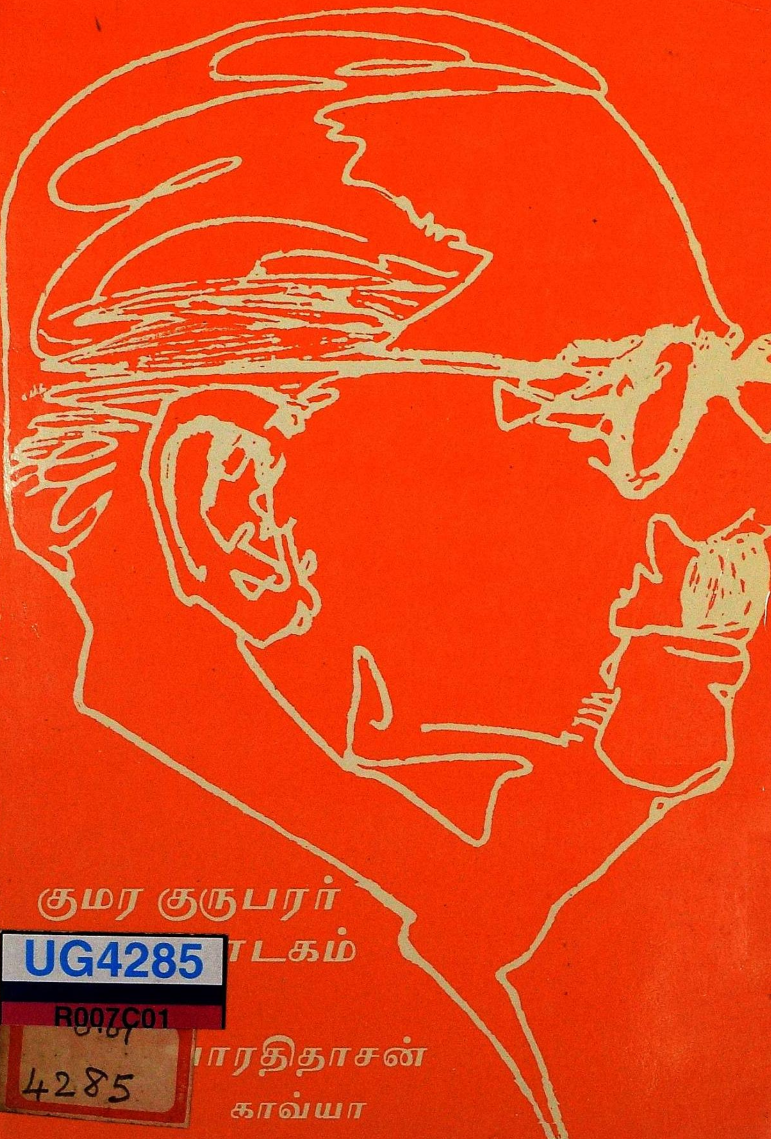

குமர குருபரர்
டகம்

ாரதிதாசன்

காவ்யா

UG4285
R007C01
4285

குமர குருபரர்

(நாடகம்)

பாரதிதாசன்

காவ்யா

KUMARA KURUBARAR
(Tamil Drama)

by BHARATHIDASAN

First Edition December 1992
Second Edition June 1994

Published by Lakshmi Sundaram

Kaavya
16, 17th E Cross
Indira Nagar
Bangalore-560038.

Printed at : Vagai Achagam Madras-94

PRICE : Rs. 20-00

முன்னுரை.

குமரகுருபரன் கதையின் பிரதான பாகங்கள் விரிவாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. டைரக்டருக்கு வேண்டிய பகுதியை எடுத்துக்கொள்ளுவதற்குச் சௌகரியமாக!

இதில், குறித்துள்ள பாடல்களுக்கு ஏற்ற இராகதாளத்தை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி அமைக்கும் போது கருத்து மாறாமல் சில எழுத்துக்களைக் கூட்டவோ குறைக்கவோ செய்து கொள்ளலாம்.

இதில், (1) கனவில் முருகன் தோன்றுவது.

(2) கைலாயத்தில், பார்வதி பரமேஸ்வரன் சல்லாபம்.

(3) அரங்கேற்றுவதில், (பார்வதி) அர்ச்சகன் மகளாயத் தோன்றுவது

முதலிய இடங்கள் ஒரியண்டல் நாட்டியத்தால் நிகழவிக்கலாம்.

கூடியவரைக்கும் இடம் ஏற்பட்டபோதெல்லாம் நகைச்சுவை கூட்டப்பட்டிருப்பது கருத்தக்கது

பாரதிதாசன்

பாரதிதாசனின் "குமரகுருபரன்" கையெழுத்துப் பிரதி

—சேலம் தமிழ்நாடன்

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள் எழுதிய குமரகுருபரன் கையெழுத்துப் பிரதி கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இப்பிரதி கவிஞர் அவர்களின் மூலப் பிரதியை பெயர்த்தெழுதியதாகும். கவிஞரது படைப்புதான் இது என்று முன்னுரையின் கீழ் கவிஞர் வைத்துள்ள கையொப்பம் நிரூபிக்கிறது. மேலும் சில பக்கங்களில் காணப்படும் குறிப்புகள் அவரது கையெழுத்துடன் ஒத்திருக்கிறது. நூல் 13×21 செ. மீட்டர் அளவில் 162 பக்கங்கள் தாளில் ஒரு பக்கம் எழுதப்பட்டுள்ளது. காலம் 1944.

'குமரகுருபரன்' சினிமாவிற்காக எழுதப்பட்டதாகலாம். சேலம் மாடர்ன் தியேட்டர்ஸ் கதை இலாக்காவின் முத்திரை காணப்படுகிறது.

'நான் ஒரு நிரந்தரமான நாத்திகன்' என்று கவிஞர் சூளுரைத்த (1933) பிறகு சதி சுலோசனா ('44) கவிகாள மேகம் ('39) ஆகிய சினிமாக்களுக்கு கதை வசனம் பாடல் எழுதியதைப் பார்க்கும்போது குமரகுருபரன் அவரது படைப்பேயாகலாம். சுப்ரமணியத்துதியமுதில் ('26) வெளிப்பட்ட சைவப்பற்று குமர குருபரனிலும் தொனிக்கிறது.

முதல் 67 பக்கம் வரையிலான பகுதிக்கு குமர குருபரன் என்றும் 68 முதல் 151 பக்கங்கள் வரையிலான பகுதிக்கு பொன்முடி-பூங்கோதை என்றும் தலைப்பிடப்பட்டுள்ளன. பின்பு கதை உறுப்பினர் பட்டியல்-மொத்தம் 47 பேர். அதன் பின் அநுபந்தம் (பக்கம் 153-16) ஒரு நகைச்சுவைக் காட்சி. இறுதியாக ஆக்கியோன் முன்னுரை (பக்கம் 162)-கீழே பாரதிதாசன் என்னும் கையொப்பம். பின் வெற்றுத் தாட்கள் சில.

காட்சி எண்கள் ரோமானிய முறைப்படி குறிக்கப் பட்டுள்ளன. நான்கு IIII என்றும் இருபத்து ஒன்பது XVIIII என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. XIIIக்கு அடுத்து XIV இருக்க வேண்டும். ஆனால் XIX என்றுள்ளது. ஆதலால் மொத்தக் காட்சிகள் XXXVI என்றெழுதப் பட்டிருப்பினும் உள்ளவை முப்பத்து ஒன்றே. வசனம் பக்கம் 149 மீண்டும் அடுத்த நிறைவுக் காட்சியிலும் ஒரு பக்கம் அளவு எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒற்றுப் பிழையெல்லாம் தம்கைப்பட திருத்தியுள்ள கவிஞரின் கவனத்தில் இவை படவில்லை போலும்.

பிரித்தெழுதியுள்ள பாங்கு குமரகுருபரனை ஒதுக்கி விட்டு பொன்முடி பூங்கோதையை முழுபடைப்பு போல் ஆக்கிக் கொள்ளத் தக்கதாக இருக்கிறது.

குமரகுருபரன் கதை

திருநெல்வேலி கைலாசபுரத்துச் சிறுவன் குமர குருபரன் பிறவி ஊமை. திருச்செந்தூர் முருகன் அருளால் பேச்சுத்திறன் பெறுகிறான். புகழ் பெற்ற சிறுவனுக்கு பெண்தர விழைகிறார் தாய்மாமன். குழந்தை மணம் தமிழர்க்கு ஏற்றதல்ல, அறிவும் ஒப்பாது என்கிறார் அவன் தந்தை, பின் கடவுள் நூலாகிய மீனாட்சியம்மன் பிள்ளைத்தமிழ் இயற்றுகிறார். மதுரையில் திருமலை

நாயக்கர் முன் அரங்கேற்றம் ஆகிறது. குமரகுருபரன் அமைதி தேடி பயணம் மேற்கொள்கிறான்.

பொன்முடி பூங்கோதை காதல்

தருமபுரத்திற்கு அடுத்த வள்ளியூர் நாட்டாண்மை முத்து வணிகன் மானநாயக்கர் மகன் பொன்முடி. பெரியதனம் மறைநாயக்கன் மகள் பூங்கோதை உறவு ஆயினும் குடும்பப் பகை. எனினும் இளைய உள்ளங்கள் இணைகின்றன. காதலிஐய நள்ளிரவில் சந்தித்த பொன்முடி அடிபட்டுத் திரும்புகிறான். அவளுக்கு வீட்டுச் சிறை. பொன்முடியை முத்து வணிகத்திற்கு அனுப்புகின்றார் அவன் தந்தை. திரும்புவதற்கு திங்கள் ஆறு ஆகும்.

வள்ளியூர் வந்து தங்கிய குமரகுருபரன் அருள் பாலிக்கிறார். முருகன் அருளுரைப்படி மாசிலாமணி தேசிகரை தனது ஞான குருவாக ஏற்கிறார்.

காதலனைக் காணாத பூங்கோதை, தந்தை தன் காதலனைக் கட்டி வைத்துப் புடைத்த புன்னை மரத்தைக் கட்டித்தழுவி புலம்புகிறாள். மாதங்கள் மூன்று கடந்தன. ஒரு வைகறையில் வெளியேறி முத்து வணிகத்திற்காக வடக்கே புறப்பட்ட வணிகக் குழுவோடு இணைகிறாள் அவள்.

பதலி எனும் வனத்தில் யாகம் நோற்கும் ஆரிய தவசியர் முத்து வணிகரிடம் நிதி வேண்டுகின்றனர். உயிர்கொலை செய்யும் யாகத்தை தமிழர் ஆதரிப்பதுண்டா என்று மறுத்துத் திரும்புகிறான் பொன்முடி. அவமானப்பட்டோம் என்று சினமுற்ற தவசியர், திரும்ப வந்து வணிகக் குழுவைத் தாக்குகின்றனர். இருபுறமும் ஆட்சேதம். பொன்முடியும் சிலரும் தனியே பிரிகின்றனர்.

அவனைத் தேடிவரும் பூங்கோதையும் பொன்முடியும் சந்திக்கின்றனர். கட்டுண்டு மெய் மறந்தனர்.

பொன்முடியைத் தேடி வந்த தவசியர் கூட்டம் அவனைத் தாக்குகிறது. காதலன் தலை கீழே, உடல் தன் கையில். அதிர்ச்சியுற்றாள் பூங்கோதை. "செந்தமிழர் மேன்மைக்குச் செத்தான்! அன்பன் செத்ததற்குச் செத்தாள் நம் தென்னாட்டன்னம்."

மக்கள் இந்த கொடுமையை மன்னனிடம் முறையிட விரும்புகின்றனர். மன்னனைக் காண அவர்களறிந்த சுருக்குவழி தருமபுரம் மாசிலாமணி தேசிகரைக் காண்பது தான். அவரோ "குமர குருபரனைக் கொண்டே கொலைக்கும் கொள்ளைக்கும் தக்க ஏற்பாடு செய்கிறோம். வடநாட்டில் சைவம் தழைக்கும். அதன்மேல் அங்கு இத்தகைய கொடுஞ்செயல்கள் நடவா" என்றுகூறி குமரகுருபரனுக்கு வடநாடு சென்று வருக என்று உத்தர விடுகிறார். பொன்முடியை எழுப்பிக் கொடுப்பார் எனக் கருதி அழுதுகொண்டே வந்த சனம் அழுது கொண்டே திரும்புகிறது.

பொன்முடி பாடுவதாக ஐந்தும் பூங்கோதை பாடுவதாக இரண்டும் ஏழு காதல் பாட்டுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அச்சுப்பகுதியின் அளவு காரணமாக இங்கே சில அடிகள் இருவரிகளாக அச்சிடப்பட்டுள்ளன. கவிதையின் தலைப்புகள் கவிஞர் தமிழ் நாடன் தந்தவை.

பொன்முடி : பொழுது புலர்ந்தது

புலர்ந்தது பொழுது பொன்னொளி வீசி
மலர்ந்தது செங்கதிரே, நன்றாய்
மலர்ந்தது செங்கதிரே.
கலந்தன இசையைக் களித்தன பறவைகள்
கண்டேன் கண் எதிரே (1)

மரகதப் பந்தல் மரநிழற் சாலை
பெரியதோர் நடைப்பாதை, இதுவே
பெரியதோர் நடைப்பாதை
இருபுறமும் கழனிகள் இசைபாடும் உழவன்
ஏகிடும் மனவாதை (2)

காதல் ஒளியே! வழிகாட்டு

காதல் ஒளியே! வழிகாட்டு
வருகின்றேன் இருளில் (காதல்)

மாதாக வந்த அமுதே!
வாழ்வின் மருந்தே!
காதினில் ஒன்றுமே கேட்கவில்லை என்
கண்ணெதிர் இருளல்லால் ஏதுமில்லை. இப்
போதுநீ விழித்திருப்பாயோ, சொல்லப்
புறம் வா என்றாய்
நம்பினேன் நானுன் சொல்லை (காதல்)

இன்பமாய்க் கொண்டாள்

இன்பமாய்க் கொண்டாள் துன்பத்தை
எனக்காக! எனக்காக! (இன்ப)

துன்பத்தை எனக்கிழைத்தார். அதைத்
துரும்பென்று மதித்தேன். அவட்காக (இன்ப)

அன்பை அவளுக்களித்தேன். அவளோ
ஆவியை எனக்கே அளித்தாள்
மன்பதை உலகில் உண்மைக் காதல்
வாழ்வே, உயிர்க் குறுதியாகும் (இன்ப)

அவள் முகம் அழகிய தாமரை

அவள் முகம் அழகிய தாமரை
என்னைப் பிரிந்தங்கே
அல்லல் படுகின்றாளோ (அவள்)

கவலையின்றி உலவும் மான்கள் விழி
கவலை கொண்ட அவள் விழியே (அவள்)

துவள்கின்ற இடையோ வஞ்சிக் கொடி!
தோகை நடை அன்னம் எப்படியோ
அப்படி!

அவள் எங்கே நானிங்கே எனும்படி
ஆக்கினார் என் பெற்றோர் இப்படி! (அவள்)

உதிர்ந்த மலர்

உதிர்ந்த மலர் போல் படுமோ, அவள்
உள்ளங்கை என் தோளில் (உதிர்ந்த)

அதிர்ந்த மின்னல் போல் தோன்றுமோ
அவள் நகை அறிந்த கனிபோல்
கிடைக்குமோ அவள் இதழ் (உதிர்ந்த)

புதைந்தனள் தூரமெனும் சேற்றில்
பொழிந்தனள் காதலை, வரும் காற்றில்
எதை நினைத்தழுவேன்?
ஊர் தூற்றும் தூற்றல்
உளத்தை வாட்டிட மறந்தாளோ ஈற்றில் (உதிர்ந்த)

(மறந்தாளோ எனும் வார்த்தையில்
'ம'வை அடித்துவிட்டு-சி என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.
திருத்தம் செய்தவர் பாவேந்தரேயாகலாம்)

பூங்கோதை: அத்தான் என்றழைப்பது

அத்தான் என்றழைப்பது கேட்குமோ, காதில்!
அழுது நான் இங்கே...... (அத்தான்)
கொத்தான மலர்த்தேனை நினைத்தொரு வண்டு

கூறும் பண்போல நான் இங்கிருந்து கொண்டு
(அத்தான்)

புத்தம் புது நிலா-கண்முன் பூக்காதோ
பூங்கோதை என்றெனை அழைக்கும் சொல் கேட்காதோ

கொத்தும் கிளிபோல் அணைப்பதும் வாய்க்காதே
தோகை படுந்துன்பம் என்றனை மாய்க்காதோ
(அத்தான்)

எதிரில் வரமாட்டீரா

எதிரில் வரமாட்டீரா? அத்தான்
எதிரில் வர மாட்டீரா? (எதிரில்)

கதிர் கொண்டு செய்த திருமுகத்தைக்
காணமாட்டேனா உள்ளம் குளிர (எதிரில்)

பதறும் நெஞ்சுக் கோர் பதில் இல்லையா? அத்தான்
படுந்தொல்லைதனை நீ பார்க்கவில்லையா?
குதிகால் ஒடிந்திட நடக்கின்றேன் அத்தான்
கொஞ்சம் உம திருமுகம் காட்டுதல் மலையா (எதிரில்)

இவை தவிரவும் குமரகுருபரனில் பாரதிதாசனின் கவிதைகள் சில இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றில் இரு கவிதைகள் பாவேந்தர் வசன கவிதைகளும் எழுதினார் எனக் கருதத் தக்கதாய் அமைந்துள்ளன.

இல்லார்க்கருளும் ஏந்தலே போற்றி!

இல்லார்க்கருளும் ஏந்தலே போற்றி!
நல்லார்க்கருளும் நாதா போற்றி!
பிரமனை வென்ற பிரானே போற்றி!
அரனார் பெற்ற அப்பா போற்றி!

மனையறம் நடத்தி நான் மகிழ்ந்து வருகையில்
எனக்கோர் மனக்குறை ஏற்பட்டதன்றோ?
செய்தேன் பெருந்தவம் திருவுளம் அறியும்
ஐயா! உன்றன் அருளினாலே
ஒருமகன் பிறந்தான்! ஒருமகன்பிறந்தான்!
ஒரு மகன் ஊமை! ஊமை!
என் செய்வேன்.

என்னபிழை செய்தேன் பன்னிருகண்ணா
மறந்ததுண்டோ வுன்னை வள்ளிமணாளா
வாயிலாப் பிள்ளைக்கு வாய் கொடு.

அல்லது
மாய்த்திடு என்னை! மானம் இழந்து
வாழ்தலைப் பார்க்கிலும் சாதல் நன்று!
என்னரு மைந்தனை உன்னரும் கோயிலில்
கிடத்தினேன்; வேறு கதி கிடையாது!
கிடையாது.

இன்னும் சிலநாளில் என்றன் பிள்ளையைப்
பேசவை! என்னை பிழைக்கவை! அதுவரை
சன்னதிக்கெதிரில் சண்முக விலாசத்தில்
என் குடும்பத்தோடு இருப்பேன்.

அடைக்கலம்! அடைக்கலம்!
பிள்ளை உன் அடைக்கலம் அப்பனே!
எட்டு நாளில் என்றன் பிள்ளை
வாய் திறந்தால் உயிர் வாழ்வேன் உறுதி
உயிர் திறவா விடில் நான்
மாள்வதிங்குறுதியே.

('பாட்டல்ல இது வசனமாகச் சொல்லக் கூடியது' என்று பாரதிதாசன் குறிப்பெழுதியுள்ளார்) மேலும் பாவேந்தரின் இத்தகைய படைப்புகள் இன்னும் இருந்திட வாய்ப்பு உண்டு.

பழத்தோட்டம் அங்கே!

பழத்தோட்டம் அங்கே, தீராப் பழிகாரி
இவ்விடத்தில், அழுத்துக்கம் வரும்படிக்கே
புன்னையில் உம்மைக் கட்டிப்
புழுத்துடி, துடிப்பதைப்போல்
துடித்திடப் புடைத்தார் அந்தோ!

புன்னையைப் பார்க்குந்தோறும்
புலனெலாம் துடிக்கலானேன்;
அன்னையை வீட்டிலுள்ள
ஆட்களை அழைத்துத் தந்தை
என்னையே காவல் காக்க
ஏற்பாடு செய்து விட்டார்.
என் அறை தெருப் பக்கத்தில்
இருப்பது நானோர் கைதி.

அத்தான், என் ஆவி உங்கள்
அடைக்கலம்! நீர் மறந்தால்
செத்தேன்! இஃதுண்மை இந்தச்
செகத்தினில் உம்மை அல்லால்
சத்தான பொருளைக் காணேன்!
சாத்திரம் கூறுகின்ற
முத்தான திசை பரந்த
பரம் பொருள் உயர்வென்கிறார்

அப்பொருள் உயிர்குலத்தின்
பேரின்பம் ஆவதென்று
செப்புவார் பெரியார் யாரும்
தினந்தோறும் கேட்கின்றோமே;
அப்பெரியோர்களெல்லாம்
வெட்கமாக இருக்குதத்தான்--
கைப்பிடித்தணைக்கும் முத்தம்
ஒன்றேனும் காணார் போலும்!

கனவொன்று கண்டேன் இன்று
காமாக்ஷி கோயிலுக்குள்
எனதன்னை தந்தை நான்இம்
மூவரும், எல்லாரோடும்
தொன தொன என்று பாடித்
துதி செய்து நிற்கும் போதில்
எனது பின்புறத்தில் நீங்கள்
இருந்தீர்கள் என்ன விந்தை!

காய்ச்சிய இரும்பாயிற்று
காதலால் எனது தேகம்!
பாய்ச்சலாய்ப் பாயும் உம்மேல்
தந்தையார்! பார்க்கும் பார்வை
கூச்சலும் கிளம்ப மேன் மேல்
கும்பலும் சாய்ந்ததாலே
ஒச்சமல் உம் தோள் என் மேல்
உராய்ந்தது! சிலிர்த்துப் போனேன்.

பார்த்தீரா நமது தூதாம்
பண்டாரம் முக அமைப்பை?
போர்த்துள்ள துணியைக் கொண்டு
முக்காடு போட்டு மேலே
ஓர் துண்டால் கட்டி மார்பில்
சிவலிங்கம் ஊசலாட,
நேரினில் விடியும் முன்னம்
நெடுங்கையில் குடலை தொங்க,

வருகின்றார், முத்தில் தாடி
வாய்ப்பினை கவனித்தீரா?
பரிவுடன் நீரும் அந்தப்
பண்டார வேஷம் போட்டீ

கருதுவீரா என் அத்தான்!
கண்ணெதிர் உம்மைக் காணும்
தருணத்தைக்கோரி, என்றன்
சன்னலில் இருக்கவா? நான்

அன்னையும் தந்தையாரும்
அறையினில் நம்மைப்பற்றி
இன்னமும் கட்சி பேசி
இருக்கின்றார்; உம்மை அன்று
புன்னையில் கட்டிச் செய்த
புண்ணிய காரியத்தை
உன்னதமென்று பேசி
உவக்கின்றார் வெட்கமின்றி!

குளிர் புனல் ஓடையே நான்
கொதிக்கின்றேன் இவ்விடத்தில்
வெளியினில் வருவதில்லை
வீட்டினில் கட்டுக்குள்ளே
கிளியெனப் போட்டடைத்தார்
கெடு நினைப்புடைய பெற்றோர்
எளியவன் வணக்கம் ஏற்பீர்!
இப்படிக்குப் பூங்கோதை!

('இதைச் சாதாரண வசனமாகச் சொல்லுக' என்கிறார் பாரதிதாசன் தம் குறிப்பில்) இக்கவிதை கையெழுத்துப் பிரதியில் கண்டவாறே அடியொடிக்காமல் இங்கு அச்சிடப்படுகிறது.

பாரதிதாசன் ஆய்வாளர்கள் மேலே ஆய்வு தொடங்குமாறு சேலம் மாவட்ட ஆவண ஆய்வுக்குழு கேட்டுக் கொள்கிறது.

ooo

பதிப்புரை II

தமிழ்நாடன்

1. பாரதிதாசனின் 'குமரகுருபரன்' கையெழுத்துப் பிரதியை கண்டறிந்தது தமிழ்நாடன். ஆனால் அந்த அச்சிடும் உரிமை அவருக்கு உண்டா?

2. பாரதிதாசன் 'எதிர்பாராத முத்தம்' காவியத்தின் இன்னொரு வடிவம்தான் 'குமரகுருபரன்'. ஆதலால் அது ஒரு தனி(புது)ப்படைப்பு என்று பெருமை பாராட்டத்தக்கதுதானா?

3. பாரதிதாசன் நாத்திகர். 'குமரகுருபரன்' அவரது படைப்பே ஆனாலும் இப்போது வெளியிடுவது 'புரட்சிக் கவி' என்னும் அவரது 'இமேஜை' பாதிக்கக்கூடும் அல்லவா?

● குமரகுருபரனை 1944-ல் படைத்திருக்கிறார் பாரதிதாசன். 45, 46-ல் அது மாடர்ன் தியேட்டர்சை சேர்ந்திருக்கலாம். சினிமாத் தொழிலை நிறுத்திவிட்ட அந் நிறுவனத்தில் கலைப்பொருட்கள் பல காயலான் கடைக்குச் சென்றன. காகித உருவில் இருந்தவை பழம் புத்தகக் கடைக்கு வந்தன. 44 ஆண்டுகள் கழித்து சேலம் நகரத்து வீதியில் வெய்யிலில் வதையுண்டு கிடந்த குமர குருபரனை 87-ன் இறுதியில் நான்கண்டேன். 88-ல் அதை அச்சிடும் முயற்சியில் இறங்கினார் காவ்யா சண்முகசுந்தரம். பதிப்புரிமைச் சிக்கல் வரும் என்று அவரை அச்சுறுத்தினர் பலர். வெளியீடு தேங்கிற்று.

'குமரகுருபரன்' கையெழுத்துப் பிரதி கண்டுபிடித்தது போன்ற இலக்கிய நிகழ்வுகளில் ஓர் உரிமைச் சிக்கல் உண்டு. ஒரு படைப்பாளி, படைத்தது யாவும் அவர் எவருக்கு உரிமை வழங்கியுள்ளாரோ அவரையே சாரும் அல்லது அவரது வாரிசுதாரர்களைச் சாரும். எந்த

4. தமிழ் கற்ற தமிழர்களின் இதயம் கவர்ந்த படைப்பு 'எதிர்பாராத முத்தம்.' கண்ணுள்ள தமிழர் யாவரும் கண்டு மகிழ்ந்த திரைப்படம் பொன்முடி. இந்தக் குமரகுருபரன் அவற்றுக்கு மேலாக, என்ன சாதித்து விடும்?

ஒப்பந்தத்திலும் அல்லது உயிலிலும் குறிப்பிடப்படாத அல்லது படைப்பாளியே மறந்துவிட்ட படைப்பிற்கு உரிமையுடையவர் எவர்? காலஞ்சென்று கண்டுபிடிக்கப் படும் கையெழுத்துப் பிரதிகள் மேற்குலகில் 'ஆய்வுப் பதிப்பாக', facsimile சில உள்ளது போல் facsimile பதிப்பாக வெளியிடப்படுகின்றன. அவற்றை வணிகமுறை பதிப்புரிமைத் துன்புறுத்தாது. அழகிய கையெழுத்தில் இருந்த குமரகுருபரனை அப்படி குறைந்த பிரதிகள் வெளியிடலாம் என்றேன். 'வழக்கில் சிக்க வைக்காதீர்கள், தமிழ் நாடன்' என்று பதிப்பகத்தார் பலரும் அகன்றனர்.

பதிப்புரிமை என்பது இன்ன 'மீடியா'வில் இத்தனைப் பிரதிகள் இந்தப் பூகோளப் பகுதியில் பயன்படுத்த என்று பதிப்பித்துக் கொள்ளும் உரிமை மட்டும்தான். எழுத்தும் ஒருவரது சுதந்திரம் போன்றதே. எழுத்தை (படைப்பை) விற்கவும், வாங்கவும் முடியாது. தமிழ் / இந்தியப் படைப்பாளிகள் ஏறத்தாழ 99% பேர் தமது படைப்பை- அதாவது தம்மை விற்றுக் கொள்கிறவர்கள் தான். மற்றவர்களுக்கான உரிமைகளுக்காக பரிந்துவரும் இந்த அப்பாவிகள் முதலில் தங்களது 'முதல் உரிமை'யை அறிய வேண்டும்.

◉ 'குமரகுருபரன்' செய்தி அறிந்த மன்னர் மன்னன் எதிர்பாராத முத்தத்தின் திரைப்பட வடிவமே குமரகுரு

பாரதிதாசன் நூற்றாண்டு விழாவின்போது குமர குருபரனை வெளியிடும் எனது முயற்சிக்கு தமிழ்ச் சங்கம், தனியர், பொது நிறுவனங்கள், பல்கலைக் கழகங்கள் நிதி உதவ மறுத்தன. தயங்கின. அவரவர்க்கு ஒரு கற்பனைக் காரணம். அவற்றுள் சில சொல்லும் தர மற்றவை; சில வாழ்ந்து வரும் தலைவர்களைப் பாதிப்பவை. சைவ ஆதினங்கள் நிதி உதவ முன் வந்தன. பாரதிதாசனை சாமிகள் முன் நிறுத்த எனக்கு உடன்பாடில்லை. அது எனக்கும் தாழ்வு.

நூற்றாண்டு விழா குழுவினர்க்கும், ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்தவர்களுக்கும் குமரகுருபரன் கையெழுத்துப் பிரதியின் ஜெராக்ஸ் பகுதிகள் இணைத்து விரிவான கடிதங்கள் எழுதினேன். அவர்களில் கவிஞர் சிலர், மகா கவிகள் சிலர், கவிதைத் தொண்டர்கள் சிலர், கவியரசர்

பரன் என்றெழுதினார் (கடிதம், புதுவை 18.03.1988) கவிஞர் சுரதாவும், கவிஞர் முருகசுந்தரமும் அவ்வாறே கருத்துரைத்தனர். பாரதிதாசன் பரம்பரை கவிஞர்கள், புதுச்சேரி சிவ. இளங்கோ, சென்னை வெ. பாலன் (தினமணி 09.02.1991) இப்படி இன்னும் பலரது கருத்தும் அதுவே. 'குமரகுருபரன்' ஒரு சினிமா தயாரிப்பு நிறுவனத்தின் வழி கண்டெடுக்கப்பட்டது என்ற என் செய்தி ஒன்றுதான் இவர்களது கருத்துக்கு ஆதாரம்.

'குமரகுருபரன்' சினிமா வடிவம் என்று மாடர்ன் தியேட்டர்ஸ் கருதவில்லை. கையெழுத்துப் பிரதியில் அது நாடகம் (D.100) என்றே நூல்வகைப்பாட்டு குறிப்பு காண்கிறது. இன்னும் இலக்கியம், நாவல் என்றெல்லாம் கூட எண் வழங்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கள் சிலர், ஒரு சவப்பெட்டியின் மீது அறையப்பட்ட ஆணிகளாக அவர்கள் மௌனம் காத்தார்கள். இந்தப் புதிர் இன்னும் அவிழவில்லை.

என்றாலும் 1988 தொடங்கி '92 வரை 'பாரதிதாசனின் குமரகுருபரன்' குறித்து வாய்ப்பு நேர்ந்தபோதெல்லாம் எழுதினேன். பேசினேன். இடையே பாரதிதாசனின் நூல்கள் அரசுடைமையாக்கப்பட்டன (!) 1990-ல் தமிழக அரசு எனக்கு பாரதிதாசன் விருதளித்தது. பாரதிதாசன் மக்கள் மூவரும், குமரகுருபரன் கண்டறிந்தமைக்காக, மனந்திறந்து பாராட்டியும், நூலாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த ஒப்புதல் தெரிவித்தும் கடிதம் எழுதினர். அவர்களுக்கு எனது நன்றியும் வணக்கமும் என்றும்.

எதிர்பாராத முத்தக்காவியத்தையே ஒருகவிதை நாடகம் (Drama in verse) என்றுதான் இந்தியத் தேசிய இலக்கிய நூற்பட்டியல் (1901-53) வகைப்படுத்துகிறது.

எதிர்பாராத முத்தத்தை சினிமாவாக்கிப் பார்க்கும் முயற்சியில், சேலம் வேலுசாமிகவியைத் தூது அனுப்புகிறார் பாரதிதாசன். அப்போது கவியிடம் கவிஞர் கொடுத்தது எதிர்பாராத முத்தம் அச்சுநூல்தான், குமரகுருபரன் அல்ல (பாவேந்தர் ஒரு பல்கலைக் கழகம் ப. 237). இது நிகழ்ந்தது குமர குருபரன் எழுதப்பட்ட ஆண்டுக்குப் பிறகுதான்.

● சைவப்பாவலராக விளங்கி, மயிலம் சுப்ரமணியருக்கு தூது பாடிய (1926) பாரதிதாசன் 1928ம் ஆண்டு சுயமரியாதைக்காரர் ஆனார். 1938ல் நான் ஒரு நிரந்தர நாத்திகன் என்று அறிவித்தார். அவ்வாறே வாழ்ந்தார். அக்காலம் அவரது சொற்பொழிவுகளில் மதம், பலத்த விமர்சனத்திற்குள்ளாயிற்று.

எதிர்பாராத முத்தத்தை கலைவாணருக்காக நாடகம் ஆக்கினார் பாரதிதாசன் என்பார் மன்னன் மன்னன் (வாழ்க்கைக் குறிப்பு-பூம்புகார் பிரசுரங்கள்). எனில் இந்தக் குமரகுருபரன் அந்நாடகமே ஆகலாம். எந்த ஒரு நாடக மேடையிலும், இது நடிக்கப்பட காணோம். கலைவாணரது சூழ்நிலையே அதற்குக் காரணம். என்றாலும் கலைவாணரது நல்ல தம்பி (1949) சினிமாவில் குமரகுருபரனது நகைச்சுவைக் காட்சிகளைக் காணலாம்.

குமரகுருபரன் எதிர்பாராத முத்தத்தின் அடிப்படையி லான ஆக்கம் என்றாலும் இரண்டின் கதைத் தலைவர் களும் வெவ்வேறு. முத்தத்தில் பொன்முடி. குமர குருபரனில் குமரகுருபரே! தலைவர்களுக்கு ஏற்ற விதமாக கதை நகர்கிறது. காவியத்தில் நாம் கவிஞர் பாரதிதாசனைத்தான் காணலாம். நாடகத்தில் புரட்சிக்

மொழியையும் மதத்தையும் ஒன்றாக்குவது பாரதி தாசனுக்கு உடன்பாடில்லை. "நீங்கள் தமிழின் அதிகாரி களாக ஆசைப்படுகிறீர்கள். சைவப் பெரியாராகவும் பிரியப்படுகிறீர்கள். சைவத்தோடு தமிழை ஒட்டி விடுகிறீர்கள் பிற மதத்தார் சைவத்தை ஓச்சும் கோடாலி தமிழன் கிளைகளையும் குறைக்கிறது. வைணவத்தை நோக்கிக் கொட்டும் நெருப்பானது தமிழின் வேரிலும் படுகிறது. புத்தமதத்தை அறுக்கப்போகும் போது, அதனோடு ஒட்டிய தமிழும் அறுபடுகிறது. இந்தியனாகிய மகமதியனும் இந்தியனாகிய கிறிஸ்துவனும் தமிழை வெறுக்க வைத்தது எது தெரியுமா? அதனோடு சம்பந்தபடுத்தி வைத்திருந்த மதம்" (புதுவை முரசு-16.12.1931) என்று வெகுண்டார் கவிஞர். மடாதிபதி களின் பொருளாசையை தமது முதலாவது கவிதைத்

கவிஞரை சந்திக்கலாம். நாடகத்தில் காணும் பாரதி தாசன் பாட்டுகள் ஏழு முற்றாகப் புதிதானவை. இது காறும் அச்சிடப்படாதவை. குமாரகுருபரனின் கூடுதல் கதை மாந்தர், குழந்தை மனத்துக் கொடுமை, போலிச் சாமிகளின் பொருளாசை, புலமைக் காய்ச்சல் இவை பற்றி பேசவும் விவாதிக்கவும் செய்வர். இவை, காப்பியத்தில் இல்லாத புதிய வசனங்கள், ஆம்.

குமரகுருபரன் சார்ந்த படைப்புகளை ஒரு பிரவசத்தின் நான்கு பேறுகள் என்று சொல்லலாம். நான்கு குழந்தைகளும் ஒரே மாதிரியான உணர்ச்சி கொண்டிருக்கக்கூடும் என்றாலும் தனித்தனி உயிர்கள், உருவங்கள் என்று அவர்களை மதிப்பிட வேண்டும். அவ்வகையாக குமரகுருபரனுக்கு பாரதிதாசன் படைப்புகளில் ஒரு தனியிடம் உண்டு

தொகுதியில் சைவட்பற்று (1938) என்ற தலைப்பில் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டினார்.

ஆனால் அதே ஆண்டு வெளியான எதிர்பாராத முத்தத்தில் (செந்தமிழ் நிலையப் பதிப்பு 1938) தருமபுரம் மடாதிபதி குமரகுருபரரை காப்பியத்தை நிறைவுறுத்துவது போல் சிறப்பானதொரு பாத்திரமாக்கினார் கவிஞர். 'தமிழர் சைவர்' என்று மட்டுமே பேசிய காப்பியத்தின் அடிப்படையில் தோன்றிய மற்றிரு படைப்புகளில் குமரகுருபரனின் பணிகள் இன்னும் அதிகம் ஆயின.

○ குமரகுருபரன் அடிப்படையில் இன்னும் புதிய தேடலுக்கும் ஆய்வுகளுக்கும் இடம் உண்டு. குமரகுருபரனுக்கு மூலம் எதிர்பாராத முத்தம். அதற்கும் கூட ஒரு முதல் வரைவு இருந்திடக்கூடும்.

"திருவள்ளுவர் வரலாற்றைத் திரைப்பட வடிவமாக்கித் தருமாறு கேட்டனர் சிலர். சிலர் குமரகுருபர

"சைவம் தழைக்க, தமிழ் தழைக்க, இவ்வையம் தழைக்க நான் தொண்டு செய்ய வேண்டும்" என்பார் நாடகக் குமரகுருபரன்-(காட்சி-7) "வாழுங்கள் சைவ வாழ்வு, போற்றுங்கள் தமிழன்னையை" என்று அருளு வார் சினிமாக் குமரகுருபரன்-(திரை வளர்த்த தமிழ்)

"குமரகுருபரன் மீது பாரதிதாசனுக்கு ரொம்பபிரியம். தருமபுர ஆதீனம் பற்றி அவருக்கு நல்ல அபிப்ராயம்" என்பார் மன்னன் மன்னன்.

ஆனாலும் 1959-ல் தருமபுரத்திற்கும் கவிஞருக்கும் ஒரு மோதல். 'ஸ்ரீ'யே பயன்படுத்தலாம். 'திரு' தேவை யில்லை என்றார் ஆதினம். "சிவமா பெரிது? செந்தமிழே பெரிது" என்று கவிதையால் வைத்தார் கவிஞர். சைவத் தின் மீது விருப்பும் வெறுப்பும் கலந்து காணும் இச்சம்ப வங்களில் தெரியவரும் உண்மை ஒன்று. தமிழ்த் தொண்டர் எனில், பாரதிதாசன் பாராட்டுவார். எதிர் ஏனில், எதிர்ப்பார் என்பதே.

கதையை எழுதக் கேட்டனர். குமரகுருபரர் வரலாற்றைத் தாம் எழுதிக் கொண்டிருந்த நாலாம் முத்தம் காப்பியத் தின் பிற்சேர்க்கை ஆக்கிவிட்டார் கவிஞர்" என்பார் மன்னன் மன்னன் (கறுப்புக்குயிலின்...ப.296) திரைப்பட வாய்ப்பிருந்தபோது, அதைத் தவறவிட்டிருப்பாரா கவிஞர்? குமரகுருபரன் போலும் பெரியவரை பிற்சேர்க் கையாகத் தள்ளிவிடுவாரா அவர்?

நாலா முத்தம் நான்கு முத்தங்களைக் குறிக்கும். இன்ப வியப்பான எதிர்பாராத முத்தம் முதல் முத்தம். அடுத்த இரண்டும் எதிர்பார்த்து, கொடுத்துப் பெற்றவை. வாசகர் எதிர்பாராத அதிர்ச்சி தரும் முத்தம் நாலாம் முத்தம். இதை 'ஜீவமுத்தம்' என்பார் கவிஞர். இந்த மரணமுத்தம்தான் காவியத்திற்கு உயிரூட்டி அதை அமர காவியம் ஆக்குகிறது.

குமரகுருபரரை பாரதிதாசன் ஒரு பாத்திரமாய் கொண்டதற்கு உளவியல் சார்ந்த காரணங்கள் இருக்கக் கூடும். இருவரது வாழ்விலும் ஒத்த சம்பவங்கள் சில உள்ளன. 'ஸ்ரீராமனுஜரை' ஒரு சீர்திருத்த செம்மலாய்க் கருதியே, அவரது சினிமாச் சரிதத்திற்கு கதை, வசனம், பாடல் எழுத ஒப்பினார் பாரதிதாசன் குமரகுருபரர் தமிழ்த் தொண்டராய், வடநிலத்தை, மொழியை வென்றவராய் கவிஞருக்கு முன்மாதிரி காட்டியிருக்கக்கூடும். ●

நாலாமுத்தம் தொடர்பாக, இதுவரைத் தெரியவரும் தகவல்கள் நினைவுக் குறிப்புகளாகத்தான் உள்ளன. வாழ்க்கை வரலாற்றுச் சான்றாக அமையவில்லை. பாரதிதாசனின் ஏதிர்பாராத முத்தம் முதற்பதிப்பு 1938ல்வெளியாயிற்று. இது செந்தமிழ் நிலையத்துப் பதிப்பு. அதன் பின்னர்தான் பரவலாக அறியப்பட்ட, காஞ்சிபுரம் பொன்னப்பாவின் பதிப்பு (1911) வெளியாயிற்று யாது காரணமோ பாரதிதாசன் வாழ்க்கைக் குறிப்பில் இம் முதற்பதிப்பு குறிக்கப்படுவதில்லை. புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் குமரகுருபரன் என்னும் சமயத்தலைவரை, தலைவனாகக் கொண்டு ஒரு நாடகம் படைப்பானேன்? கலைவாணர்க்காவது அதுவெனில், சினிமாக் கம்பெனிக்கு அது போனதெவ்வாறு? பொன்முடியில் பாரதிதாசன் பங்கு கொண்டது குறித்து, யாவர் சொல்வதும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுகிறது. தம் பாடலில் ஒரு சொல்லை மாற்றியதற்காக மாடர்ன் தியேட்டர்ஸை விட்டு வெளியேறிய பாரதிதாசன், அந்நிறுவனம் தமது காவிய முடிவை முற்றாக மாற்றியபோது எவ்வாறு அதைச் சகித்துக் கொண்டார்? பாரதிதாசனது படைப்புகள் பற்றிய காலக்குறிப்புகள் இன்னும் தெளிவுபட வேண்டும். அதற்கெனத் தனி ஆய்வு நடத்தலாம்.

○ பாரதிதாசன் கதைப்பாடல்களை ஆய்வு செய்த டாக்டர் சு. செ. இளங்கோ முழுதும் பாரதிதாசனே தம்

கைப்பட எழுதிய 40 பக்க சுவடி ஒன்றை எதிர்கொண்டார். அதில் "முன்பணம் பெற்றும் முத்துக்கள் கொண்டு வரவில்லை பொன்னன். தேடிப் போகிறான் பொன்முடி. எதிரில் பூங்கோதை, தண்ணீர்க் குடத்தோடு! பொன்முடி பூங்கோதையை அன்புடன் கவனிக்க, அவளும் அப்படியே கவனிக்கிறாள்" என்று தந்தி மொழியில் கதைக் குறிப்புகள் தொடர்கின்றன.

அக் குறிப்பேட்டில், பொன்முடியின் பெயர் முகுந்தன் என்றும் காண்கிறது. பூங்கோதையின் தந்தையிடம் பொன்முடி அடிபட்ட இரவு பூங்கோதையே அவனில்லம் தேடிப் போகிறாள். அவனது பெற்றோரிடம் அகப்படுகிறாள். தானே குற்றவாளி என அழுகிறாள். பூங்கோதையை இவர்கள் கட்டிக்கொள்ளத் தீர்மானிக்கிறார்கள். அதன் மறு இரவும் தலைவனைத் தேடிப் போகிறாள் தலைவி. அவள் திரும்பும்போது, அவளது வீடுவரைக்கும் வந்த பொன்முடி இரண்டாம் முறையாகவும் அடிபடுகிறான். வடக்கே புறப்படும் பொன்முடிக்கு ஆரியர் ஆசாரத்தைப் பழிக்காதீர்கள் என்று தெரிவிக்கிறாள் பூங்கோதை; இதுதான் எதிர்பாராத முத்தத்தின் முன் வடிவம் என்பார் இளங்கோ. ஆனால் இச்சுவடியின் மீது 'குமரகுருபரர்' என்று கவிஞரே தம் கைப்பட தலைப்பு எழுதியிருக்கிறார். ஆதலால் இவ்வுரைநடை காப்பியத்திற்கான முன் வரைவு அன்று நாடகத்திற்கானதே ஆகும்.

○ 'எதிர்பாராத முத்தம்' காப்பியம், 'குமரகுருபரன்' உரைநடைக் கதை, 'குமரகுருபரன்' நாடகம், 'பொன்முடி' சினிமா. இவை ஓர் உயிரின் பல உடல்கள். ஒருவகை இலக்கியம் பிறிதொரு கலைவடிவமாக உயர்வு பெற்றது. பாரதிதாசனின் இன்னும் சில உண்டு. பாரதிதாசனின் இன்ப இரவு (சேலம் 5.2.44) ஒரு முத்தமிழ் நாடகம். பில்ஹணன் அல்லது புரட்சிக்கவிக் (1930) கவிதையின் பன்முக மேடைக் கலைவடிவமே அது. சுதந்திரம் நம் ஆத்மா (1938) சிறுகதை, நாடகமாய் நடிக்கப் பெற்று

பின்பு பாண்டியன் பரிசு காப்பியமாய் பேருரு பெற்றது. அதை சினிமா ஆக்கும் முயற்சியிலும் இறங்கினார் பாரதி தாசன்.

இதிகாசங்களும் பேரிலக்கியங்களும், கவிதையாய் உரைக்கதையாய் சித்திர சிற்பமாய் நடன நாடகமாய், சினிமாவாய் பல்வேறு வடிவங்கள் கொள்வதுண்டு. மாபெரும் ஆகிருதி கொண்ட அவற்றின் கட்டுமானம் தேவைக்கு ஏற்ப கழற்றிப் பூட்டிக் கொள்ளத்தக்க வடிவியல் அமைப்பு உடையதாக இருக்கிறது. எதிர்பாராத முத்தம் சிறு காப்பியம்தான் என்றாலும் அதிலும் அப் பண்புகள் இருக்கின்றன.

காலத்திற்கு ஏற்ப புத்துருவாக்கப்படாத இதிகாசம் மறக்கப்படும் அபாயம் உண்டு. பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சி வேண்டி இதிகாசம் புதுவடிவம் பெறுகின்றது. பாரதி தாசனில் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சிக்காக அல்லது மீட்சிக்காக வடிவமாறுதல் நிகழ்கின்றது. இதனை மேல் நிலையாக்கம் (Sanskritisation) எனக் கணிப்பார் சி. கனகசபாபதி.

ஒரு வடிவம் இன்னொன்றாக மாறுவதில் கலை இலக்கியப் பரிமாணப் பிரச்சினைகள் பல இருக்கின்றன. புதிய பரிமாணம் கொள்ளும் கதை முந்தைய வடிவத்தின் சில கூறுகளை இழக்க வேண்டியிருக்கிறது. புதிதாகச் சிலவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்கிறது. சிலவற்றைப் புதுப் பித்துக் கொள்கிறது.

எதிர்பாராத முத்தமே உதாரணம். காதலுக்கு எதிர்ப்பு, காதலர் பிரிவு, தலைவன் மரணம்-உடன் தலைவியின் மரணம். குமரகுருபர சுவாமிகள் ஒரு துணைப்பாத்திரம். நீக்கிவிட்டாலும், காப்பியம் குறைவு படாது. குமரகுருபரனிலும் இதே கதைதான் என்றாலும் கதைத் தலைவன் குமரகுருபரன். பொன்முடி பூங்கோ தையை மறந்துவிட்டு, இதை ஒரு தெய்வீக நாடகம்

என்று பூஜிக்கலாம். ஆனால் பொன்முடி சினிமாவில் எதையும் பிரித்தொதுக்க முடியாது. இடைவெளியற்ற நெசவு அது. எதிர்பாராத முத்தம் பூங்கோதை பிறந்த வள்ளியூரில் தொடங்குகிறது. உரைநடை தொடங்குவது திருச்செந்தூரில். குமரகுருபரனில் குமர குருபரரது இல்லத்தில் தொடங்கும் கதை. பொன்முடியின் முதற்காட்சி, ஒரு கடல்பட்டினத்தில். ஒவ்வொன்றும் முடியும் இடம் வெவ்வேறு. பொன்முடி சினிமா, பூங்கோதைக்குத் திருமண முயற்சி என்னும் ஒரு வில்லனைச் சேர்த்துக் கொள்கிறது. தலைவன், தலைவி திருமணம் என்று முடிவும் ஜனரஞ்சகமாக மாறிப் போகிறது.

ஒவ்வொரு வடிவத்தின் ரசனையாளர்களும், வெவ் வேறு சமூகச் சூழல், பொருளாதார நிலையைச் சேர்ந்த வர்கள். அவர்தம் ரசனைத்தளங்கள் வெவ்வேறானவை. ஒவ்வொரு வடிவமும் அவர்கள் மீது நிகழ்த்தும் விளைவு களும் வித்தியாசமானவை. எதிர்பாராத முத்த காவியம் இளைஞர்கள் சுவைப்பதற்கானது. குமரகுருபரன் நாடகம் சைவத்தமிழர்க்கானது. பொன்முடி சினிமா அனைத்துத் தமிழர்க்குமானது.

அச்சு வடிவத்தின் வாசகர்கள் சிலர், தனி அறையில் தனித்தனி சுவைஞர், நாடக, நாட்டிய வடிவத்தின் சுவைஞர் பல்லாயிரம் பேர், ஒன்று திரண்டு, பொது இடத்தில். சினிமாவின் ரசிகர்கள் எண்ணிறந்தவர். பல இடங்களில் வடிவ மாற்றத்தின்போது மூலக்கரு, முடிவு இவை மாறிய புகழ்பெற்ற கதைகள் உண்டு. பிரேம் சந்த்தின் நாவல்— 'சத்ரஞ் கி கிலாடி' கதையில் நவாப் இறப்பார். சினிமாவில் அவர் பிழைத்துக் கொள்வார். அப்படிச் செய்தவர் சாதனையாளர் சத்யசித் ரே. தாகூரின் சாருலதாவையும் அவர் தனக்கேற்ப சிதைத்தார். தாகூரின் ரசிகர்கள் கொதித்தெழுந்து தர்ணா நடத்தினர். பாரதி தாசனின் ரசிகர்கள் அவ்வாறு நடந்து கொள்ளவில்லை

ஆ! 'சினிமா' என்பது எவ்வளவு பெரிய விஷயம். அதற்காக, நாம் என்னவும் ஆகலாம். எதையும் இழக்கலாம் என்பர் தமிழர்.

மூலவடிவத்தைச் சிதைக்காமல் அதை, அதன் படைப்பாளியை மாறும் வடிவம் கவுரவப்படுத்தக் கூடாதா? முடியாது போல் தோன்றுகிறது. வடிவ மாறுதலில் கதை மாறுவதற்கு யார் காரணம்? பெருமளவிலான ரசிகர் எண்ணிக்கைதான். அவர்களுக்கு திருப்தி என்றால்தானே முதலீடு மீளும். புதியவடிவங்கள், இந்த விடுதல்-சேர்த்தல்களை வற்புறுத்துவது, அக்கலை வடிவங்களுக்கே உண்டான பண்பா என்பதும், எனில் அது செயல்படும் விதமும் ஆராய்ச்சிக்குரியவைதாம்.

இதிகாசம் அல்லது பேரிலக்கியங்களில் நிகழும் வடிவ மாற்றங்கள் வெவ்வேறு காலத்தைச் சார்ந்தவை. மூல ஆசிரியன் தவிர வெவ்வேறு பல புது நபர்களால் புத்துரு தரப்பட்டவை. புத்துருவாக்கத்தில், புதிய ஆசிரியனது திறனும் அங்கு செயல்படும். ஹோமர், சேக்ஸ்பியர், டால்ஸ்டாய், தாகூர் போலும் உலகமகா இலக்கிய விற்பன்னர்களது படைப்புகளும் கால நபர் வேறுபாடுகளோடு புத்துரு பெற்றுள்ளன. ஆனால் பாரதிதாசனில், காப்பியம், உரைநடை, நாடகம், சினிமா ஆகிய நால்வகை வெளிப்பாடுகளும் ஒரு பத்தாண்டு கால அளவில் தொடர் நிகழ்வுகளாக சம்பவித்தவை. தொடர் விளைவுகளும் உள்ளவை. மூல வடிவம் தவிர மற்றதை ஆக்கியோர் வேறு நபர்கள் அல்ல, முதல் வடிவத்தின் படைப்பாளியான பாரதிதாசனே. ஆதலால் பாரதிதாசனது படைப்பு வடிவம் மாறும் இலக்கியத்தில் முதன்மையான, முன்னுதாரணம் ஆகிறது. புதிய ஆய்வுக்கான வகை மாதிரி ஆகிறது. What happens in others is transformation of one literary theme to varied art & literary forms. In Barathidasan its TRANSCREATION OF ONE THEME INTO VARIED FORMS. This is unique in world literature

and to be studied as a seperate branch is comparative creativity.

'கம்பனும் மில்டனும், பாரதியும், ஷெல்லியும் பாரதி தாசனும் குமரன் ஆசானும் என்ற ரீதியில் தமிழில் ஒப்பாய்வு என்பது நபர்நிலை ஆய்வுகளாக மட்டுமே உள்ளது. நாவலும், சினிமாவும் என்று ஓரிரு நூல்கள் காணப்படுகின்றன வடிவம் மாறும் இலக்கியத்தின், கலையின், எல்லா வடிவங்களையும் ஒருசேர, ஒப்பாய்ந்து பார்ப்பது அனைத்துக் கலைத் துறைகளுக்கும் நலம் பயக்கும். இனிவரும் புது முயற்சிகளுக்கு வழி காட்டும். இத்தகைய ஆய்வு முறையை உலகம் முழுமைக்குமே, பாரதிதாசனில் இருந்து, நாம் தொடக்கி வைக்க முதல் வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. நம் ஆய்வாளர்கள் அதைச் சாதிக்க வேண்டும் என்பதே என் அவா.

வரும் நாட்களில் எதிர்பாராத முத்தத்தின் நான்கு வடிவங்களும் ஒருசேரத் தொகுத்த பதிப்பொன்று வெளியிடப்படவேண்டும். இது தொடர்பான பாட பேதங்கள் மட்டுமே நூறுக்கு மேலே. அப்பதிப்பு அவற்றையும் விளக்கவேண்டும். 'எதிர்பாராத முத்தம்' காப்பியம் உள்ளவாறே இன்னொரு முறை திரைப்படம் ஆகவேண்டும். சின்னத்திரையிலாவது பாரதிதாசனின் உண்மையான கவிதை ஒளிப்படவேண்டும்.

பாரதிதாசனது நூற்றாண்டு விழாவுக்கான எனதுசிறு காணிக்கையே இந்தக் 'குமரகுருபரன்.' 'குமரகுருபரன்' எனக்குப் பெற்றுத்தரும் எல்லா பாராட்டுகளையும் இதை நாடறியச் செய்த நண்பர்களுக்கும், காவ்யா சண்முகசுந்தரத்திற்கும் மனநிறைவுடன் ஒப்பளிக்கிறேன்.

சேலம்,
29.11.92

தமிழ்நாடன்

நன்றிக்குரிய நல்லோர் !

அகில இந்திய வானொலி நிலையம் திருச்சிராப்பள்ளி ○ காவ்யா வெளியீட்டகம் பெங்களூர் ○ தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் தஞ்சாவூர் ○ தமிழ் வளர்ச்சித் துறை தமிழ் நாடு அரசு ○ தினமணி நாளிதழ் ○ தினமலர் நாளிதழ் ○ மார்டன் தியேட்டர்ஸ் லிமிடெட், சேலம் ○ சேலம் மாவட்ட வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக்குழு, சேலம் ○

குரு. ஆறுமுகம் ○ டாக்டர் சு. செ. இளங்கோ (பெங்களூர்) ○ பொறிஞர் அ. க. இளமுருகு (கரூர்) ○ எஸ். இராசு (தஞ்சாவூர்) ○ பேரா. தி. கோவிந்தன் ○ ஞானி (கோவை) ○ தே. சந்திரன் (வானொலி) ○ இளவை எஸ். சுந்தரம் (வானொலி) ○ டாக்டர் எஸ். சண்முகசுந்தரம் (பெங்களூர்) ○ பொறிஞர் கொடுமுடி சண்முகம் ○ டாக்டர் சு. சிலம்பொலி செல்லப்பன் ○ கி. தனவேலு (வருவாய்த்துறை) ○ வை. பழனிசாமி இ.ஆ.ப. ○ எம்.எப். பாருக்கி இ.ஆ.ப. ○ கவிஞர் முருகு சுந்தரம் ○ பேரா. பி. ராசேந்திரன் ○ ஆர். வசந்தா (நிருபர்) ○ திருமதி சரசுவதி கண்ணப்பன் ○ பாரதிதாசன் மக்கள் கவிஞர் திரு மன்னர் மன்னன் ○ திருமதி வசந்தா தண்டபாணி ○

மேலாய்விற்கு

பாவேந்தரின் குமரகுருபரன் கையெழுத்துப்பிரதி, சேலம் மாவட்ட ஆவண ஆய்வுக்குழு செய்திமடல்—ஜனவரி 1988

பாவேந்தரின் குமரகுருபரன், இலக்கிய பேருரை, வானொலி திருச்சிராப்பள்ளி – 27.05.1990

பாவேந்தரின் குமரகுருபரன், பாரதிதாசன் நூற்றாண்டு விழா கருத்தரங்கு, 'நிகழ்வு' கோயமுத்தூர்— 17.06.1990

பாவேந்தரின் குமரகுருபரன், தமிழ்மணி (தினமணி) 19,01.1991 ஓர் உயிர், மூன்று உடல்கள், பாரதிதாசன் நூற்றாண்டு விழா சிறப்பு மலர், மீரா பதிப்பகம், புதுக் கோட்டை, ஏப்ரல் 1991.

புரட்சிக் குயிலின் படைப்புகள், பாவேந்தர் நூற்றாண்டு விழா ஆய்வரங்கம். கோட்டைத் தமிழ் மன்றம், வேலூர் 14.04.1991

○○○

குமர குருபரன்

I

300 ஆண்டுகட்கு முன் திருநெல்வேலிக்கும் திருச்செந்தூருக்கும் நடுவே, நம்மாழ்வார் பிறந்த திருக்குருகூருக்குச் சிறிது மேற்கே, கயிலாசபுரம் என்னும் ஊரில், சண்முகசிகாமணிக் கவிராயர்—அவர் மனைவி சிவகாமியம்மை—வீட்டில் ஒரு நாள் காலையில்,

விசிப் பலகையில் சண்முகசிகாமணிக் கவிராயர் உட்கார்ந்து, அண்டையில் தம் 5 வயதுள்ள குமரகுரு என்னும் பிள்ளையை உட்கார வைத்துக் கொண்டு அவனுக்குப் பேசக் கற்றுக் கொடுக்கிறார்.

சண்முகக் கவிராயர் : சொல்லப்பா "அ ஆ" என்று வாயைத் திற "ஆ" எங்கே "ஆ" (பிள்ளை வாயைத் திறக்கிறது. "அ" உச்சரிக்கவில்லை)

சண்முகக் கவிராயர் : முருகா உன்னருளால் நான் பெற்ற பிள்ளை! "அ" என்று சொல்லப்பா என் செல்லப்பா (சொல்லவில்லை)

இதற்குள் உள்ளறையிலிருந்து சிவகாமி வருகிறாள். பிள்ளையின் அண்டையில் நின்று குனிந்து பிள்ளையைத் தொட்டுச் சொல்லுகிறாள்—

சிவகாமி : என் கண்ணே சொல்லு "அப்பா"—"அப்பா" என்று சொல். "அப்பா"—சொல்லு!

(பிள்ளை சொல்லவில்லை)

(இடையில் வேலைக்காரி சுப்பு வந்து கூறுகிறாள்)

வேலைக்காரி குப்பு : அம்மா அது பழுக்காது.

சண்முகசிகாமணி : (கோபமாய்) என்ன சொன்னாய் முருகன் திருவருளால் பழுக்கும்மடி! அவச்சொல் சொன்னாய்.

சிவகாமி : இல்லை அத்தான்; வாழைக்காயைப் பழுக்கவை; கறிக்கு உபயோகப் படுத்தாதே என்று சொல்லியிருந்தேன். அது பழுக்காது; கறிக்கு எடுத்துக் கொள்ளட்டுமா என்கிறாள்.

சண்முக சிகாமணி : பழுக்கும் என்று சொல்! அது பழுக்கும் அவனருளால்!

சிவகாமி : குப்பு அது பழுக்கும்! (அவள் போகிறாள்)

சண்முக சிகாமணி : அவள் வாயில் நல்ல சொல் வருவதில்லை. வேறு ஒருத்தியும் அகப்படவில்லையா வேலைக்கு?

சிவகாமி : "அப்பா" என் கண்ணல்ல?

(பிள்ளை சொல்லவில்லை)

(வீட்டின் தெரு வாயில் குடுகுடுப்பைக்காரன்)

குடுகுடுப்பைக்காரன் :

நல்ல காலம் பொறக்குது!
நல்ல காலம் பொறக்குது!
கொல்லையில் சம்பா குலுங்கப் போவுது!
சொல்லிலே மாணிக்கம்
தோணப் போவுது!
நல்ல காலம் பொறக்குது!
நல்ல காலம் பொறக்குது!

சண்முகசிகாமணி : சிவகாமி ஓடு! அவனுக்கு நிறைய அரிசி போடு. நல்ல காலம் பிறக்க வேண்டும்.

(சிவகாமி போய் அவனுக்கு அரிசி போடுகிறாள்)

குடுகுடுப்பைக்காரன் : நல்ல காலம் பொறக்குது! ஒரு பழசி கிழசி இருந்தாக்கா குடுங்கம்மா ஒங்க வூட்லெ சந்தோசம் பொறக்கப் போவுது.

(சிவகாமி, ஒரு துணி கொண்டு வந்துகொடுக்கிறாள். குடுகுடு என்றசைத்துத் துணியைக் குடுகுடுப்பைக்காரன் வாங்கிப் போகிறான்)

சண்முகசிகாமணி : அப்பா! "அம்மா" என்று சொல், சொல்லு. (சொல்லவில்லை) ஐந்து வயது ஆயிற்றே. செந்தூரான் தந்த மைந்தா! ஒரு சொல் சொல்ல மாட்டாயா?

(இடையில் வீராசாமிக் கவிராயர் வந்து விடுகிறார்)

சண்முகசிகாமணி : வாருங்கள் உட்காருங்கள்.

(அமர்கிறார் பலகையில் ஒரு புறம்)

சிவகாமி : வாங்க அண்ணா!

வீராசாமிக்கவி : நல்லதம்மா.

சண்முகசிகாமணி : "அம்மா" என்று பசுவும் சொல்லுமே! "அம்மா" என்று சொல்லப்பா-"அம்மா."

(சண்முகம் தன் கண்ணில் துளிக்கும் நீரைத் துடைக்கிறார்)

வீராசாமி : வருந்தாதீர்கள்! கிடையவே கிடையாது என்கிறார்களே.

சண்முகசிகாமணி : உண்டு என்று சொல்லும்.

வீராசாமி : சமீபத்தில் மழை!

சண்முகசிகாமணி : மழையா ... ... உண்டு, உண்டு.

(இதே நேரத்தில், தெருவாயிலில் பூக்காரியை நோக்கிச் சிவகாமி, அரும்பாக இருக்கிறதே முல்லை என்கிறாள்)

பூக்காரி : சீக்கிரம் பூக்கும்.

(அதைக் கேட்ட)

சண்முகசிகாமணி : ஆம். சீக்கிரம் பூக்கும். முருகன் அருள் பூக்கும்! பிள்ளை வாயில் தமிழ் பூக்கும்!

வீராசாமி : நான் சொன்னால் வருத்தப்படுகிறீர். வயது ஐந்தும் ஆயிற்று. உம் முயற்சியெல்லாம் பயனில்லாது போயிற்று. கவிஞரே! ஊமைப் பிள்ளை! பிறவி ஊமை!

சண்முகசிகாமணி : ஊமை! தீமை என்ன செய்தோம் முருகா உனக்கு? உன் கோபம் எங்கள் மேலா தங்கவேலா ஊமை! ஆசைக்கு நீ தந்த பிச்சை! கொச்சை மொழி ஒன்று பேசச் செய்.

வீராசாமி : நான் வருகிறேன்.

(போகிறார். வழியில் தெருப்புறமிருந்து பூவும் கையுமாக வரும் சிவகாமியைச் சந்திக்கிறார்)

வீராசாமி : அம்மா! கவிராயர் வீணாக வருந்துகிறார். பயனற்ற முயற்சி! பிறவி ஊமையம்மா.

சிவகாமி : ஆ! பிறவி ஊமை!

(வியப்புக் கலந்த துன்பம். கண்ணீர்)

(தன் கணவரை நோக்கிப் போகிறாள்)

(வீராசாமி, வெளிச் செல்லுகிறார்)

சிவகாமி : (தன் கணவர் பால்) பிறவி ஊமையாம் அத்தான்!

சண்முகசிகாமணி: அப்படித்தான் சொன்னார்.

(நிதானித்து மறுநொடியில், உணர்ச்சியோடும் உரத்த குரலோடும்—)

இன்று, நாம் செய்யத் தக்கது ஒன்று! நான் செய்த தவம் இப்படியென்று ஏன் பிறர் பழிக்க வேண்டும். நீங்காத அன்போடு நெடுமால் மருகன் பால் ஏங்கத் தவம் செய்து வயிறு தாங்காது தாங்கிப் பெற்ற பிள்ளை மூங்கைப் பிள்ளையா! அவன் பிள்ளை. சரவணபவன் பிள்ளை. நம் பிள்ளையன்று. இந்நிலை பொறுப்பதா! அவன் சந்நிதிக்குப் புறப்படு!

(துன்பப் பதறல்)

கனி கேட்டோம். கனியாகக் காய் கொடுத்தாய் முருகா. உள்ளத்தில் நோய் கொடுத்தாய். கொடு என்று கேட்டேன். ஒரு சேய் கொடுத்தாய். நன்றாய்க் கொடுத்தாய்! அச்சேய்க்கு வாய் கொடுத்தால் கொடு இல்லையேல் எம்மை மாய்த்து விடு. ஒருக்காலும் இங்கிரேன். உன்றன் திருக்கோவில் வருகின்றேன்! இனிப் பரிச்சேதம் இங்கிரேன். இதோ திருச்செந்தூர் வருகின்றேன்! உன்னடியிற் பிள்ளையைக் கிடத்துகின்றேன்! பிள்ளை, வாய் திறந்து பேசுமட்டும் திரும்பேன். போ என்றாலும் போகேன். நீ உன் அடியாரை ஏவி, என்னையும், என் மனைவியையும் பிள்ளையையும் கழுத்தைப் பிடித்து நெட்டச்சொல்! பெண்ணே கட்டச்சொல் வண்டியை.

(அவள் பேசுகிறாள்)

சண்முகசிகாமணி: பிறவி ஊமை! என்ன தாழ்வு! எமக்கேன் முருகா இந்த வாழ்வு?

(இரட்டை மாட்டு வண்டியில் அனைவரும் ஏற—வண்டி ஓடுகிறது.)

வண்டிக்காரன் பாட்டு.

(கண்ணி) ஏற்ற ராகம் தாளம் அமைத்துக் கொள்க.

1. பெருகாதோ என் வாழ்வு
முருகா! திருமுருகா!
அருகே வந்தெனைக் காப்பாய்
முருகா! திருமுருகா!

2. கருதாயோ எனை நீதான்
முருகா! திருமுருகா!
வருவாய் நீ செந்தூர் வாழ்
முருகா! திருமுருகா!

II

திருச்செந்தூர்த் திருக்கோயில்.

(கோயில் வீதியில் வண்டி நுழைந்ததும் வண்டி நிறுத்தப்படுகிறது.)

(சண்முக சிகாமணிக்கவிராயர், சிவகாமி அம்மையார், குமரகுரு மூவரும் இறங்குகின்றனர்.)

(கவிராயர், சிரசின் மேல் கை கூப்புகிறார். சிவகாமி கை கூப்புகிறாள். பையனின் கையைப் பிடித்துத் தூக்கிக் கை கூப்பும்படி தந்தை முயல்கிறார். அவனும், கை கூப்பியபடி நடக்கிறான் தன் பெற்றோருடன். கோபுரத்தை நோக்கி மூவரும் உணர்ச்சியும், விரைந்த நடையுமாகச் செல்லுகின்றனர்.)

சண்முகம், சிவகாமி பாட்டு.

பல்லவி

வாழ்க வாழ்க! நின் அருளே வாழ்க!
மெய்ப்பொருளே

அநுபல்லவி

ஏழையோடு படும் இன்னல் நீக்கி ஆள்
ஈராறுதோள் கொண்வேள்! கதி உன் இருதாள் (வா)

சரணம்

அடியார் இடர்கள் களைவோனே! - எங்கள்
அழகார் பச்சை மயிலோனே!
பிடியானைக்கும் இளையோனே! -யாம்
இனித்தாங்கோம் உனைத்தான் அண்டிவந்தோம் (வா)

(கோயிலினின்று பக்தர் பலர் வெளிச் செல்கின்றார்கள். சிலர் உட்செல்கின்றார்கள். வாத்திய முழக்கம் கேட்கின்றது. முரசு முழக்கம் கேட்கின்றது. மணிச் சத்தம் கேட்கின்றது. கற்பூர தீபாராதனை நடைபெறுகின்றது.

அனைவரும் வணங்கிச் செல்கின்றனர். முத்தைப் பிள்ளை, கவிராயர், சிவகாமி மூவரும் சந்நிதியை அடைகிறார்கள். வீழ்ந்து கும்பிடுகிறார்கள்)

சண்முகசிகாமணி : (அழுதபடியே கூறுகிறார்)

*இல்லார்க்கருளும் ஏந்தலே போற்றி!
நல்லார்க்கருளும் நாதா போற்றி!
பிரமனை வென்ற பிரானே போற்றி!
அரனார் பெற்ற அப்பா போற்றி!
மனையறம் நடத்தி நான் மகிழ்ந்து வருகையில்
எனக்கோர் மனக்குறை ஏற்பட்டதன்றோ?
செய்தேன் பெருந்தவம் திருவுளம் அறியும்
ஐயா! உன்றன் அருளினாலே
ஒருமகன் பிறந்தான்! ஒருமகன் பிறந்தான்!

ஒரு மகன் ஊமை! ஊமை! என் செய்வேன்
என்னபிழை செய்தேன் பன்னிரு கண்ணா
மறந்ததுண்டோ வுன்னை வள்ளிமணாளா
வாயிலாப் பிள்ளைக்கு வாய் கொடு அல்லது
மாய்த்திடு என்னை! மானம் இழந்து
வாழ்தலைப் பார்க்கிலும் சாதல் நன்று!
என்னரு மைந்தனை உன்னரும் கோயிலில்
கிடத்தினேன் ; வேறு கதி கிடையாது! கிடையாது!
இன்னும் சிலநாளில் என்றன் பிள்ளையைப்
பேசவை! என்னைப் பிழைக்கவை! அதுவரை
சன்னதிக்கெதிரில் சண்முக விலாசத்தில்
என் குடும்பத்தோடு இருப்பேன் அடைக்கலம்!
அடைக்கலம்! பிள்ளை உன் அடைக்கலம் அப்பனே !
எட்டு நாளில் என்றன் பிள்ளை
வாய்திறந்தால் உயிர் வாழ்வேன் உறுதி
உயிர் திறவா விடில் நான் மாள்வதிங்குறுதியே.

*(பாட்டல்ல இது. வசனமாகச் சொல்லக் கூடியது)
பாவேந்தரின் கையெழுத்தில் உள்ள ஓரக்குறிப்பு இது.

சண்முக விலாசம்.

(சன்னதியின் முற்பக்கம்)

(சண்முக சிகாமணிக் கவிராயர் சப்பளித்து உட்கார்ந்து கண்மூடிக் கைகூப்பியிருக்கிறார். மனைவி சிவகாமியும் அவர் பக்கத்திலே அவ்வாறே பிள்ளையின் அண்டையில் படுத்திருக்கிறாள்.)

சண்முக சிகாமணி பாட்டு

பல்லவி

அவனருளால் உயிர்கள் தோன்றும்
தோன்றும் உலகு மூன்றும் (அவன்)

அநுபல்லவி

எவரும் அறிய முடியாத மூலன்
ஏழைக்கிரங்கும் வடிவேலன் (அவன்)

சரணம்

ஆறுதலையான் நெஞ்சில் ஆறுதலைச் செய்வான்
நல்லன்பு செய்தாரின் துன்பங்கள் கொய்வான்
மாறுபிரமனைச் சிறைபடச் செய்வான்
என் மகன் வாக்கில் செந்தமிழ் பெய்வான் (அவன்)

(சண்முக விலாசத்தின் எதிரில் உள்ள சத்திரம். சத்திரத்தின் பெரிய பண்டாரம் மற்றொரு பண்டாரத்துடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்.)

பெரிய பாண்டாரம்: ஏஞ்சாமி? அன்னக்காவடி அனுப்பினியளோ? இன்னைக்கு யார் முறை?

சின்ன பண்டாரம்: முத்துப்பண்டாரம் காவடி? முனியப் பண்டாரம் சேமகலம்! அச்சிப்பண்டாரம் சங்கு! ஆனைப்பண்டாரம் அரோகரா!

பெரிய பண்டாரம் : மய்த்தவங்க?

சின்ன பண்டாரம் : மய்த்தவங்களா? தோப்லே தாக சாந்தி செலபேர். கஞ்சா கசக்கிக்கிட்டு இருக்காங்க செலபேர். பொழுது போகிறதுக்காவ சூதாடுறவங்க செல பேர்.

பெரிய பண்டாரம்: கொஞ்சம் மெதுவா பேசுஞ்சாமி. ஆரோ பொறத்தியார் வர்ராங்க!

சின்ன பண்டாரம் : (திரும்பிப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு)

மந்திரமாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு

சுந்திரமாவது நீறு துதிக்கப் பாடுவது நீறு

பெரிய பண்டாரம் : கேக்கட்டும்.

சின்ன பண்டாரம் : (பாட்டை நிறுத்திக் கொண்டு) சொல்லட்டும்.

பெரிய பண்டாரம் : சீனி வீட்டு மாடுகள் இலுப்பைத் தோப்பிலே அலாதியா கட்டிக் கெடக்குதாமே.

(இதற்குள், சண்முக சிகாமணி திருநீறு எடுக்க அங்குள்ள மடக்கு நோக்கி வருகிறார்.)

சின்ன பண்டாரம் : ''பித்தா! பிறைசூடி! பெருமானே! அருளாளா!''

சண்முகசிகாமணி : சாமி! திருநீறு வேண்டும்.

பெரிய பண்டாரம் : அதோ, மடக்கில் இருக்கே.

(சண்முகம் எடுத்துக் கொண்டு போகிறார்.)

பெரிய பண்டாரம் : கேட்கட்டும்.

சின்ன பண்டாரம் : சொல்லட்டும்.

பெரிய பண்டாரம் : இன்னையிராத்திரிக்கு மாட்டு விஷயமா கவனிக்கறதுதானே.

சின்ன பண்டாரம் : வேலுப் பண்டாரத்தையும், வேம்புப் பண்டாரத்தையுந்தான் அனுப்பணும்.

(பின்னால், கவிராயர் நெருங்குவதைச் சின்ன பண்டாரம் தெரிந்து கொள்ளவில்லை)

பெரிய பண்டாரம் : (சுதியை விட்டுத் தாளத்தை விட்டு ஆனால், துடையில் தாளம் போட்டுக்கொண்டு) கல்லார்க்கும் கற்றவர்க்கும் களிப்பருளும் களிப்பே!

கவிராயர் : செம்பு வேண்டும் சாமி!

பெரிய பண்டாரம் : அதோ இருக்குது. எடுத்துக் கொண்டு போகலாமே (கவிராயர் எடுத்துப் போகிறார்)

பெரிய பண்டாரம் : கேக்கட்டும்.

சின்ன பண்டாரம் : சொல்லட்டும்.

பெரிய பண்டாரம் : மாடுகளை அவிழ்த்துக் கொண்டு போய்ப் பொட்டலூர்ச் சந்தையிலே வித்துட்டு வந்துடச் சொல்லிடு சாமி.

சின்ன பண்டாரம் : நல்லதுசாமி.

பெரிய பண்டாரம் : வறண்ட குளத்தண்டை பொதச்சி வச்சிருக்றோம் ரொம்ப பொருள். காபந்தா பாத்து வரீங்களா? (கவிராயர், செம்பை வைக்க வருகிறார்)

பெரிய பண்டாரம் பாட்டு :

பத்தனாய்ப் பாடமாட்டேன் பரமனே பரமயோகி!

(கவிராயர் போகிறார்)

பெரிய பண்டாரம் : கேக்கட்டும்.

சின்ன பண்டாரம் : சொல்லவிடும்.

பெரிய பண்டாரம் : நாலஞ்சி நாளாய் ராத்திரியிலே நம்ம சத்திரத்திலே வந்து படுத்துக்கிறாங்க இவரும்-இவர் மனைவி போல் இருக்கு-ரெண்டு பேரும் பகல்லே சண்முக விலாசத்லேயே இருப்பாங்க போல இருக்கு! இவர்கள் யார்?

(சின்ன பண்டாரம், பதில் சொல்லத் துவங்கும் போது கவிராயர் அங்கு நெருங்குகிறார்)

சின்ன பண்டாரம்: இவர்களுக்கு ஒரு பிள்ளே! அது ஊமைப் பிள்ளே! அதுக்காக முருகனைக் கோரி வந்திருக்காங்க! முருகன் விசயத்லே ரொம்பப் பத்தி ரொம்பப் பத்தி!

பெரிய பண்டாரம் : அப்படியா!

சின்ன பண்டாரம் : ஊழ்வெனே.

பெரிய பண்டாரம் : வினை என் செயும்? குமரேசர் இரு தாள் இருக்கும்போது.

கவிராயர் : நன்றாகக் கூறினீர்கள் சாமி.

பெரிய பண்டாரம் : உட்காருங்கள்.

கவிராயர் : முருகன் அடியில், சண்முக விலாசத்தில் பிள்ளையைக் கொண்டு வந்து கிடத்தி விட்டேன். அவன் விட்டதுதான் வழி.

பெரிய பண்டாரம் : உங்கள் தவம்பலிக்கும். தூங்கும். நேரம் ஆகிறது.

கவிராயர் : நான் வருகிறேன். (போகிறார்)

(கவிராயரும் சிவகாமியும் சண்முக விலாசத்தில் பிள்ளையைப் படுக்க வைத்துவிட்டுச் சந்நிதி பார்த்து, வணங்கிச் சத்திரம் வந்து படுத்துறங்குதல்)

IV

கவிராயர் கனவு—

(கவிராயர், வறண்ட குளம் நோக்கிப் போகிறார். பெரிய பண்டாரம், சின்ன பண்டாரம் முதலிய பல பண்டாரங்கள் தாம் சுமந்து வரும் திருட்டுப் பொருள் களை அங்கு ஒரு பக்கம் வைக்கிறார்கள்)

பெரிய பண்டாரம்: இந்நேரம், அந்த மாடுகளை அவிழ்த்துக் கொண்டு போயிருப்பார்களா? அல்லது அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார்களா?

சீக்கிரம், இந்தச் சாமான்களையெல்லாம் புதைச்சி விடுங்கள். எஞ்சாமி, அந்த முத்துவேல் வீட்டுக் குழந்தை நிறைய நகை போட்டுக் கொண்டு திரிகிறதே!

சின்ன பண்டாரம்: என்ன பண்றது?

பெரிய பண்டாரம்: தூக்கி வந்து கழுத்தை முறித்துப் போட்டுவிட்டு நகைகளை அனுபவிக்கிறதுதானே!

சின்ன பண்டாரம்: நாளைக்குத்தான் பாக்கணும்.

பெரிய பண்டாரம்: ஆமாஞ்சாமி.

சின்ன பண்டாரம்: நல்லதுச்சாமி.

பெரிய பண்டாரம்: சாமான் பொதச்ச எடத்தெ தோண்டி இந்தச் சாமானையும் போட்டு மூடுங்கள். சீக்ரஞ்சாமி.

(தோண்டுகிறார்கள்)

(வானிலிருந்து ஓர் ஒளிப்பந்து மண்ணில் இறங்கு கிறது. அதனின்று மயில் மேல் வேல்கொண்ட இள முருகன் காட்சி அளிக்கின்றான். (கவிராயர்க்கு மட்டும்

புலப்படுகின்றான்!) கண்டு, கவிராயர் வணங்குகிறார். (முருகன் புன்னகை காட்டி மறைகிறான்) மழை பெய்கிறது. இடியுடன், மின்னலுடன்! வறண்ட குளம் நிரம்புகிறது! புல்லற்ற தரை விளை நிலமாகிறது, பட்ட மரங்கள் தளிர்த்துத் தழைகின்றன. மழை நின்றது. வெண்ணிலவு தோன்றுகிறது. பெரிய பண்டாரம் ஏதோ ஓர் நல்லுணர்வால் தூண்டப்படுகிறான். தன் கைகள் தலைமேல் குவிகின்றன.

பெரிய பண்டாரம் : மெய்யன்பர்களே! சைவசித்தாந்த நெறியானது நலிவுறும் காலத்தில், சிவபிரான் அருளால் இம்மண்ணுலகில் சிவ ஒளி பரப்புவதற்குச் சமயத் தலைவர் தோன்றுவதுண்டு திருவருளால் இந்நாள் அத்தகைய உத்தமர் தோன்றினார். நான் அதை உணர்கின்றேன். என் உணர்வே அதை எனக்குக் காட்டுகின்றது.

நாம், தீமையில் கழித்த நாளுக்கு நாணுகின்றோம். இப்பண்டங்களை அடியார் நலத்துக்கு ஆக்குங்கள். இனி, அவ்வாழ்வு வேண்டாம். சிவ வாழ்வே வேண்டும்.

(பாடுகிறார்கள்)

சங்கரா! சிவ, சங்கரா! சிவ ... ...

சங்கரா! சிவ, சங்கரா! சிவ ... ...

(அனைவரும் போகுதல்)

(தூங்கும் கவிராயர், இந்தக் கனவினால் புரளுகிறார்)

(தூங்கும் குமரகுருவின் மேல், ஒரு மலர்ந்த செந்தாமரை விழுகிறது. உடனே அது மறைகிறது. உடனே, அதே உடம்பின் மேல் ஆடிவந்த இளமுருகன் கைவைக்கிறான். குமரன் எழுந்து நின்று மகிழ்கின்றான்)

முருகன் : நீ, யார்?

குமரகுருபரன்: அடியேன்.

முருகன்: இன்று முதல் உன் பெயர் குமரகுருபரன்! நீ! ''சைவசமயமே மெய்ச்சமயம்'' என்பதை உணர்வாய். உனக்கு சைவ சித்தாந்தத்தை உணர்த்துகின்றேன்.

(முருகன் சிவனாக மாறுகின்றான். ஆடுகின்றான்.)

ஐந்தொழிற் கூத்து (நிகழ்வு) குமரகுருவுக்குக் காட்சி

o வான உலகமும் நானில வுயிர்களும்
தானே படைத்த தனிக்கை உடுக்கை
(முருகன் உடுக்கையைக் காட்டுதல்)

o தனித்தனி வகுத்த சராசரப் பகுதி
அனைத்தையும் காக்கும் அபயக் கையே
(முருகன் அபயஸ்தம் காட்டுதல்)

o தோற்றி நின்ற தொல்லுலகடங்கலும்
மாற்றுகின்ற மங்கா நெருப்பே.
(முருகன், அனலேந்திய கையைக் காட்டுதல்)

o ஈட்டிய வினைப் பயன் எல்லாம் மறைத்தே
ஏட்டுவதாகும் ஊன்றியகாலே
(முருகன் காலூன்றிக் காட்டல்)

o அடுத்தவுயிர்க் கெலாம் அளவிலா இன்பம்
கொடுப்பது வாகும் குஞ்சித பாதமே.
(முருகன் தூக்கிய காலைக் காட்டுதல்)

o இவை பின் பாட்டுக்கள்.

(கும்பிட்டு நின்ற குமரகுருபரனை நோக்கி)

முருகன்: அப்பா! எனக்கு, எவனெதிரில் ஞான வாக்குத் தடைப்படுமோ அவனே உனக்கு ஞானகுரு!

(முருகன் அபயம் காட்டி, மறைதல்)

(குமரகுருபரன், தன் தாயையும் தந்தையையும் நெருங்கி)

குமர குருபரன் பாட்டு.

பல்லவி

அம்மையே! அப்பா! முருகன் நம்மை
ஆண்டான் அருமை — (அம்மை)

(தாய் தந்தையர் எழுந்து வியந்து தழுவிக் கொண்டு தம் பிள்ளையின் வாயினின்று வருவதை உற்றுக் கவனிக்கிறார்கள்.)

அநுபல்லவி

செம்மையாய்ச் சிவம் காட்டிச், சைவ
சித்தாந்தம் அணைத்தும் காட்டி (அம்மை)

சரணம்

குமர குருபரன் என்றெனைக் கூவிக்
கொண்ட தண்ணருள் என்மீது தூவி,
தமிழை என்னரும் நாவினில் ஏவித்
தான் மறைந்தானே வான் அளாவி (அம்மை)

கவிராயர்: வாழ்ந்தோம். வாழ்ந்தோம். முருகப் பெருமான் திருவடி வாழ்க! நான் கண்டது கனவா? அன்று இந்த நிகழ்ச்சிகள் கனவுலகிலா நடந்தன. இல்லை! மழை இதோ!

(ஒரு பக்கம் ஓடுகிறார்.)

ஆ! இதோ பட்ட மரங்களில், தளிரும் தழையும்! நீர் நிறைந்த குளம்! பெரிய பண்டாரம் சொன்னார் சைவம் ஓங்க ஒரு சமயக் குரவர் தோன்றினார் என்று! என் பிள்ளை தான்!

(ஓடி வருகிறார் பிள்ளையிடம்)

குமரகுருபரன் : அப்பா! திருக்கோயிலுக்குச் செல்வோம்.

(போகுதல்)

V

திருக்கோயில்.

(பலரும் வந்து கூறுகின்றார்கள்)

1 வது ஆள்: ஐந்து வயதுப் பிள்ளை, அருட்பாட்டு பாடுகின்றதாமே.

2 வது ஆள்: ஊமையாயிருந்த பிள்ளை.

3 வது ஆள்: ஊமைப் பிள்ளைக்கு முருகன் உளம் இரங்கினான். அது மட்டுமல்ல. சைவம் தழைக்கப் பாடும் திறமை அருள் செய்து விட்டான்.

(தந்தை தாயுடன், குமர குருபரன் ஜீவஸ்தம்பத்தின் முன்னின்று மூலவரை வணங்கிக் கோயில் புகுந்து, மூலவர் முன் நின்று பாடுகிறார். அக் குமரகுருபரன் தந்தை, ஓலையில் எழுத்தாணியால் எழுதுகிறார்)

திருச்செந்தூர்க் கந்தர் கலி வெண்பா.

(இசையுடன் பாடுகிறார்.)

பூமேவு செங்கமலப் புத்தேளும் தேறரிய
பாமேவு தெய்வப் பழமறையும்-தேமேவு

நாதமும் நாதாந்த முடிவும் நவை தீர்ந்த
போதமும் காணாத போதமுமாய்-ஆதிகடு
அந்தம் கடந்த நித்தியானந்த போதமாய்ப்
பந்தம் தணந்த பரஞ்சுடராய்-வந்த
குறியும் குணமும் ஒரு கோலமுமற்றெங்கும்
செறியும் பரமசிவமாய் ... ...

சண்முக விலாசம்.

பெரிய பண்டாரம்: மெய்யன்பர்களே! அறிவுக்கு அநாதியாய் ஐந்தொழிற்கும் அப்பாலாய் மனத்திற் கெட்டாதவன் அத்தனிமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான். பாருங்கள்! மக்கள், சைவநன்னெறிச் செல்ல வேண்டுமே என்ற பேருளால் குருபரனாரைப் புவிக்குத் தருகிறார். அடிகள் திருக்கோயில் சென்றாரோ? அங்கே என்ன செய்கிறார்?

ஒருவன்: சாமி! கலிவெண்பா அருளிச் செய்கின்றார்கள்.

பெரிய பண்டாரம்: விரைந்து போக வேண்டும். வாருங்கள் வாருங்கள்.

திருக்கோயில்.

குமர குருபரன்: (முன் தொடர்ச்சியாக)

ஆயும் பழய அடியா ருடன் கூட்டித் தோயும்
பரயோகம் துய்ப்பித்துச் — சேய

கடியேற்கும் பூங்கமலக்கால் காட்டி ஆட்கொண்டு
அடியேற்கு முன்னின்றருள்.

(வணங்குகிறார். அனைவரும் வணங்குகிறார்கள். அங்கு வந்த பெரிய பண்டாரம் முதலிய திருக்கூட்டமும் வணக்கம் புரிகின்றது.)

சிவகாமி : அப்பா! நம் ஊருக்குப் போகலாமா?

கவிராயர் : ஆம் அப்பா! நாம் அடைந்த இந்தப் பெரு மகிழ்ச்சியை நம்முறவினரும் ஊராரும் அறிய வேண்டாமா?

குமர குருபரன் : அவ்வாறே செல்வோம்.

(மாட்டு வண்டி, அனைவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு கைலாசபுரம் ஓடுகிறது)

கைலாச புரத்தில், கவிராயர் வீடு.

(கூடத்தில் குமரகுருபரன் உயர்ந்த மணையில் உட்கார்ந்திருக்க, அவனுக்கெதிரில் ஒரு சாய்வுப்பெட்டி இருக்கிறது. ஏடுகள், எழுத்தாணி அதன் மேல் உள்ளன. ஒருபுறம் விபூதி மடக்கு

வீட்டின் முன்புறம் கவிராயர் உட்கார்ந்திருக்கிறார். சிவகாமி ஒருபுறம் நின்றிருக்கிறாள்.

சுற்றத்தினரும் அண்டை அயலினரும் வருகின்றார்கள். வீராசாமிக் கவிராயர் வருகிறார்)

கவிராயர் : வாருங்கள்! வாருங்கள்!!

வீராசாமி கவிராயர் : நான் எல்லாவற்றையும் கேள்விப்பட்டேன். மிக்க மகிழ்ச்சி! (பிள்ளை எதிரில் சென்று) முருகன் அருள் பாலித்தான் போலும்! மிக்க மகிழ்ச்சி! சைவத்திற்கோர் வெற்றி! திருவருள்! திருவருள்!

குமர குருபரன் : என்னையும் ஒரு பொருளாய் எண்ணித் தன்னருளைத் தந்து பேசனான்! என் கடனும் இன்னதென்று குறித்தான் முருகன். அவனருள் வாழ்க!

(வந்தோர் அனைவரும் குருபரனை வணங்கியும் வாழ்த்தியும் போகிறார்கள்)

சண்முகசிகாமணிக் கவிராயர்க்கு வாய்த்த புதுப் புகழ்.

(வீட்டில் சண்முகக் கவிராயரும் வீராசாமிக் கவிராயரும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்)

சண்முகக் கவிராயர் : நம் பிள்ளை குமர குருபரனுக்கு ஓய்வு சிறிதும் இல்லை. அக்கம் பக்கத்தாரும் அண்டை அயல் உள்ளூராரும் பிள்ளையைத் தரிசனம் செய்ய வருகிறார்கள். எப்போதும், பாடியதை ஏட்டில் வரைந்தபடி இருக்கிறான்.

வீராசாமிக் கவிராயர் : அவனருள் பெற்றவர் அவன் தாள் மறப்பரோ? அன்றியும் குமரகுருபரன் உலகில் அவதரித்தது சைவத்தை நிலைநிறுத்த அல்லவா? இதென்ன வெட்கக் கேடாய் இருக்கிறது. அவனை அனைவரும் தொந்தரவு செய்யும்படி விடலாமோ?

(முத்தப்பரும் அவர் நண்பர் நடேசனும் வருகிறார்கள்)

சண்முக கவிராயர் : வருக! மைத்துனரே!

முத்தப்பர் : (உட்கார்ந்து) என்ன செய்தி? குமர குருபரன் என்ன செய்கிறான்?

சண்முகக் கவிராயர் : சதா கடவுள் கவிதை!

முத்தப்பர் : நான் ஒரு காரியமாக வந்தேன்.

கவிராயர் : என்ன?

முத்தப்பர் : எனக்கும் வயதாகிவிட்டது. நம் வீட்டிலும் நம் பெண்ணுக்குத் திருமணம் செய்து கண்ணால் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற கவலை.

கவிராயர் : இருக்குமல்லவா? தங்கள் பெண்ணுக்கு என்ன வயதாகிறது?

முத்தப்பர் : ஏன் நடேசா! கிட்டத்தட்ட ஐந்து ஆக வில்லை.

நடேசன் : ஓ! தாரண வருஷம் பங்குனி மாசம் பிறந்தது, சர்வசித்து முடியப் போகிறது. முடிந்தால், விரோதி வராமலா இருந்துவிடும். தாரண வருஷத்தையும் சேர்த்துச் கொண்டு இனிமேல் வரப்போகும் விரோதியையும் கூட்டிக் கொண்டால் ஐந்து ஆகிறது. அதற்கு மேலும் சொல்லலாம் அல்லவா?

வீராசாமி கவிராயர் : அப்படியானால் பெண்ணுக்கு மூன்று வயதாகிறது. தாரண பங்குனி என்றால் தாரண போயிற்று. பார்த்திப, விய, சர்வசித்து! சர்வதாரி, சித்திரை மாசந்தானே இது!

கவிராயர் : இருக்கட்டுமே! ஐந்து ஆகிறது! ஏன் மைத்துனரே! இதற்குள் திருமணம் ஏன்? கொஞ்சம் போகட்டுமே.

முத்தப்பர் : வயதாகிறதே.

கவிராயர் : அப்படி என்ன ஆகிவிட்டது?

முத்தப்பர் : நாற்பது ஆகிவிடவில்லை?

வீராசாமி கவிராயர் : இது அதிகமா?

நடேசன் : சாகக் கூடிய வயதா இது?

முத்தப்பர் : பின் என்ன?

நடேசன் : இல்லை அய்யா, இன்னும் நாள் இருக்கிறது.

முத்தப்பர் : இல்லை ஆகிவிட்டது.

நடேசன் : நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

வீராசாமி : சாகக்கூடிய வயதில்லை.

முத்தப்பர் : அப்படிச் சொல்லாதீர்கள்! மேலும், ஒரு நாளைக்கு இருக்கும் உடம்பு மறுநாளைக்கு இல்லை எனக்கு. எனக்கென்னமோ சந்தேகமாய் இருக்கிறது. பெண்ணுக்கு ஒரு முடிச்சைப் போட்டுப் பார்த்துவிட்டா போதும். அதற்காகத்தான் அடுத்த வாரத்தில் முகூர்த்த நாள் இருக்கிறது. என்ன சொல்லுகிறீர் மச்சான்?

நடேசன் : அப்படி ஒன்றுமில்லை. நீங்கள் இன்னும் ஐம்பது ஆண்டு இருப்பீர்கள். இதற்குள் திருமணமாவது காரியமாவது?

வீராசாமி : நீங்கள் கோபிக்க வேண்டாம். உங்கள் குழந்தை அரும்பு; பூக்க வேண்டும். பூத்த பின் மணம்! அதுதான் தமிழர் திருமணம். குழந்தை மணம் தமிழர்கட்கு ஏற்றதல்ல. அறிவும் ஒப்பாது

கவிராயர் : யோசித்துச் சொல்லுகிறேன் மைத்துனரே!

முத்தப்பர் : நல்லது. அப்படித்தான் செய். இந்த வாரத்தில் முகூர்த்த நாள் இருக்கிறது.

கவிராயர் : நல்லது நீங்கள் இருந்து சாப்பிட்டுப் போவதுதானே?

நடேசன் : பின்னென்ன அவர் இப்போதே போக வேண்டும் என்றா சொல்லுகிறார். அவர் ஒட்டுகிறார் நீர் வெட்டுகிறீரே?

கவிராயர் : அப்படி ஒன்றுமில்லை.

(திருக்கோயிற் பிள்ளை வருகிறார்)

வருக! அண்ணா. மெதுவாக வாருங்கள். (திருக்கோயிற்பிள்ளை தடியை எதிரில் சாத்தி மெதுவாக உட்காருகிறார்)

கவிராயர்: என்ன சேதி? ஏன் நீங்கள் இந்தத் தள்ளாத காலத்தில் நடந்து வரவேண்டும்? என்னைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினால் நான் வர மாட்டேனா?

திருக்கோயிற்பிள்ளை: அப்படியா! முருகன் அருள் பெற்ற உன்னை நானல்லவா வந்து பார்க்க வேண்டும். ஒன்றுமில்லை. ஏதோ என் வாழ்நாளில் அதிகமாகச் சம்பாதித்துவிட்டேன். சம்பாதித்து என்ன பயன்? பிள்ளையில்லாத பாவிதானே. அதற்காகத்தான் குமர குருபரன் இருக்கானே.

நடேசன்: கொள்ளி வைக்கச் சொல்லாதீர்கள்.

திருக்கோயிற்பிள்ளை: தத்து எடுத்துக் கொண்டால் என் சொத்துக்கள் எல்லாம் அவனுக்குத்தானே?

நடேசன்: நல்லா. ஆமாம். உறவினரில் வேறு யாரும் இல்லையா?

திருக்கோயிற்பிள்ளை: முருகன் அருள்பெற்றபிள்ளை! நான் போகும் கதியும் நல்ல கதியாக இருக்கும்!

கவிராயர்: யோசிக்கலாம். இருந்து சாப்பிட்டுப் போகலாம்.

நடேசன்: யார்? வேண்டாம் என்கிறார்கள்.

திருக்கோயிற்பிள்ளை: இருக்கிறேன்.

(இருக்கிறார்)

(கூடலிங்கம் பிள்ளை, குஞ்சித பாதம்பிள்ளை ஆகிய இருவர் வந்துவிடுகிறார்கள்)

கவிராயர்: வருக! அமருங்கள். என்ன செய்தி!

கூடலிங்கம் பிள்ளை: ஒரு முக்கிய செய்தி!

நடேசன்: அதைத்தான் கேட்கிறார்கள்.

கூடலிங்கம் பிள்ளை: ஒன்றுமில்லை......

நடேசன் : ஒன்றமில்லாவிட்டால் போவதுதானே.

கூடலிங்கம் பிள்ளை : உண்டு.

நடேசன் : சொல்றது.

கூடலிங்கம் பிள்ளை: நம்ம ஊர்லே ஒரு கோயில் இருக்கு. கொஞ்சம் பேரனால் தண்டவேணும். அதற்குக் குமரகுருபரரும், ஒரு கையெழுத்துப் போடணும். அவ்வளவுதான்.

நடேசன்: எதில் கையெழுத்து?

கூடலிங்கம் பிள்ளை : தருமகைங்கரியம் செய்யும்படி கேக்கிறவர்களில் இவரும் ஒருவராக.

நடேசன் : பொருள் எதற்காக?

கூடலிங்கம் பிள்ளை : கும்பாபிஷேகத்திற்கு.

நடேசன் : போன மாசந்தான் கும்பாபிஷேகம் நடந்ததே.

கூடலிங்கம் பிள்ளை : கும்பாபிஷேகமில்லை. ஒரு மண்டபம் போடணும்.

நடேசன் : மண்டபம் போட்டிருக்கே.

கூடலிங்கம் பிள்ளை : மண்டபம் இல்லை. தேர் செய்யணும்.

நடேசன் : தேர்தான் இருக்கே.

கூடலிங்கம் பிள்ளை : பெரிய தேர் இருக்குது. அம்மன் தேர்.

நடேசன் : அம்மன் தேர் மட்டும் போதுமா?

கூடலிங்கம் பிள்ளை : பிள்ளைத் தேரும் இருக்கலாம்.

நடேசன் : என்ன கோயில் அது?

கூடலிங்கம் பிள்ளை : மாரியாத்தா கோயில்.

நடேசன் : அட இழவே! உமக்கு என்ன வேலை?

கூடலிங்கம் பிள்ளை : ஒரு வேலையும் இல்லீங்களே. ஜீவனத்துக்கு ரொம்ப கஷ்டங்க! பிள்ளை பேர் இருந்தா பணம் ரொம்ப சேரும்.

நடேசன் : எந்தப் பிள்ளை?

கூடலிங்கம் பிள்ளை : குமர குருபரன்!

நடேசன் : அவர் பேர் இருந்தா, பணம் எப்படிச் சேரும்?

கூடலிங்கம் பிள்ளை : எங்க பார்த்தாலும் அவர் பேர் தானே அடிபடுகிறது.

நடேசன் : என்னவென்று சொல்லிக் கொள்ளு கிறார்கள்?

கூடலிங்கம் பிள்ளை : குமரகுருபரர் ஊமையாய் இருந்தார். நேரே முருகன் வந்து அருள் செய்தார் என்று.

நடேசன் : முருகன் அருள் செய்தார். அந்த அருளைப் பணம் காண உபயோகப்படுத்தலாம் என்பது உம் கருத்தா? நன்றாயிருக்கிறதல்லவா உங்கள் கருத்து?

(இதற்குள் குமரகுருபரர் அங்கு வருகிறார். அங்கிருந் தோர் முகம் அனைத்தும் மகிழ்ச்சி! அனைவரும் எழுந்து நிற்கிறார்கள். கைகூப்பியபடி! தாயும் அங்கு வருகிறாள்.)

குமர குருபரன் : அம்மையே அப்பா. நம்மூர்க் கைலாசநாதத்தைத் தரிசித்தேன். அவர் மேற்பாடினேன். மகிழ்ந்தேன். மற்றும் நான் தலங்கள் தோறும் சென்று, தரிசனம் செய்ய எண்ணுகிறேன். சென்று வருகின்றேன். விடை கொடுக்க வேண்டுகிறேன்.

(இதற்குள் திருச்செந்தூர்ப் பெரிய பண்டாரம் முதலிய பல பண்டாரங்களும் வந்து கை கூப்பி நிற்கிறார்கள்.)

(தந்தை) சண்முகக் கவிராயர்: வெளிச் செல்ல முடிவு செய்து விட்டாயா? எப்போது திரும்புவது? இதோ பார் உன் திருமணத்தைக் கோரி வந்திருக்கிறார்கள் நீ இல்லறம் நடத்த வேண்டும் என்பது என் கோரிக்கை! உன் அன்னையும் அப்படியே நினைக்கிறாள். உன் கருத்தும் அதுதானே.

குமரகுருபரன்: அம்மையே! அப்பா! என்னைப் பொறுத்தருள வேண்டுகிறேன். நில்லாததை நிலை என்று நினைப்பது பிழையல்லவா? இளமை நீர்க்குமிழி செல்வம் அந்த நீரின் அலையாகும். உடம்போ நீர் மேல் எழுத்து! ஆதலினால் உலக நன்மைக்காக விரைந்து பாடுபடவேண்டும். அதற்காக அவனருளைப் பெற வேண்டும். சிவநெறி பற்றினாலன்றி இவ்வுலகு உய்யுமோ? சைவம் தழைக்க, தமிழ் தழைக்க, இவ்வையம் தழைக்க நான் தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்பதே எம்பெருமான் எனக்கிட்ட பணியாகும்! இதற்குத் துறவே தக்கது! என்னை ஈன்றீர்கள். முருகன் அருளுக்கு இலக்கானீர்கள். இனி, நீங்கள் செய்ய வேண்டியது ஒன்றே ஒன்று. நெடிய வேல் முருகனுக்கு என்னை அடியனாக்குங்கள்! தண்டபாணிக்கு என்னைத் தொண்டனாக்குங்கள்! வைசத் தொண்டு செய்வோனாக்குங்கள்! தொல்லுலகுக் குழைக்கும் தொழும்பனாக்குங்கள்! இஃதொன்றே தங்களிடம் வேண்டுகிறேன்.

(தாய்) சிவகாமி: அப்பா குழந்தாய்! எப்போது மீண்டும் வருவாய்?

குமரகுருபரன்: இடையிடையே வந்து தங்களைக் காண்பேன் அன்னையே!

(தந்தை) கவிராயர்: துறவு!...... குழந்தாய், நான் சொல்வதொன்றுமில்லை. துறவு!......

குமரகுருபரன் : (வசனமாக) பேசற்றத் தகுந்ததைத் தூற்றுகின்றீர்கள் தந்தையே! மனையாளும் மக்களும் வாழ்வும் தனமும் தன் வாயில் மட்டே. இனமான சுற்றம் மயானமட்டே வழிக்கேது துணை? தினையாமளவு எள்ளளவேனும் முன்பு செய்த தவம் தனையாள என்றும் பரலோகம் சித்திக்கும் சத்தியமே.

(தந்தை) கவிராயர்: அப்பனே! நான் என்ன சொல்ல முடியும்?

குமரகுருபரன்: நான் சென்று வருகிறேன்.

நடேசன் : அடிகளே! உலகம் உய்ய வேண்டும். உங்கள் துறவு நன்று.

முத்தப்பர் : என் மகளைத் திருமணம் புரிந்து இல்லறத்தை நடத்த வேண்டும்.

திருக்கோயிற்பிள்ளை : உன்னை, நான் தத்துப் பிள்ளையாக்க எண்ணுகின்றேன்.

குமரகுருபரன் : முருகன் எனக்கிட்ட கட்டளை வேறு! நான் சென்று வருகின்றேன்.

(குருபரன் போகிறான். பண்டாரங்கள் தலைமீது கைகூப்பி உடன் தொடர்கின்றார்கள்.)

முத்தப்பர் : நடேசா! என்ன இப்படி முடிந்ததே.

நடேசன் : திருமணம் செய்து கண்ணால் பார்க்க வேண்டும் என்று நினைத்தீர். சீக்கிரம் செத்துப் போகப் போவதாகவும் சொன்னீர்! பாவம்!

முத்தப்பர்: ஆம் ஐயா.

நடேசன் : சும்மா சாவுங்க. அதனாலென்ன?

திருக்கோயிற்பிள்ளை : என்ன நடேசா! தத்து எடுக்க நினைத்தேன். கொள்ளி வைக்கப் பிள்ளை வேண்டுமே என்று.

நடேசன் : சும்மா சாவுங்க!

கூடலிங்கம்பிள்ளை : பிழைப்புக்கு வழியில்லை. இவர் இப்படிச் செய்துவிட்டார்.

நடேசன் : சும்மா சாவுங்க! அதனாலென்ன!
(அனைவரும் போகிறார்கள்.)

பல ஆண்டுகளுக்கு பின் ஒரு நாள்.

மதுரை

(குமரகுருபரர் மற்றும் பரிசனங்கள் சூழச் சிவிகையில் ஏறி மதுரையை அணுகுகிறார். கோபுரம் தெரிகிறது. குருபரர் சிவிகையைவிட்டு இறங்குகிறார்.)

குமரகுருபரர் துதி பாட்டு.

பல்லவி

கோபுரம் காணப் பெற்றேன்—மதுரைக்
கோபுரம் காணப் பெற்றேன் (மதுரைக் கோபுரம்)

அனுபல்லவி

மாபுரம் மூன்றும் எரித்தவன் மீனாட்சி
மணவாளன் சொக்கேசன் அமர்ந்திருக்கும் திருக்
(கோபுரம் காணப் பெற்றேன்)

சரணம்

பாவம் தீரும்! பற்றுக்கள் தீரும்!
பழவினை அனைத்தும் அடியோடு தீரும்!
கோபமும் அகந்தையும், முற்றும் தீரும்!
கொழுக்கும் அஞ்ஞான இருள் தீரும்!
மாபெரும் ஞானச் சுடரினை எழுப்பி
வாழ்விக்கும் அருள் குருநாதனை அளிக்கும்
(கோபுர...)

(அனைவரும் கும்பிட்ட கையோடு மதுரைக்குள் நுழைகிறார்கள். அங்கயற்கண்ணி சந்நிதிக் கெதிரில்

அமைந்த திருமடத்தின் அருகில், குருபரர் திருக்கூட்டம் நெருங்க; மடத்தின் பெரியார் எதிர் கொள்கின்றார்கள். பெரியார், குமரகுருபரரை வீழ்ந்து பணிகிறார்.)

பெரியார்: அடிகள், இத்திருமடத்தில் எழுந்தருளலாம்.

குமரகுருபரன் : நன்று.

(அனைவரும் மடத்துள் செல்கின்றனர்.)

அன்றிரவு.

[திருமலை நாய்க்க மன்னன் துயில்கின்றான். அவன் கனவில் அங்கயற் கண்ணி (மீனாட்சி) தோன்றுகிறாள்.]

அங்கயற்கண்ணி: மன்னா! மதுரையில் என் சந்நிதிக் கெதிரில், அமைந்த மடத்தில், என் பிள்ளை குமர குருபரன் வந்துள்ளான் அறிவாயோ?

மன்னா! அவன் என் மீது மீனாட்சியம்மன் பிள்ளைத் தமிழ் என ஒரு செந்தமிழ் நூலை இயற்றியுள்ளான். அதை அரங்கேற்றுவிப்பாய்.

(அம்மை மறைதல்) (அரசன் திடுக்கிட்டு எழுதல்)

திருமலை மன்னன் : யாரங்கே காவலர்?

காவலன்: அடியேன்.

திருமலை: அமைச்சரை அழைத்து வா! புலவரை அழை! விரைவில்!

(அரசி துயில் நீத்து எழுந்து வருகிறாள்.)

அரசி : என்ன புதுமை மணவாளரே?

திருமலை: புதுமை! ஆம். புதுமையிலும் புதுமை யென்பேன்! கடவுட்புதுமை! அம்மை வந்தாள்! எனக் கொன்று அறிவித்தாள்! அம்மையின் சந்நிதி மடத்தில் ஒரு பெரியார் வந்திருக்கிறாராம்! அவரை, அம்மை என்

பிள்ளையென்று கூறினாள். என்னே! வியப்பு! மதுரை வாழ்ந்ததடி! மக்கள் வாழ்ந்தாரடி அப்பெரியாரைப் பொழுது விடிந்ததும், எதிர் கொண்டழைத்துச் சிறப்புச் செய்து தொழுது, அவரால் பாடப் பெற்ற மீனாட்சியம்மன் பிள்ளைத் தமிழை அரங்கேற்றச் செய்ய வேண்டும் பெண்ணே! இது அவள் இட்டகட்டளையடி! நானா சொல்லுகிறேன்?

அரசி: ஐயையோ! அம்மையா வந்தாள் கனவில்? அவள்தானா சொன்னாள்?

(அமைச்சர், புலவர் வருகிறார்கள். வணங்கி நிற்கிறார்கள்.)

திருமலையரசன்: அமைச்சரே! புலவரே! உங்கள் அலுவலின் திறமை நன்றாயிருக்கிறது! நம் அம்மன் சந்நிதிக் கெதிரிலுள்ள மடத்தில் வந்திறங்கி இருப்பவர் யார்?

அமைச்சர்: அரசே! மன்னிக்க வேண்டும். இன்று தான் அறிந்தோம். குமரகுருபரர் மடத்தில் எழுந்தருளியுள்ளார் என்பதை.

குமரகுருபரர் 5 வயது வரைக்கும் ஊமையாயிருந்தாராம். முருகன் அருளால் வாய் பெற்றார்! அருளும் பெற்றார்! சைவம் பரப்பும் பேறு பெற்றார்! அவர், தம் கைலாசபுரத்திலிருந்து வெகுநாட்களின் முன்பே இல்லம் துறந்து, திருநெல்வேலி, திருக்குற்றாலம், திருச்சுழியல், திருக்கானப் பேர், திருவாடானை, திருப்புனவாயில், திருக்கொடுங்குன்றம், திருப்புவனம், திருப்புத்தூர், திருப்பெருந்துறை, திருவிராமேச்சுரம், திருப்பரங்குன்றம் முதலிய தலங்களை வணங்கி, திருப்பதிகம்பாடி, பல அற்புதங்கள் செய்து அரசர்களால் பெருநிதியும் பெரும் பரிசுகளும் விருதுகளும் பெற்று நம் மதுரை வந்துள்ளார். அவருடன் திருக்கூட்டம் வந்துள்ளது.

அரசன்: வையம், உய்யவும், சைவம் தழைக்கவும், ஐயன் திருவுளம் பற்றினான் போலும்! அவன் திருவிளை யாட்டை யார் அறிவார்? அமைச்சரே! உடல் சிலிர்க் கிறது! இப்போதே ஏற்பாடு செய்வீர்! நம் பரிவாரத் தோடு எதிர்கொண்டு அழைத்தல் வேண்டும். குமர குருபரரைச் சுமந்துவர, முத்துச் சிவிகை அனுப்புக. சின்னம் பலவும் செலுத்துக. "மீனாட்சியம்மன் பிள்ளைத் தமிழ்" என்னும் கடவுள் நூலைச் சுமந்துவர, நம் யானையை அனுப்புக! நகர்வலமாக அடிகளைச் சிறப் புடன் அழைக்க வேண்டும். தக்கபடி வரிசை குறை யாமல் அனைத்தையும் ஏற்பாடு செய்க!

அடிகள், பிள்ளைத் தமிழை அரங்கேற்ற வேண்டும். அரங்கு சிறப்புற அமையும்படி ஏற்பாடு செய்க!

அமைச்சர் : நன்று வணக்கம்!

அரசன்: சென்று வருக.

புலவர் : அரசே! வணக்கம்!

அரசன் : கந்தப் புலவரே, நீரும் உடனிருந்து தக்கன புரிய வேண்டும்.

புலவர் : நன்று!

நகர்வலம்.

(யானை மீது சுவடியும், முத்துச் சிவிகை மீது குமர குருபரரும் செல்ல, பரிசனங்களும் சின்னங்களும் செல்ல, அரசன் தன் பரிவாரத்துடன் சிவிகையில் எதிர் வந்தான். சிவிகை விட்டிறங்கி அடிகளையும் தமிழையும் தொழுது அடிகள் தந்த திருநீறு பெற்றுக் கூட்டத்தோடு நடந்து செல்கிறான்.

பெருங்கூட்டத்தின் பின்னணியில் பெரிய பண்டாரத் தின் சிறு கூட்டமும், அதையடுத்துக் கந்தப் புலவரின் கூட்டமும் செல்கின்றன.)

பெரிய பண்டாரம் : நீங்கள்தாம் அரச சபையைச் சார்ந்த புலவரோ?

கந்தப் புலவர்: ஆம். இதோ இவர்கள் எல்லாம் நம் மாணவர்கள்.

(மாணவர் கூட்டம் சிறிது தூரத்தில் வருகிறது.)

பெரிய பண்டாரம்: குமரகுருபர அடிகள் பெருமை எப்படி?

கந்தப் புலவர் : அடடா! தெய்வப் புலமையல்லவா? இதோ வந்து விடுகிறேன்.

(மாணவர் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளுகிறார். மாணவரில் ஒருவன் பெயர் சோமு)

சோமு: ஐயா! தெய்வப் புலவராமே அடிகள்?

கந்தப் புலவர் : உம்! அதெல்லாம் சும்மா. நம்மிடம் யமகத்தில் நின்று பார்க்கட்டும்.

(இதற்குள், பெரிய பண்டாரம் கைகாட்டி அழைக்க, அங்கே ஓடுகிறார்.)

பெரிய பண்டாரம் : சாமி செய்திருக்கும் கைலைக் கலம்பகத்தைப் பார்த்ததுண்டா?

கந்தப் புலவர் : ஓ! நன்றாக! ஒவ்வொர் எழுத்தும் ஒரு லக்ஷம் பெறுமே. இதோ வந்து விடுகிறேன்.

சோமு: அடிகள், அநேக நூல்கள் செய்திருக்கிறாராமே நீங்கள் பார்த்தீர்களோ?

கந்தப் புலவர் : பார்த்தேன். ஒரு காசு பெறாது குப்பை.

(பெரிய பண்டாரம் அழைக்கிறார்.)

பெரிய பண்டாரம் : அடிகளின் கவிதை நயம் எப்படி?

கந்தப் புலவர்: அமுதம்! தேன்! பால்! அடடா! என்ன போங்கள்! இதோ வந்து விடுகிறேன்.

சோமு: அடிகளின் கவிதையில் ஏதாகிலும் சுவை?

கந்தப் புலவர்: உம். எனக்கென்னமோ அதைப் படித்தால் எட்டிக்காய் போலிருக்கிறது. நம்முடைய அங்கயற்கண்ணி மாலையைப் பார்த்தீர்களல்லவா, அதற்கு எந்த மூலை இந்த அடிகளுடைய நூற்கள்! சும்மா.

(அங்கே போகிறார்.)

பெரிய பண்டாரம்: பக்திச் சுவை எப்படி?

கந்தப்புலவர்: பரமானந்தம்! பரமானந்தம்!

பெரிய பண்டாரம்: கற்பனை எப்படி?

கந்தப் புலவர்: கடல்!

(மாணவர் அருகில்)

சோமு: பக்திச் சுவை நன்றாக அமைந்திருக்கிறதா?

கந்தப் புலவர்: படுமோசம்!

சோமு: கற்பனை?

கந்தப் புலவர்: கடுகளவு? உம்! கிடையாது.

(பெரிய பண்டாரத்தண்டை)

பெரிய பண்டாரம்: சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை அடிகள் எப்படி விளக்கியிருக்கிறார் பார்த்தீர்களா?

(இதற்குள், சின்ன பண்டாரமும் சோமுவும் ஒருபுறம் சந்திக்கிறார்கள்.)

கந்தப் புலவர்: அபாரம்!

(பெரிய பண்டாரமும், கந்தப் புலவரும் பேசிக் கொண்டே போகிறார்கள். ஒரு புறமாகச் சின்ன பண்டாரமும் சோமுவும் பேசிக்கொண்டே போகிறார்கள்.)

சின்ன பண்டாரம்: அடிகள் பெருமை எப்படி?

சோமு: உம். என்ன பெருமை? ஒன்றுமில்லை.

சின்ன பண்டாரம்: என்ன ...... கைலைக் கலம்பகம் பார்த்ததுண்டா?

சோமு: காசு பெறாது! குப்பை!

சின்ன பண்டாரம்: கவிதை நயம் எப்படி?

சோமு: எட்டிக் காய்தான்.

சின்ன பண்டாரம்: பக்திச் சுவை?

சோமு: படுமோசம்.

சின்ன பண்டாரம்: கற்பனை?

சோமு: கடுகளவு... உம். கிடையாது! எங்கள் ஆசிரியருக்கு அடிகள் எந்த மூலை? யமகத்தில் நிற்க முடியுமா அடிகள்?

சின்ன பண்டாரம்: இதெல்லாம் உம்முடைய சொந்தக் கருத்தா? மற்றவர் சொல்லக் கேள்வியா?

(இங்கு இதற்குள், பெரிய பண்டாரமும் கந்தப் புலவரும் நெருங்குகிறார்கள்.)

சோமு: இதோ இவர்கள் எங்கள் ஆசிரியர். இவர்கள் தாம் சொன்னார்கள்.

சின்ன பண்டாரம்: புலவரே! உம்மிடம் அடிகளைப் பற்றிச் சில கேள்விகள்! உங்கள் மாணவர்களின் எதிரிலேயே கேட்க வேண்டும். குமரகுருபரனார் பெருமை எப்படி?

கந்தப் புலவர் : பிறகு பேசிக் கொள்ளலாமே.

பெரிய பண்டாரம் : இப்போது பேசினாலென்ன? சொல்லுமே.

கந்தப் புலவர் : நடந்து பேசும் விஷயமா இது?

சின்ன பண்டாரம் : இந்நேரம் எப்படிப் பேசினோம்?

கந்தப் புலவர் : எதை, எப்போது, எப்படிப் பேச வேண்டும் என்று ஒரு வரம்பு இருக்கிறதையா.

(புலவரின் இடது பக்கம் மாணவர் கூட்டமும் வலது பக்கம் பெரிய பண்டாரத்தின் கூட்டமுமாக நடந்து செல்லுகிறார்கள்)

சின்ன பண்டாரம் : அடிகளைப் பற்றிய ஒவ்வொன்றையும் எங்களிடம் மேன்மையாகவும், உம் மாணவரிடம் தாழ்மையாகவும் பேசியிருக்கிறீர்கள்.

கந்தப் புலவர் : எப்படி?

சின்ன பண்டாரம் : அடிகள் பெருமை மிகப் பெரிதல்லவா?

கந்தப் புலவர் : அதைத்தானே நான் சொன்னேன். (சின்ன பண்டாரம் பக்கம் சுட்டி)

சோமு : அடிகள் பெருமை சாதாரணம் அல்லவா?

(இதற்குக் கந்தப் புலவர் சின்ன பண்டாரத்தின் பக்கம் தம் கையைச் சுட்டிக்காட்டி அதைத்தானே நானும் சொன்னேன் என்கிறார். சின்ன பண்டாரத்தை நோக்கி கையால் சுட்டுவதைச் சோமு முதலியவர்கள் பார்க்கவில்லை. மேலும் இப்படியே இரு தரப்புக் கேள்விகட்கும் ஒரே பதிலைச் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறார்)

சின்ன பண்டாரம் : அடிகளின் கைலைக் கலம்பகம் மேலானதல்லவா?

கந்தப் புலவர் : அதைத்தானே நான் சொன்னேன்.

சோமு : கைலைக் கலம்பகம் காசு பெறாதல்லவா?

புலவர் : அதைத்தானே நான் சொன்னேன்.

சின்ன பண்டாரம் : அடிகளின் கவிதை நயம்மேலான தல்லவா?

புலவர் : அதைத்தானே நான் சொன்னேன்.

சோமு : கவிதை மட்ட ரகமல்லவா?

புலவர் : அதைத்தானே நான் சொன்னேன்.

சின்ன பண்டாரம் : பக்திச் சுவை பரமானந்தம் அல்லவா?

புலவர் : அதைத்தானே நான் சொன்னேன்.

சோமு : பக்திச் சுவை என்ன இருக்கிறது அதில்?

புலவர் : அதைத்தானே நான் சொன்னேன்.

சின்ன பண்டாரம் : கற்பனை அபாரமல்லவா?

புலவர் : அதைத்தானே நான் சொன்னேன்.

சோமு : கற்பனை இல்லையே.

புலவர் : அதைத்தானே, நான் சொன்னேன்.

(இதனால், என்ன ஆயிற்று எனில், மாணவர்கட்கு ஆசிரியர் மேல் வருத்தம். ஏன்? பண்டாரத்திடம் மேன்மையாகவும், தம்மிடம் தாழ்மையாகவும் அடிகளைப் பற்றிக் கூறியதாக நினைத்ததால்)

(மாணவர் மேல் பண்டாரங்கட்கு வருத்தம் ஏன்? கந்தப் புலவர், நம்மிடம் சொல்லியது போலவே மாணவரிடம் சொல்லியிருந்தும், மாணவர்கள் தாமே அடிகளைக் குறைவாகப் பேசியதாகவும், அதுமல்லாமல் தம் ஆசிரியர் மேல் பழி போடுவதாகவும் நினைத்த தால்)

புலவர் : சரி. நீங்கள் வாருங்கள் வேலையிருக்கிறது. (என்று கூறித் தம் மாணவர்களைத் தனியாக ஒரு புறம் அழைத்துப் போகிறார்)

சோமு : என்ன ஐயா! அவர்கள் கேட்பதற்கும் அதைத் தானே நான் சொன்னேன் என்கிறீர்கள். நான் கேட்பதற்கும் அதைத்தானே நான் சொன்னேன் என்கிறீர்களே?

புலவர் : அதுதான் புலமை என்பது.

சோமு : அங்கொரு பேச்சு இங்கொரு பேச்சா?

புலவர் : அதுதான் புலமை என்பது.

சோமு : சொந்த அபிப்பிராயம் இருப்பதே இல்லை.

புலவர் : அதுதானப்பா புலமை என்பது. நீங்கள் இப்படியே வீட்டுக்குப் போய் விடுங்கள். நான் பண்டாரத்தாரிடம் போக வேண்டும்.

சோமு : அவர்களிடம் இச்சகம் பேச வேண்டுமோ?

புலவர் : அதுதானப்பா புலமை என்பது. போய் விடுங்கள்.

சோமு : வயிற்றுப் பிழைப்புத்தான் பெரிது.

புலவர் : அதுதான் புலமை. போய் விடுங்கள்.

(மாணவர் ஒருபுறம் முணுமுணுத்துக் கொண்டே போகிறார்கள்)

(பண்டாரங்களிடம் கந்தப்புலவர் நெருங்குகிறார்)

பெரிய பண்டாரம் : அந்தப் பசங்கள் அடிகளை இவ்வளவு குறைவுபடுத்திப் பேசுகிறார்களே. மேலும் நீங்கள் அப்படிச் சொல்லியதாக அல்லவா சொல்கிறார்கள். இப்படித்தானா மாணவர்களைப் பழக்குவது?

புலவர் : அதுதான் புலமை என்பது.

பெரிய பண்டாரம் : அவர்களை நீங்கள் கண்டித்துப் பேசவே இல்லை.

புலவர் : அதுதான் புலமை என்பது. வேறென்ன?

பெரிய பண்டாரம் : இதுவா புலமை? உமக்கு வெட்கம் கிட்கம் இல்லை.

புலவர் : அதுதான் புலமை என்பது.

பெரிய பண்டாரம் : நன்றாய் இருக்கிறது.

சின்ன பண்டாரம் : சபையை நெருங்கி விட்டோம்.

அரங்கேற்று மண்டபம்.

(பேரவை. பெருந்தவிசில் குமரகுருபரர். அதை யடுத்து ஒரு தவிசில் அரசர் அமர்ந்திருக்கிறார். பெருமக்களும் பொது மக்களும் பெண்களும் நிறைந்திருக்கிறார்கள். அடிகளின் இருபுறமும் தூங்கா விளக்குகள்! அரசர்க்கும் அடிகட்கும் அருகில் பெரிய பண்டாரமும் அமைச்சனும் கட்டளைக்குக் காத்திருக்கிறார்கள்.

அரசர் : அடிகளே! (வணங்கி) சைவம் தழைக்கவும் தமிழ் வளர்ச்சி பெறவும் உலகமுய்யவும் தாங்கள் இயற்றியருளிய கடவுள் நூல் ஆகிய மீனாட்சியம்மன் பிள்ளைத் தமிழை அரங்கேற்றி எம்மை உய்விக்குமாறு வேண்டுகிறேன்.

குமரகுருபரர் : அரசர் வெற்றி எய்துக!
மக்கள் நலம் பெறுக!

திருவருளை முன்னிட்டு நாம் இப்போது, மீனாட்சியம்மன் பிள்ளைத் தமிழில், காப்புப் பருவத்தைத் தொடங்குகின்றோம். நாள் ஒன்றுக்கு ஒரு பருவமாக அரங்கேற்றுவோம்.

காப்புப் பருவம் : முதற் செய்யுள்

மணி கொண்ட நெடுநேமி
வலயம் சுமந்தாற்றும்
மாசுணச் சூட்டும், மோட்டு
மால் களிறுபிடர் வைத்த
வளரொளி விமானத்து
வாலுளை மடங்கல் தாங்கும்
அணி கொண்ட பீடிகையின்
அம்பொன்முடி முடி வைத்தெம்
ஐயனோடு வீற்றிருந்த
அங்கயற் கண்ணமுதை
மங்கையர்க் கரசியை எம்
அம்மனை யை இனிது காக்கசி
கணி கொண்ட தண்டுழாய்க்
காடலைத் தோடு தேங்
கலுழி பாய்ந் தளறு செய்யக்
கழனி படு நடவையிற்
கமலத் தணங் கரசொர்
கையணை முகந்து செல்லப்
பணி கொண்ட முடவுப்
படப்பாய்ச் சுருட்டுப்
பணைத் தோள் எருத் தலைப்பப்
பழமறைகள் முறையிடப்
பைந்தமிழ்ப் பின் சென்ற
பச்சைப் பசுங் கொண்டாலே!

(அனைவரும், மகிழ்ச்சியால் தலையசைத்துக் கைகூப்பிச் 'சிவ சிவ' என்று முணுமுணுக்கிறார்கள்)

X

ஆறாம் நாள் அரங்கேற்று : வருகைப் பருவம்.

அரசர் வெல்க!

மக்கள், நலம் அடைக!

இன்று, அம்மை வருகைப் பருவத்தைத் தொடங்கு கின்றோம்.

சுண்டுபடு குதலைப் பசுங்கிளி ... ...

... ...

கயிலாயத்தில்

கயிலாயத்தின் காட்சி!

(கயிலாயத்தில், ஒருபால் சிவனும் பார்வதியும்-ஒருவர் கண்ணை ஒருவர் மூடியும், ஓடியும், ஆடியும் ஒருவரை ஒருவர் பிடித்தும் விளையாடுவதாக நிழலுருவம் தோன்று கிறது)

ஒரு குரல் (பார்வதியினுடையது) கேட்கிறது. மணவாளரே! குமரகுருபரன் என் மீது பிள்ளைத் தமிழ் பாடி அரங்கேற்றுகின்றான், இன்று ஆறாம் நாள் வருகைப் பருவம் தொடங்கியிருக்கிறான். நான் அங்கு சென்று வருகிறேன், அர்ச்சகனின் குழந்தையுருவத் தோடு.

(ஆறு வயதுள்ள அர்ச்சகனின் பெண் வடிவம், சிரித்த முகத்துடன் தோன்றுகிறது. பெண் ஓடுகிறாள்)

(அரங்கேற்றும் பேரவையில் அனைவரும் கூடி யிருக்கிறார்கள். குருபரர் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்.

அர்ச்சகர் பெண், சபை நடுவில் புகுதல் கண்ட அரசன் மகிழ்ச்சியடைந்தவனாய்க் கையேந்துகிறான்.)

அரசர்: அர்ச்சகர் மகளா? ஓடி வா அம்மா! இங்கு வா. (குழந்தை அரசன் மடியில் சென்று அமர்கிறாள்.)

குமரகுருபரர்: இனி ஒன்பதாம் பாட்டு:

தொடுக்கும் கடவுட் பழம்பாடற்
றொடையின் பயனே! நறைபூத்த
துறைத் தீந்தமிழின் ஒழுகு நறுஞ்சுவையே!
அகந்தைக் கிழங்கை அகழ்ந்து
எடுக்கும் தொழும்பர் உளக் கோயிற்கு
ஏற்றும் விளக்கே!
வளர்சிமைய இமயப் பொருப்பில் விளையாடும்
இளமென்பிடியே!
எறிதரங்கம் உடுக்கும் புவனம் கடந்து நின்ற
ஒருவன் திருவுள்ளத்தில் அழகு ஒழுக எழுதிப்
பார்த்திருக்கும் உயிரோவியமே!
மதுகரம்வாய் மடுக்கும் குழற்காடு ஏந்தும்
இளவஞ்சிக் கொடியே! வருகவே!
மலையத்துவசன் பெற்ற பெருவாழ்வே!
வருக வருகவே!

அனைவரும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்ய அர்ச்சகன் மகள் தலையசைத்து மகிழ்ச்சி காட்டி-அரசன் மார்பில் திகழும் முத்துமாலையைக் கழற்றிக் குருபரர் கழுத்தில் இட்டு அபயக் கை காட்டி மறைகிறாள்.)

சபையில் வியப்பு!

குமரகுருபரர்: திருவருள்! அன்னை வந்தாள்! என்னை ஆண்டு போனாள்!

அரசன்: அர்ச்சகன் மகள் அல்ல; அங்கயற்கண்ணி அம்மையே!

(தலைமீது கை கூப்புதல்! கூட்டத்தினர் அனைவரும் அவ்வாறே)

(அநேகர் தம்மில் பலவாறு பேசிக் கொள்கிறார்கள்)

1-வது ஆண்: திடீரென்று மறைந்துவிட்டாள் அம்மை.

2-வது ஆண்: என்ன வியப்பு! (போகிறார்கள்)

1-வது ஆண்: இன்னும் என்ன நடக்கிறது சபையில் என்று பார்ப்போமே!

2-வது ஆண்: இனி, நாளைக்குத்தானே.

3-வது ஆண்: அந்தப் பாட்டுத்தான் மீனாட்சி யம்மையை வரும்படியாய்ச் செய்தது.

4-வது ஆண்! தொடுக்கும் கடவுள் பழம்பாடல் தொடைகையின் பயனே! ச் சொச் சொச்சொ அடாடாடாடா. அந்த அம்மானை அப்படியே தூக்கி வந்து சபையிலே உட்டுட்டுது அந்தப் பாட்டு!

5-வது ஆண்: எனக்கு அப்பவே தெரியும். இவ அந்தப் பாப்பாரக் குட்டி இல்லே, இவ மீனாட்சியம்மா தான், இண்ணு! ஒண்ணு செய்திருக்கணும் நான், அப்படியே அவகாலெ கெட்டியா புடிச்சிக்கணும்.

6-வது ஆண்: புடிச்சிக்கினு?

5-வது ஆண்: ஒன்னெ, உடமாட்டேன் எனக்கு வழி சொல்லிட்டுப் போ.

6-வது ஆண்: எதுக்கு வழி?

5-வது ஆண்: எங்க வூட்டு எழச்ச கம்மலே, ஆச் எடுத்தது சொல்லிட்டுப் போ.

6-வது ஆண்: நீ தேடு ஒனக்கு அறிவில்லே?

5-வது ஆண்: உம். அதெல்லாம் கூடாது. எல்லாத் துக்கும் காரணம் நீதான். ஒன்னெயல்லாமெ ஒண்ணும் நடக்கலே!

[இதற்குள் இந்த சம்பாஷணைகளின் கடைசிப் பகுதியை மட்டும் கேட்ட ஒரு ஊர்ச்சாவடிக்காரன் (போலீஸ்காரன்) வந்து 6-வது ஆணைப் பிடித்துக்கொள் கிறான்]

சாவடிக்காரன்: என்ன நடந்தது? நீ என்ன செய் தாய்? என்ன சொன்னாய் இப்போது? உன் வாயாலேயே நீ அகப்பட்டுக் கொண்டாய். சாட்சி வேண்டியதில்லை. விளக்கம் வேண்டியதில்லை.

6-வது ஆண்: நான் என்ன செய்தேன்? (நடுக்கம்) ஐயையோ! நான் ஒண்ணும் செய்யிலியே.

சாவடிக்காரன்: ஏன்காணும் உம் வீட்டுக் கம்மலை இவர்தானே எடுத்தார்?

5-வது ஆண்: ஆகக் கூடி, கம்மல் களவு போய் விட்டது.

சாவடிக்காரன்; இப்போது சொன்னீரே இவர் எடுத்ததாக!

5-வது ஆண்: இவர் எடுத்ததாவச் சொல்லலை. அந்தம்மாவே வுட்டிருக்கக் கூடாது. கம்மலுக்கு வழி சொல்லுண்ணு கேட்டிருக்கணுமிண்ணேன்.

சாவடிக்காரன்: அந்தம்மா ஆர்? காட்டு! ஏன் விட்டே, எங்கே இருக்கிறது அவ? சொல்லு.

5-வது ஆண்: நான் அந்த மீனாட்சியம்மாவை யல்லவா சொன்னது.

சாவடிக்காரன்: காட்டேன், அவளைத்தான்!

5-வது ஆண்: எப்படிக் காட்ட முடியும்! வத்தா, மறைஞ்சா

(இதற்குள், 7-வது ஆண் ஒருவன் அங்கு வந்து நடப்பதைக் கவனித்து நிற்கிறான்.)

சாவடிக்காரன்: அவள் கறுப்பா? செவப்பா?

5-வது ஆண்: அர்ச்சவர் மவளாகிட்டம் இருந்தா.

சாவடிக்காரன்: என்னா வயசிருக்கும்?

5-வது ஆண்: ஆறு வயசுதான் இருக்கும்.

சாவடிக்காரன்: அவளா கம்மலைத் திருடினாள்?

(7-வது ஆண் கடகடவென்று சிரிக்கிறான்.)

சாவடிக்காரன்: அவள், திருடிக் கம்மலைத் தன் அப்பனிடம் கொடுத்துவிட்டாளா?

(7வது ஆணின் 2வது சிரிப்பு)

6-வது ஆண்: இங்கே ஆரும் கம்மலெ திருடலே அய்யா.

சாவடிக்காரன்: நீங்கள் இரண்டு பேரும் குற்றவாளிகள். அந்த அர்ச்சகரும் அர்ச்சகரின் மகளும் குற்றவாளிகள்தான். சாவடிக்கு வாருங்கள்.

(7வது ஆண் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறான்.)

சாவடிக்காரன்: ஏன்காணும் சிரிக்கிறே?

(7வது ஆண் மேலும் மேலும் சிரிக்கிறான்.)

சாவடிக்காரன்: என்னாங்காணும் பரிகாசமா பண்ணுறே?

7வது ஆண்: மீனாக்ஷியா திருடினா? (சிரிப்பு) கம்மலையா? (சிரிப்பு) அவளையா காட்டணும் (சிரிப்பு)

சாவடிக்காரன்: மரியாதை கெட்டுவிடுவே, என்ன பரிகாசமா பண்ணுறே இன்னும் என்கிட்டே? (என்று 7வது ஆண் கையைப் பிடிக்கிறான்)

7வது ஆண்: சாக்ஷாத் பரமேஸ்வரி இருக்றாளே அவ, இப்போது குமரகுருபரர் பாடியபோது நம்ம அர்ச்சவர் மவளைப்போல் அங்கு வந்திருந்தா. ராஜா போட்டிருந்த முத்துமாலையெ கயட்டிக் குருபரர் கழுத்திலே மாட்டி

விட்டு மறைஞ்சிட்டா, சட்டுண்ணு...... அதைப் பத்தி இவர்கள் பேசிக்கொண்டு வந்தார்கள். அப்போது, அவர் சொன்னார். அந்தம்மாவை நான் அப்படியே பிடிச்சி, என் ஊட்டுக் கம்மல் காணாம போனதை ஆப்பிடும்படி செய் இண்ணு சொல்லிருந்தா அவ வழி செய்திருப்பா இண்ணார். அதுக்கு இவர் பதில் சொன்னார். இதுதான் நடந்தது. இவர்கள் பேசினதை நீங்க தப்பா அர்த்தம் பண்ணிட்டிங்க. இவர்கள் பேசினதே முட்டாத்தனம். அதுக்கு மேலே நீங்க.

சாவடிக்காரன் : சரி, எப்போது கம்மல் காணாமல் போனது?

6வது ஆள் : அது காணாடிச்சி இரவது வருசம் ஆச்சி.

சாவடிக்காரன் : அட! (போகிறான்.)

(7வது ஆண் - சிரிப்பு)

ஞான குரு

மடத்தில், பெரிய பண்டாரம் முதலிய பல பண்டாரங்கள் ஒரு புறம் அடக்கவொடுக்கமாக உட்கார்ந்து அடிகள் திருவாக்கை எதிர்பார்த்தபடி இருக்கிறார்கள். குமர குருபரர் ஏதோ நினைப்பில் ஆழ்ந்திருக்கிறார். பல சித்திரப் பெட்டிகள் (நிதி நிறைந்தவை) பொன்னுடைகள் நிறைத்த மூட்டைகள், ஆபரணத் தட்டுக்கள், முத்து மாலைகளின் கோவைகள், பல்லக்கு, மகா தோரணம், சுருட்டிகள், குடைகள் அனைத்தையும் பல ஆட்கள் சுமந்து, ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மடத்தில்!

பெரிய பண்டாரம் எழுந்தோடி அவர்களுக்கு முறை கூறுகிறார்.

பெரியபண்டாரம்: அடிகளின் திருமுன் வையுங்கள் தட்டுகளை பெட்டிகளை.

(இன்னும் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.)

அடிகளே! (வணங்கி) அரசர் அனுப்பியவை.

குமரகுருபரர்: (தலையசைக்கிறார்) நன்று (ஆழ்ந்த யோசனை)

அடிகள் நினைவு

முருகன், அன்று சண்முக விலாசத்தில் அருள் புரிய வந்த கோலம்!

அப்பா, உனக்கு எவனெதிரில் ஞானவாக்குத் தடை படுகிறதோ அவனே உனக்கு ஞானகுரு!

குருபரன் பாட்டு.

பல்லவி

இருள் நீக்கும் ஞான குருவே, நீர் எங்குள்ளீர்?
எங்குள்ளீர்?
(இருள்)

அநுபல்லவி

பொருள் நோக்கி உண்மை உணரும் புது நோக்கம்
அருள் புரிந்திட
(இருள்)

சரணம்.

அருண் நோக்கம் பெறுவதெந்நாள்?
அதுவன்றோ வீட்டையும் நந்நாள்?
பெருவாதை தீர்வதெந்நாள்?
பிறவாத நெறி உரைத்திட (இருள்)

(குமர குருபரர் வான் நோக்கிக் கெஞ்சுகிறார். கண்ணீர் சொரிகிறார்.)

அடி வைக்கும் இடமெல்லாம் கொடிய பள்ளத் தாக்குள்ள இந்த உலகில், நான் வீழ்ந்து படுமுன்பே என்னைப் பாதுகாக்க வேண்டும் ஞானகுருவே! மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை என்னை நண்ணு முன்பே எனக்கு நல்லருள் பாலிப்பீர் அருட்குருவே! சற்குருவே! ஞான குருவே!

(வெறி பிடித்தவர் போல், வானோக்கியபடி மடத்தை விட்டு வெளிப்படுகிறார்.) அரசர், அமைச்சர் எதிர்ப் படுகிறார்கள். அடிகளின் அடியில் வீழ்ந்து கெஞ்சுகிறார் கள்.

அரசன்: அடிகளே! மடத்திலேயே, இவ்வூரிலேயே, இன்னும் சிலநாள் எழுந்தருளியிருக்க வேண்டுகிறேன்.

குமர குருபரர்: அரசே! உடல் நிச்சயமற்றது. உடல் விழுமுன் உறுதி தேட வேண்டும். இமைப்பொழுதும் வீணாக்கக் கூடாது. அருட் குரு சற்குருவைத் தேடிச் செல்லுகிறேன். விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.

(வானோக்கியபடி அடிகள் செல்லுகிறார். பெரிய பண்டாரம் முதலியவர்கள் பொருள்களையெல்லாம் வாரி யானை மேலும் குதிரை மேலும் மாடுகள் மேலும் ஏற்றிக் கொண்டு பின் தொடர்கிறார்கள். குருபரர் பிள்ளை பல்லக்கு போகிறது.)

○ ○ ○

"பொன்முடி - பூங்கோதை"

தாமரைக் குளம்.

(வள்ளியூர் என்பது தருமபுரத்திற்கருகில் உள்ளது. வள்ளியூரை அடுத்துள்ளது, குடி தண்ணீருதவும் தாமரைக்குளம். தாமரைக் குளத்தைச் சார்ந்ததோர் பூந்தோட்டமுமுண்டு. அதிகாலையில் ஆடவர் ஒரு புறமாகவும் பெண்டிர் ஒரு புறமாகவும் தாமரைக் குளத்தில் நீராடுகிறார்கள்; சில பெண்கள் தண்ணீர் எடுத்துப் போகிறார்கள். தானப்பன் என்னும் தாடிப் பண்டாரமும் தேனொப்பாள் என்னும் அவன் மனைவியும் ஒரு புறம் குடலையில் பூக்கொய்கிறார்கள். மற்றொரு புறம் தானப்பனின் நண்பனும் பூக்காரனுமாகிய சொக்கு என்பவனும் பூக்கொய்திருக்கிறான். தானப்பன் சொக்கு இருவருக்கும் வீடு தோறும் பூசைக்குப் பூப் பொட்டணம் தருவதுதான் அலுவல்)

தானப்பன் (தாடி): அடி தேனொப்பாள்! என்னடி செய்கிறே? அந்தக் குவளைப் பூவே பறியேன். நாழி ஆவுதே வீட்டுப் பெண்கள் குளிச்சிட்டு இரண்டாந் தடவை தண்ணி எடுத்துப் போகும் நேரமாச்சே.

தேனொப்பாள் : அந்தச் சொறட்டுக்கோலெ குடுங்களேன் எட்டலையே.

தானப்பன் (தாடி): இதோ தாரேன் அந்த அலரியைப் பறிச்சிக்கிட்டு.

சொக்கு: அண்ணேன்! ஒரு பாட்டு பாடண்ணேன் நல்லதா.

தானப்பன் : (உடனே) வாக்குண்டாம் நல்ல ... ... என்று சுதியில் கலக்காமல் உரத்திக் கத்தத் தொடங்குகிறான்.

தேனொப்பாள் : மாமா! நீங்க பாடாதிங்க, நிறுத்துங்க. அவுங்க பரியாசம் பண்றாங்க. ஒங்களுக்குத்தான் பாடத் தெரியாதே. ஏன் பாடறீங்க,

சொக்கு : என்னா அண்ணி! அண்ணனை அப்டி சொல்லிட்டிங்க! நேத்து கோயில்லே பாடுனாரு பாருங்க, அங்கே இருந்தவங்க அல்லாம் தெகிச்சிம்புட்டாங்களா.

தேனொப்பாள் : பரத்திங்களா? பரிகாசம் பண்றத்தே நேத்து கோயில்லே பாடுனிங்களா? யார் பாடச் சொன்னது உங்களே. கேலி பண்றதுக்குச் சொன்னா, நீங்கள் நம்பி பாடிபுடுறீங்களே!

தானப்பன் (தாடி) : நீதான் என்னை முட்டாள் இண்ணு நெனச்சிருக்கே மத்தவங்க என்னமோ என்னெ பெரிசாத்தான் மதிக்கிறாங்க. (பாடுகிறார்)

வாக்குண்டாம் நல்ல மனமுண்டாம் மாமலராள்
நோக்குண்டாம் மேனி நுடங்காது-பூக்கொண்டு
துப்பார் திருமேனி தும்பிக்கையான் பாதம்
தப்பாமல் சார்வார் தமக்கு.

(இதைப் பாடிக்கொண்டே இடது கையால் தாளமும் போட்டுக் கொண்டு பூப்பறித்தார்)

சொக்கு : (கேலியாகச் சிரித்துக் கொண்டு)

அடடா! என்ன இசை! தாளம் கொஞ்சமாவது தவறுகிறதா? அடுத்தாப்போல் "நன்றி ஒருவருக்கு" பாடண்ணேன். ஒரக்கப் பாடினா இன்னம் ரொம்ப நல்லா இருக்குமே? உங்களுக்குத்தான் வளமான சாரீரமாச்சே! நல்லா கத்துங்க அண்ணேன்!

தேனொப்பாள்: அப்பா! என்னா அவுரு, கழுதையா.

சொக்கு: திட்டாதிங்கோ அண்ணி அண்ணாவை! ஒங்களுக்குக் கெடைக்கத்தக்கவரா அவர். அவரை இப்படிக் கேலி பண்றிங்களே!

தானப்பன் (தாடி): பொறத்தியான் காறித் துப்றான்டி! துப்றான்!!

(இதற்குள், அப்பக்கம் போய்க்கொண்டிருந்த முத்தப்னின் பணப்பை விழுந்து விடுகிறது. முத்தப்பன், அதைக் கவனிக்காமலே போகிறான். பணப்பை விழுந்ததைத் தானப்பன் அறிந்து ஓடிவந்து அதை எடுத்துத் தன் மடியில் வைத்து மறைத்துக் கொள்ளுகிறான். பாடுகிறான்.)

நன்றி ஒருவர்க்குச் செய்தக்கால் அந்நன்றி
என்று தருங்கொல் என வேண்டாம்-நின்று
தளரா வளர்தெங்கு தாளுண்ட நீரைத்
தலையாலே தான் தருதலால்

தேனொப்பாள்: பங்கம்! பங்கம்!!

தானப்பன் (தாடி): இங்கே வாடி (என்று கைகாட்டித் தனியே அழைக்கத் தேனொப்பாள் தனியே வருகிறாள். தானப்பன், காதில் வாய் வைத்துக் கூறுகிறான்) என்னே முண்டம் இண்ணா தெனச்சே? இதோ பாத்தியா பணப்பை! இதில், நிறையப் பணம் இருக்கு. ஒருத்தன் போட்டுட்டுப் பூட்டான். சத்தம் போடாமே எடுத்துக் கொண்டேனே தெரியுமா ஒனக்கு? சொக்குக்குத் தெரியுமா? உம்! தெரியாது.

(இதற்குள் பணம் போட்டுவிட்டவன் பணத்தைத் தேடிக்கொண்டு அப்பக்கம் வருகிறான்; தாடியின் முகத்தைப் பார்க்கிறான். தாடிக்குக் கோபம் வருகிறது.

தானப்பன் (தாடி): பணப்பையை நானா எடுத்தேன்? எந்த மடையன் உன்னிடம் சொன்னான். நான்தான் எடுத்தேன் என்று.

முத்தப்பன் : நான், பணத்தைத் தேடுகிறேன் என்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்? அப்போ எடுத்தவன் நீதான். காட்டு மடியை!

(தேனொப்பாள், மோசம் வந்தது என்று கூறுவது போல் தன் வாயைப் பொத்திக் கொள்ளுகிறாள்.)

தானப்பன் (தாடி): நீ இப்படிப் போனியே, அப்போ உன் பணப்பை விழுந்ததே! அதை, நான் எடுக்கவே இல்லியே!

முத்தப்பன்: மடியைக் காட்டு, மரியாதையாக.

(முத்தப்பன், தானப்பன் மடியை திறந்து தன் பணப்பை இருக்கக் கண்டு, எடுத்துக் கொள்ளுகிறான். தாடி, முகத்தில் அசடு தட்ட நிற்கிறான். சொக்கு இங்கு வந்து நடப்பதைக் கவனித்து விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறான்.)

தேனொப்பாள்: இல்லிங்க. பணப்பை இருப்பதை ஒங்களிடம் சொல்லணுமின்னுதான் அவரு அப்படிச் சொன்னாரு, நீங்க போங்க.

முத்தப்பன்: அதுசரி தெரியிலியா! வேறொருத்தரா யிருந்தா, சுத்தமா ஏப்பம் உட்டுடுவாங்க.

தேனொப்பாள் : போங்க!

(முத்தப்பன் போகிறான்.)

சொக்கு: எப்டிங்க அண்ணி அண்ணா தெறமை?

தேனொப்பாள் : தெறமைக்கு என்னா? அவுரு ஒணுமிணுதான் அப்டி மெய்யைச் சொன்னாரு. இல்லிங்க மாமா?

தானப்பன் (தாடி) : ஒணுமிண்ணுதான் சொக்கு! ஒணுமிண்ணுதான்!

சொக்கு : மெய்யாலும் புத்திசாலி அண்ணா நீங்க. நானு நம்பறேன். நீங்க ஒணுமிண்ணுதான் அண்ணா அப்டிச் சொன்னிங்க.

(பூங்கோதை, குடத்தில் நீர் மொண்டுகொண்டு கரையேறுகிறாள். அவளிடம் ஒரு பெண் பேசுகிறாள்.)

ஒருத்தி: ஏன் பூங்கோதை! இன்றைக்கு ஏது நீ தண்ணீர் எடுக்க வந்தது?

பூங்கோதை: இல்லைக்கா இன்றைக்கு வேலைக்காரி வரவில்லை. மடமடவென்று போய் ஒரு குடம் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிடு என்று அம்மா சொன்னார்கள். நான் வருகிறேன் அக்கா.

அண்டை வீட்டுப் பெண்: என்ன பூங்கோதை, நானும் குளிச்சி விட்டு வர்ரேனே.

பூங்கோதை: இல்லேடி நான் சீக்கிரம் போகணும், அம்மா திட்டுவாங்க. போகட்டுமா?

அண்டை வீட்டுப் பெண் : சரி. ஆனாப் போ. (பூங்கோதை போகிறாள். பூங்கோதை வருவதை தேனொப்பாள் பார்த்துத் தன் கணவனாகிய தானப்பன் (தாடி) இடம் கூறுகிறாள்.

மாமா! பூங்கோதை வருகிறாள். நாய்க்கன் வீட்டுப் பெண்! அவள் வீட்டுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பூப்

பொட்டணத்தைக் கொடுத்தனுப்பி விட்டா, வேலை மீதிதானே. அந்தத் தெருவுக்குப் போக வேண்டிய தில்லியே.

தானப்பன் (தாடி): ஆமாமாம்! தங்கச்சி, இரு பூப் பொட்டலத்தை வாங்கிப் போ. இதோ தர்றேன். (அவள் நிற்கிறாள்.)

நான்தான் கொண்டு வர்றேன் போம்மா. (போகி றாள் அவள்.)

வாங்கிப் போயிடம்மா கையோடு கையா (நிற்கிறாள்.)

இல்லே, நீ போம்மா. நான் கொண்டு வர்றேன் (போகிறாள்.)

சொக்கு: என்னாண்ணேன்? வயசிப் பொண்ணே பரியாசம் பண்றே.

தானப்பன் (தாடி): நில்லம்மா நில்லு. பொட்டணம் கட்னது இருக்கு. எடுத்துப் போய்டலாம்.

பூங்கோதை: என்ன பண்டாரம்? கேலியா.

(பூங்கோதை போகிறாள்) (போய்விடுகிறாள்.)

தேனொப்பாள்: என்ன நீங்க! (சொக்குவை நோக்கி) கள்ளங்கவடில்லாமெ பேசறாரு அவுரு. நீங்க கலகம் வளர்த்திரிங்க. ஒகோ!

சொக்கு: அவரா, கள்ளங்கவடு இல்லாதவர்?

தானப்பன (தாடி): பின்னென்ன சொக்கு? நான், நேத்து கத்திரிக்கா கார்ச்சிக்கிட்ட ஒதையா பட்டேன்?

சொக்கு: ஏன்? எப்டிங்க அண்ணி! நேர்ல கத்தரிக் காக்காரி போனா! இவுரு அங்கே நிண்ணுக்கிட்டிருந்

தாரு. அவ, கத்ரிக்கா ஒணுமாண்ணு கேட்டா! அதுக்கு இவுரு, கத்ரிக்கா வாணாம். நீதான் ஒணுமிண்ணார். அவ சாத்து சாதிதுண்ணு சாதினா.

தானப்பன் (தாடி) : இல்லே தேனு! அவ, இடிக்கவுமில்லை; அடிச்சதினாலே தோள் பட்டெ சுளிக்கிக்கவுமில்லை. ஆர் சொன்னாலும் நம்பாதே.

தேனொப்பாள்: அட மம்பட்டி! கத்திரிக்காகாரியையா கூப்பிட்டே? பங்கம்! பங்கம்!! (தலையில் அடித்துக் கொள்ளுகிறாள்.) (பூங்கோதை, தண்ணீர் குடத்தோடு போகிறாள். எதிரில் தூரத்தில் பொன்முடி வருகிறான்.)

பொன்முடி பாட்டு.

புலர்ந்தது பொழுது, பொன்னொளி வீசி
மலர்ந்தது செங்கதிரே-நான்றாள்
மலர்ந்தது செங்கதிரே.
கலந்தன இசையைக் களித்தன பறவைகள்
கண்டேன் கண் எதிரே ... ... (1)

மரகதப் பந்தல் மாநிழற் சாலை
பெரியதோர் நடைப் பாதை-இதுவே
பெரியதோர் நடைப்பாதை.
இருபுறம் கழனிகள் இசைபாடும் உழவர்
ஏகிடும் வன பாதை!......(2)

(பொன்முடியின் கண்கள், உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள மரங்களை அளாவுகின்றன. அவன் எதிரே ஒருத்தி நீர்க்குடத்தோடு தனியே வருவதைப் பார்க்கிறான். அவன் மேலும் முன்னோக்கி நடக்கிறான். அவளை உற்றுக் கவனிக்கிறான்.

பொன்முடி : பூங்கோதையா! ஆம்! இன்பக் கனவு! (பூங்கோதை தூரத்திலிருந்தே தனியே வரும் ஆணழகைக் கவனித்து வருகிறாள். சிறிது, நெருங்கியபின் உற்றுக் கவனிக்கிறாள்.)

பூங்கோதை: அத்தான்! ஆம்! (மேலும், முன்நோக்கி நடக்கிறாள்)

(பொன்முடியின் நெஞ்சம் கூறுகிறது):-

இரண்டாண்டாக, நான் அவளைப் பார்க்கவில்லை. குடும்பவிரோதம்! சேர்ந்து விளையாடிய இரண்டு நெஞ்சங்கள்! அத்தான் என்றும், பூங்கோதை என்றும் அழைத்து மகிழ்ந்த இரண்டு வாய்கள்! இப்போது (பொன்முடி தன் உடையைத் தானே பார்த்துக் கொள்ளுகிறான். தன் நறுக்கிவிட்ட தலைமுடியை சரிபடுத்திக் கொள்ளுகிறான். பூங்கோதை, தன் ஆடையைத் திருத்திக் கொள்ளுகிறாள். எதிர் நோக்குகிறாள். அவன் உதடு சிரிக்கிறது. தலை குனிகிறாள்.)

அவள் நெஞ்சம் கூறுகிறது:

அவரிடம் நான் இப்போது எப்படி நடந்து கொள்ளுவது? (ஓர் ஏற்றக் கோல் தூரத்தில், நெருங்குகிறார்கள். இருவர் முகமும் சந்தித்து மின்னி மறைந்தன. இரண்டு சிரிப்பு. பின்னும், நெருங்க இருவரும் ஒரே நேரத்தில்)

பூங்கோதை : அத்தான்!

பொன்முடி : பூங்கோதை!

பொன்முடி: பூங்கோதை நீ, என்னிடம் இப்போது பேசுவாயோ பேசமாட்டாயோ என்று நினைத்து

வருந்தினேன். அத்தான் என்றாய், அமுதம் பீறிட்டடித்தது போல்!

பூங்கோதை: நான்கூட அப்படித்தான் அத்தான் நினைத்தேன். அப்பா, கையெல்லாம் அசந்து போகிறது.

(என்று கூறிச் சாலை மருங்கில் ஓர் ஆலமரத்தின் வேர் நோக்கி விரைவாய்ச் சென்று குடத்தை வைக்கிறாள். பொன்முடியும் விரைவாக அவளைத் தொடர்கின்றான்.)

(அவள் கைகள் இரண்டும் அவனைத் தாவுகின்றன. ஆனால், அவள் முகம் யாராவது வருகின்றார்களோ என்று சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறது.)

பொன்முடி: யாருமில்லை. (இருவரும் இறுகத் தழுவுகிறார்கள். இருமுகங்களும் இணைகின்றன.)

பூங்கோதை: விடாதீர் அத்தான்!

("ஹ்ச்சொ" என்று ஒரு முத்தம்! மெதுவாக கட்டவிழ்கின்றன கைகள்.)

பூங்கோதை: யாராவது வந்துவிடுவார்கள். எப்போது பார்ப்பேன் தங்களை! எப்படிப் பிரிந்திருப்பேன். அத்தான் (கண்ணீர் ததும்ப) தொட்டளித்த இன்பத்தை இனி விட்டிருக்க முடியாது.

பொன்முடி: (கண்ணீர் ததும்ப) பூங்கோதை பூங்கோதை! போ. என் உயிர் உன்னோடு வருகிறது! கொண்டு போ.

பிரிவு! நான் கரையில் இட்ட மீன்.

பூங்கோதை: எப்போது காண்பது?

பொன்முடி: இப்போதே தொடங்குவேன். நல்ல தோர் ஏற்பாடு.

பூங்கோதை : போய் வருகிறேன். (போதல்)

(பொன்முடி, உதட்டில் புன்சிரிப்பும், கண்ணில் கலக்கமுமாக அவளைப் பார்த்தபடியே நிற்கிறான்.)

(சற்றுத்தூரம் போய்ப் பூங்கோதை, திரும்பிப் பார்க்கிறாள். அவள் தன் தலையால் போய் வருகிறேன் என்கிறாள்.)

(பொன்முடியும், தன் தலையால், போய்வா என்று கூறுகிறான்.)

(தூரத்தில், சென்றபின் மீண்டும் முகங்களின் சந்திப்பு, உடனே மறைவு.)

(பொன்முடியின் ஆழ்ந்த நினைப்பு. தளர்ந்த நடை.)

அன்றிரவு.

(பொன்முடி தன் வீட்டில் ஓர் அறையில், சாய்வுப் பெட்டியின் எதிரில் பாயின் மேல் உட்கார்ந்து ஓலைச் சுவடியைப் புரட்டுகிறான். நினைவு அவளையல்லாமல் மற்றொன்றிலும் செல்லவில்லை.) அவன் நெஞ்சம்:

அவள், நாளைய காலையிலும் குளக்கரைக்கு வருவாள். நான் போகாவிட்டால் அவள் காதல் விழி ஏமாந்து போகும்.

(அன்னக்காவடி தெருவில் வருகிறது. மணி ஓசை காதில் கேட்கிறான்.)

அவன் நெஞ்சம் :

அப்பா வரும் நேரம்...... இன்று, என்னைப் பணம் தண்ட அனுப்பியதுபோது நாளைய காலையிலும்

அனுப்புகிறாரோ இல்லையோ. அந்நடை, இன்னும் என் கண்ணை விட்டு அகலவில்லை. அவள் அமுதப் பேச்சு ஆருக்கு வரும்? எதிர் பாராத முத்தம்! என்னுடல் பொருள் ஆவி அவளுக்குத் தத்தம்!

(பொன்முடியின் தந்தையான மானநாய்க்கன் வீடு வந்தான். அறையை நோக்கினான்)

மான நாய்க்கன்: பொன்முடி! என்ன செய்கிறாய்?

(என்று கூறித் தெருத் திண்ணை நோக்கிப் போகப் பொன்முடியும் தொடர்ந்தான். தந்தை, திண்ணையில் உட்காரப் பொன்முடி நின்றபடி இருந்தான்.)

மான நாய்க்கன்: இன்று, விற்று முதல் என்ன? எவ்வளவு முத்துக்கள் வாங்கினை? முத்துக்களில் குற்ற மில்லையே? கணக்கெல்லாம் சரியாய் எழுதினையா?

பொன்முடி: இன்று ஒரு முத்தும் வாங்கவுமில்லை; விற்கவுமில்லை. அதென்னமோ இன்று வியாபாரம் மந்தம்.

மான நாய்க்கன்: அப்படியா! காலையிலே நீ போய் கடையைத் திற! நான் வேலனிடம் போக வேண்டும்.

பொன்முடி: நான் போய் வருகிறேன். ஏன் உங்களுக்குத் தொந்தரவு?

மான நாய்க்கன்: உன்னை, அவன் ஏமாற்றி அனுப்பி விடுகிறான். நானே போகிறேன்.

பொன்முடி: நீங்கள் தயவுசெய்து தடை செய்யாதீர் கள். நானே வெய்யிலுக்கு முன் போய் வந்து விடுகி றேன்.

மான நாய்க்கன் : வேலன் கொடுக்க வேண்டிய முத்துக்களை கட்டாயம் வாங்கி வர வேண்டும். அதுவு மல்லாமல், அந்தச் சோலையப்பன் இருக்கிறானே, அவன் என்னை வரச் சொல்லியிருக்கிறான். நான் அவசியம் போக வேண்டும். தெரிகிறதா? காலையில், நீ சென்று கடையைத் திறந்து வியாபாரத்தைக் கவனி.

(அன்னை, அன்னம் அங்கு வருகிறாள்.)

அன்னம் : ஏன் அப்பா, நீ இன்று பகல் கூடச் சாப்பிடலியே?

மான நாய்க்கன் : ஏன் சாப்பிடலை?

பொன்முடி : வயிறு, மந்தமாக இருந்தது.

அன்னம் : வா, அப்பா, எழுந்திரு.

பொன்முடி : நீங்கள்?

மான நாய்க்கன் : நான் குளக்கரைக்குப் போய் வர வேண்டும். நீ சாப்பிடு. (போகிறார்.)

மறைநாய்க்கன் வீடு.

பூங்கோதையின் படுக்கை.

(குன்ளக்காலுடைய அகன்ற விசிப்பலகையில் மெத்தையிட்டுத் தலையணை இட்ட படுக்கையில், பூங்கோதை படுத்திருக்கிறாள். தூக்கமில்லை. புரளு கிறாள் அவள் மனக்கண்ணில் - "பொன்முடி" - "அவன் சிரிப்பு!" ... தூக்கம்)

கனவு—

ஆலின் அடியில், கட்டியணைத்து முத்தமிடல். எப்போது காண்பது?

பொன்முடி—தக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்.

மறுநாள் காலை

(கோழி கூவுகிறது.)

மற்றும் பல குரல்கள் :

பூட்டாங் கவுறெ எங்க வச்சிங்க ஆண்டெ?

மாட்டுக் கொட்டாய்லேதாண்டா இருக்கும்.

சின்னாம்பையன் வந்தானா?

கோழிகூடம் கூவிப்புட்டுது. சேரி ஆளுங்கொ இன்னம் வல்லிங்க.

இருட்டோட ஏரைப்பூட்டி ஒழவு ஓட்டுங்க.

(கோயில் மணிச் சத்தம்)

ராத்திரி மடை மாறினியாடா?

மாறுனங்கோ.

(பொன்முடி, தன் வீட்டினின்று வெளியில் வருகிறான்.)

(தானப்பன் என்னும் தாடிப் பண்டாரம் இடது கையில் பூக்குடலை தொங்க, வலது கையில் ஒரு பூப் பொட்டணத்துடன் பொன்முடி வீட்டை நோக்கி வருகிறான்.) (பண்டாரத்தின் அடையாளம்-முழங்கால் வரைக்கும் தூக்கிக் கட்டிய வேட்டி, மேலசடையாகிய வெள்ளைத் துப்பட்டியை முக்காடிட்டு அந்த முக் காட்டின் மேல் ஒரு துண்டைக் கட்டியிருக்கிறான். வெள்ளைத்தாடி மீசை, நெற்றி நிறையத் திருநீறு)

பொன்முடி: (பண்டாரத்தை அவசவுடன் அனுகி) ஏனையா? நீர் எல்லா வீட்டுக்கும் பூக்கொடுப்ப துண்டோ?

பண்டாரம்: ஆமாம்.

பொன்முடி : மகர வீதியிலே மறைநாய்க்கன் வீடு தெரியுமா? மறை நாய்க்கன் மகள் தெரியுமா? மயில்

போன்ற சாயல்! நிலா முகம்! நீல விழி! அமுதம் போல் பேசுவாள் தெரியுமா. ஒரு சேதி சொல்றேன் ஆருக்கும் தெரியாமல் அவளிடம் சொல்லுகிறீரா? காதை காட்டுங்கள்!

(பொன்முடி, பண்டாரத்தின் காதில்)

பத்து வராகன் தருகிறேன் போதுமா? (இரகசியம்)

பண்டாரம்: ஆமாம் மறைநாய்க்கன் உன் மாமன்! அவன் மவள் ஒருத்தியிருக்கா, தென்னம்பாளை பிளந்து சிந்திடும் சிரிப்புக்காரி

பொன்முடி : ஆம்! அவள்தான்!

பண்டாரம் : இன்னும் கேள் அடயாளத்தே. இடெ வஞ்சிக்கொடியாட்டம் அச்சம்!

பொன்முடி : ஆம்! ஆம்!

பண்டாரம் : நன்னாத் தெரியுமே. அந்த வூட்டுக்கும் நான் பூக் கொடுப்பதுண்டு.

பொன்முடி : என்னப்பாவும் எங்கள் மாமாவும் எலியும் பூனையும்! நானும் அவளும் உயிரும் உடலும்! இப்போது குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு குளக்கரைக்கு வருவாள். என்னை எதிர்பார்ப்பாள் நான் இன்று வர முடியவில்லை இதைச் சொல்லுங்கள் அவளிடம்! மறுபடி எப்போது சந்திக்கலாம் என்று மறவாமல் கேட்டு வாருங்கள்.

பண்டாரம்: ஓ! சரி. போய் வர்ரேன்.

(தன் கையிலிருந்த பூப்பொட்டணத்தைப் பொன்முடியிடத்தில் கொடுத்துப் போகிறான். பொன்முடி, நின்ற இடத்திலிருந்து பண்டாரத்தைப் பார்த்தபடி இருக்கிறான்.)

பண்டாரத்தின் எதிரில், சொக்கு வருகிறான்.)

சொக்கு : என்னா? தானப்பண்ணேன், காலையில்...?

பண்டாரம் : பொன்முடி என்னிடத்திலே ஒண்ணும் சொல்லலியே. அந்த மறைநாய்க்கன் மகள்...

(இதைக் கேட்ட பொன்முடி, தன் கையை நொடித்துத் தான் பண்டாரத்தோடு உறவு வைத்துக் கொண்டதற்காக வருந்தி, சொக்குவை நோக்கி உரத்த குரலில் சொல்லுகிறான்.)

சொக்கு விரைவாக இங்கு வாரும்!

(சொக்கு ஓடி வருகிறான்.)

பொன்முடி : நம் கொல்லையில் அந்தத் தென்னை மரத்தின் பக்கத்தில் ஏதோ நீளமாகக் கண்டேன். பாம்பு தான் போலிருக்கிறது. அதைக் கொஞ்சம் பார்த்து வாரும்!

சொக்கு : அப்படியா?

(என்று ஓடுகிறான்.)

(சொக்குக்காகக் காத்திருக்கும் பண்டாரத்தை நோக்கிப் போம்படி கை காட்டப் பண்டாரம் போகிறான்.)

(பொன்முடி, கடைச்சாவிகள் சேர்ந்த கொத்தைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு கடைக்குப் போகிறான்.)

(வயிரவன் என்பவன் மான நாய்க்கனை (பொன்முடியின் தந்தையை தேடிவருகிறான்.)

வயிரவன் : ஆர் உள்ளே?

மான நாய்க்கன் : ஏன் வயிரவன் என்ன சேதி?

வயிரவன் . குமர குருபரர் தம் திருக் கூட்டத்தோடு தருமபுரம் போகிறார். வழியில் நம்மூர் அறநிலையத்தில் தங்குகிறார்.

மான நாய்க்கன் : வள்ளியூர், புண்ணியம் பண்ணது தான்.

வயிரவன் : அதற்கென்ன சந்தேகம். அறநிலை யத்தை அலங்கரிக்கணுமே; கொஞ்சம் பொதுப் பணத்தில் கொடுத்தால் தேவலாம்.

மான நாய்க்கன் : ஓ! எதேஷ்டமா.

வயிரவன் : ஒரு பத்து வராகன் பணம் போதும்.

மான நாய்க்கன் : ஓ! நல்லா செலவு பண்ணுங்கொ எடுத்து முன்னிண்ணு வரவேற்பவர் யார்?

வயிரவன் : ஒங்க மைத்துனர் இருக்காரல்ல, மறை நாய்க்கர் அவர்தான். இவரு யார்?

மான நாய்க்கர் : அவனா?...... அவன் கெடக்கிறான் கறேன்......இந்த வூரு இருக்ற நெலமைக்கி இப்ப, என் னாத்துக்கு அந்த குமரகுருபரரை இங்கே அழைக்கணும்?

வயிரவன் : உமக்கும் அவுருக்கும் விரோதமிருந்தா பொதுக் காரியம் தடைபடலாங்களா?

மான நாய்க்கன் : சரி சரி. அவன் வந்தா, நான் வர மாட்டேன்.

வயிரவன் : நீங்க, ஊர்க்கு நாட்டாமெ. அவுரு ஊர்க்குப் பெரிதனம் அல்லவுங்களா? ரெண்டு பேருந் தானே வரணும். நீங்க ஒருபுறமும் அவுரு ஒருபுறமுமா இருங்கோ. நான் ஒங்க நடுவ்லே இருக்கிறேன்.

மான நாய்க்கன்: சரி. எப்படியாவது செய்யுங்க. கடையில் போய் ஊர்க்கணக்கில் எழுதச் சொல்லிப் பத்து வராகன் வாங்கிப் போங்க. நானும் இதோ வந்துட்டேன்.

வயிரவன்: நல்லது. நான் வரன்க. (போகிறான்.)

அறமன்றம்

(வள்ளியூர் அறமன்றத்தில் குமரகுருபரர் பரிவாரத்தோடு வந்து இறங்குகிறார்.)

(அற மன்றத்தின் வாயிலில் மானநாய்க்கனும், மறை நாய்க்கனும் மற்றும் சிலரும் வணங்கி எதிர் கொள்ளுகிறார்கள்.)

(திருக்கூட்டத்தோடு அனைவரும், உள்ளே செல்ல நாய்க்கன்மார் இருவரும் உள்ளே சென்று சிறிது நேரம் சென்று வெளியே வருகிறார்கள். வயிரவன் வடுவன் வருகிறான்.)

(மூவரும் அறமன்றத்தின் வாயிலில் நின்றபடி மேலே ஆகவேண்டிய காரியத்தைப் பற்றி யோசிக்கிறார்கள்; மான நாய்க்கன், மேற்கே முகத்தை வைத்திருக்கிறான். மறை நாய்க்கன் கிழக்கே முகம் வைத்திருக்கிறான். நடுவில் நிற்கும் வயிரவன் இருவரையும் திரும்பிக் கவனிக்கிறான்.)

மான நாய்க்கன்: திருவமுதுக்கு என்ன ஏற்பாடு?

வயிரவன்: திருவமுதுக்கு என்ன ஏற்பாடு?

மறை நாய்க்கன்: ஏற்பாடு செய்யவேண்டியதுதான்.

வயிரவன்: ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியதுதான் மான நாய்க்கரே.

மான நாய்க்கன்: நம்ம முத்து நல்லா சமைப்பான்.

வயிரவன்: நம்ப முத்து நாய்க்கன் நல்லா சமைப் பான்.

மறை நாய்க்கன்: ஏற்பாடு பண்றது அவனையே.

வயிரவன்: ஏற்பாடு பண்றது அவனையே.

மான நாய்க்கன்: அதுக்குச் சொல்லலேடா. அவனுக் குச் சமையல் கூலி குடுக்க வேண்டியதுதானே.

வயிரவன்: அதுக்குச் சொல்லலேடா அவனுக்குச் சமையல் கூலி குடுக்க வேண்டியதுதானே.

மறை நாய்க்கன்: ஆரையடா அடபுடா இண்ணே?

வயிரவன்: ஆரையடா! அடபுடா இண்ணே?

மான நாய்க்கன்: நான், ஒன்னேயல்லவோடா சொன்னேன்.

வயிரவன்: நான் ஒன்னேயல்லவோடா சொன்னேன்.

மான நாய்க்கன்: ஒன்னேத்தாண்டா வயிரவா.

வயிரவன்: என்னெயா? என்ன சொன்னாரு!

மறை நாய்க்கன்: அப்படிச் சொல்லு.

வயிரவன்: அப்படிச் சொல்லு.

மான நாய்க்கன்: அதங்றாப்லே இர்க்கே.

வயிரவன்: அதங்றாப்லே இர்க்கே.

மான நாய்க்கன்: ஒகோ!

வயிரவன்: ஒகோ!

மறை நாய்க்கன்: என்னடா? ஒகோ, கீகோ.

வயிரவன்: என்னடா? ஒகோ, கீகோ.

(இருவரும் எதிர்த்துக் கொண்டு சண்டை தொடங்கு கிறார்கள். இதற்குள், பெரிய பண்டாரம் வந்துவிடு கிறார்.)

பெரிய பண்டாரம்: என்ன செய்தி? சண்டை என்ன?

வயிரவன்: ஆருமில்லே மச்சானும் மச்சானுந்தான்! நீங்க நல்ல வேலைக்கி வந்துட்டீங்க. நாய்க்கமாரே, நீங்க அடிச்சிக்க வாணாம் போய் வாருங்க...போய் வர்ரேன் சாமீ.

பெரிய பண்டாரம்: எல்லாம் ஏற்பாடு செய்தாயிற்றா?

வயிரவன்: தங்கம் போல.

பெரிய பண்டாரம்: இவ்வூர்க்குப் பெரியதனக்காரர், நாட்டாண்மைக்காரர் எங்கே?

வயிரவன்: இவுருதான் நாட்டாமெக்காரர். அவரு தான் பெரிதனக்காரர்.

பெரிய பண்டாரம்: அடடா! இவர்களேன் இப்படி ஆனார்?

வயிரவன்: ரொம்பச் சின்னதனம். பேர் மட்டும் பெரிதனம்.

பெரிய பண்டாரம்: போய் வாருங்கள்.

(வணங்கிப் போகிறார்கள்.)

நள்ளிரவு

(படுத்துத் தூங்குவது போல் இருக்கிறான் பொன் முடி. தலையைக் கிளப்பிப் பார்ப்பதும், பிறகு படுப்பது மாய் இருக்கிறான்...மெதுவாக எழுந்திருக்கிறான். சத்த

மின்றி நடந்துபோய்த் தெருக்கதவைத் திறந்து வெளி வந்து கதவை மெல்ல மூடிவிட்டுத் தெருவோடு போகத் தலைப்படுகிறான். கருக்கல்! பாதை தெரியவில்லை. மெல்ல, நிதானமாக நடக்கிறான்.)

பொன்முடி: நள்ளிருளில் வரச் சொன்னாள். கொல்லைக் கதவண்டை காத்திருப்பதாகக் கடிதம் எழுதினாள். அவளுக்குத் தூக்கம் கெடும். அவளுக்குத் தொல்லை என் பொருட்டு!

(போகிறான்.)

பாட்டு.

பல்லவி

காதல் ஒளியே வழிகாட்டு
வருகிறேன் இருளில் (காதல்)

அநுபல்லவி

மாதாக வந்த அமுதே! வாழ்வின் மருந்தே!

சரணம்

காதினில் ஒன்றுமே கேட்கவில்லை என்
கண்ணெதிர் இருளல்லால் ஏதுமில்லை. இப்போது நீ
விழித்திருப்பாயோ! கொல்லைப்புறம் வா என்றாய்
நம்பினேன்

நானுன் சொல்லை (காதல்)
(பொன்முடி போகிறான்)

(மறை நாய்க்கன் வீட்டைச் சார்ந்த கொல்லைக் கதவண்டை அரவம் கேட்கிறது. பூங்கோதை உற்றுக் கேட்கிறாள்.

பூங்கோதை: (கொல்லைக் கதவைக் கையால் தட்டவும் பொன்முடியை) அத்தான்!

பொன்முடி : வீணையில் ஒரு தந்தி, மெதுவாய் அதிர்ந்தது! பூங்கோதை!

(இருவரும் கொல்லை நடுவில்! "இச்" என்று, சத்தம் கேட்கிறது. மற்றொன்று, மற்றொன்று!)

(திடீரென்று, மறைநாய்க்கன் கூண்டு விளக்கோடு அங்கு வந்து விடுகிறான். பார்த்து விடுகிறான்.)

மறை நாய்க்கன் : (உரத்த குரலில்) ஆரடா, ஓடி வாடா, ஓடி வாடா. அடே பாவிப்பயலே. (இதைக் கேட்ட ஆட்கள் இருவர் ஓடி வருகிறார்கள்.)

மறை நாய்க்கன் : அவனைப் பிடித்துப் புன்னை மரத்தில் கட்டுங்கள். விட்டுவிடாதீர்கள். அடே எத்தனை நாளாய்க் காத்திருந்தாய் என் குடியைக் கெடுக்க... எடு. அந்த மிலாரை!

(கட்டியாயிற்று, பொன்முடியை! மறைநாய்க்கன் பொன்முடியை, அடிக்கிறான்.) பூங்கோதை, மறை நாய்க்கனின் காலில் தன் முகத்தை ஒற்றி—

பூங்கோதை : அப்பா, அடிக்காதீர்!

(மறை நாய்க்கன் அவளைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளுகிறான்.)

(அப்போது, உள்ளிருந்து ஓடி வந்த வஞ்சிவடிவு என்னும் தாய், தன் மகளைத் தூக்கி அணைத்து அப்புறம் செல்லுகிறாள். பூங்கோதை, தன் தாயின் கையை விலக்கிப் பொன்முடியின் மேல் மறைநாய்க்கனின் மிலார் அடிவிழாமல் பொன்முடியை அணைத்துக்கொள் கிறாள். மறை நாய்க்கன் இருவரையும் அடித்துப் பின், பொன்முடியைக் கட்டவிழ்த்துத் துரத்துகிறான். பூங் கோதையை வீட்டுக்குள் நெட்டித் தள்ளிப் போகிறான் மறைநாய்க்கன்.)

(சூரியன் கடல்மிசைக் கதிர் எழுப்பினார்.)

(பொன்முடி, தள்ளாடி நடந்து வீடு நோக்கிப் பிதற்றிக் கொண்டே செல்லுகிறான்.)

எனக்காகக் கண்ணீர் விட்டாள். அவள் எனக்காக அடியும் பட்டாள். அவளை, இன்னும் என்ன கஷ்டப் படுத்துவார்களோ? தெரியவில்லை...... ... ... துன்பம் தாளாமல் ஒருக்கால் தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ளு வாளோ! இந்தத் துன்பம் அனைத்தும் என்னால் விளைந்ததென்று எண்ணி என்னைப் பழிப்பாளோ!

(என்று, பலவாறு கதறிக்கொண்டே தன்னுடலில் ஒழுகும் இரத்தத்தையும் பொருட்படுத்தாது சொல்லு கிறான்.)

பொன்முடி பாட்டு.

பல்லவி

இன்பமாய்க் கொண்டாள் துன்பத்தை
எனக்காக! எனக்காக! (இன்ப)

அநுபல்லவி

துன்பத்தை எனக்கிழைத்தார் அதைத்
துரும்பென்று மதித்தேன் அவட்கிகாக (இன்ப)

சரணம்

அன்பை, அவளுக்களித்தேன் அவளோ
ஆவியை எனக்கே அளித்தாள்.
மன்பதை உலகில் உண்மைக் காதல் வாழ்வே
உயிர்க்குறுதியாகும் (இன்ப)

பொன்முடி

(கடை. பொன்முடி, கடையின் நடுவிடத்தில் அகன்றதும் நீண்டதுமான குள்ளக்கால் விசிப் பலகையில் இட்டிருக்கும் மெத்தை தலையணையோடு குந்தியிருக்கிறான்.)

(மற்றொரு புறம், கணக்கன் சாய்வுப் பெட்டியினடியில் குந்திக் கணக்கெழுதுகிறான்.)

(பொன்முடிக்கு, அவள் நினைவல்லாமல் ஒரு நினைவும் இல்லை. அவன் விழிகள் அசையவில்லை. உடலும் அசையவில்லை.)

(ஆட்டப்பன், சிவம் என்ற இரண்டு முத்து வணிகர், வியாபார விஷயமாகப் பொன்முடியிடம் வருகிறார்கள்.)

ஆட்டப்பன்: கெட்டி முத்துக்கள் வேண்டும் காட்டுங்கள்.

(பொன்முடி பேசவில்லை.)

ஆட்டப்பன்: கெட்டி முத்துக்கள்! உங்களைத்தான்!

பொன்முடி: இல்லை. நாளைக்கு...

சிவம்: இந்தச் சரக்கைப் பாருங்கள். (முத்து மாலைகளைக் காட்டல்)

(பொன்முடி கவனிக்கவேயில்லை.)

சிவம்: இந்தச் சரக்கைப் பாருங்கள். உங்களைத்தான்.

பொன்முடி: நாளைக்கு!

(இருவரும் கணக்கனிடம் போகிறார்கள்.)

ஆட்டப்பன்: என்ன இப்படி விழிக்கிறார் கடைக்காரர்?

சிவம் : உடம்புக்கு ஏதாவது?......

கணக்கன் : நாளைக்கு வாருங்கள். அவருக்கு உடல் நலமில்லை.

(போகிறார்கள்.)

(சன்னலில் பூங்கோதை!)

(பூங்கோதை தன் வீட்டுத் தெருப்பக்கத்துச் சன்னலில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அவள் மனக் கண்ணில் புன்னை மரத்தில், பொன்முடி கட்டப் படுகிறான். மறைநாய்க்கன் அடிக்கிறான். பூங்கோதை கண்ணீர் விடுகிறாள். இச்சமயம், தாடிப் பண்டாரம் குறட்டின் மேல் ஏறிப் பூங்கோதை சன்னலில் இருப்பதைக் கவனிக்காமல் பேசுகிறதைப் பூங்கோதை யறிந்து சன்னலின் வெளியில் தன் கை நீட்டியழைத்துக் கனைக்கிறாள். பண்டாரம் திரும்பிப் பார்த்து சன்னலை யடைகிறான். பூங்கோதை பண்டாரத்திடம் ஓர் ஓலைச் சுருள் தந்தாள். முத்துமாலையும் பணமும் பண்டாரத் துக்குக் கொடுத்தாள்.)

பூங்கோதை : ஓலையை அவரிடம் கொடும். இதை நீர் எடுத்துக் கொள்ளும். போய் வாரும்.

பண்டாரம் (தாடி) : என்ன சேதி? சொல்லு?

பூங்கோதை: சொல்லுவது, ஒன்றுமில்லை. அப்பாவும் அம்மாவும் என் மேல் கண்ணாயிருக்கிறார்கள். போய் விடுங்கள்.

பண்டாரம் (தாடி): அப்பா, அம்மா, ஒன்மேலே வர்த்தமாக இருக்கிறாங்களா, அப்டி ஒண்ணுமில்லையே?

பூங்கோதை : (திரும்பிப் பார்த்து) சரிசரி சீக்கிரம் போங்கள்.

பண்டாரம் (தாடி) : ஒன் மச்சானை எப்போ வரச் சொல்ல?

பூங்கோதை : அதெல்லாம் விவரமாக எழுதியிருக்கிறேன். நீங்கள் போய்விடுங்கள்.

பண்டாரம் (தாடி) : அவுரு அங்கே இல்லாவிட்டா, இந்த ஓலையே ஆரிடம் கொடுக்க? சொல்லு, நிக்கலே.

பூங்கோதை : அவரிடந்தான் கொடுக்க வேண்டும் போங்கள்.

பண்டாரம் (தாடி) : நீ கவலைப்படாதம்மா. நான் இருக்கிறேன். அதுவுமில்லாமே ... ...

பூங்கோதை : முதலில் நீங்கள் சீக்கிரம் போய்விட வேண்டும். உம்!

பண்டாரம் (தாடி): கன்னத்திலே என்னம்மா வெப்பா? செவந்திருக்குது?

பூங்கோதை : காயம்

பண்டாரம் (தாடி): இதுக்கு நல்ல மருந்து என்னிடம் இருக்குதம்மா.

(பூங்கோதை உள்ளே ஓடிவிட முயல்கிறாள். பண்டாரம் விரலை நொடித்து அழைக்கிறான்.)

பண்டாரம் (தாடி) : பக்குவமா நடந்துக்கம்மா.

பூங்கோதை : (கோபமுகத்தோடு) நிற்காதீர். போய் விடுங்கள்.

(பண்டாரம் போகிறான்.)

(பொன்முடி கடையில், முன் தொடர்ச்சி. முத்து வணிகர், பொன்முடியைப் பற்றிக் கணக்கனிடம் குறை கூறிவிட்டுப் போனவுடன் ஒற்றைத் தந்தித் தம்பூராவுடன் ஒரு பிச்சைக்காரன் பாடிக்கொண்டு வருகிறான்)

பாட்டு

காயமே இது பொய்யடா—சிவ
காற்றடைத்த பையடா
மாயனார் குயவன் செய்த
மண்ணுப்பாண்டம் ஓடடா.
உலுத்த நரம்பும் வெளுத்த தோலும்
இழுத்துக் கட்டிய கூடடா.

பொன்முடி : என்ன பாட்டு? சாவுப் பாட்டு! நிறுத்து.

பிச்சைக்காரன் : வாழ்வுப் பாட்டும் தெரியும். பாடட்டுங்களா?

பொன்முடி : பாடு பார்ப்போம்.

பிச்சைக்காரன் பாடுகிறான்:-

பாட்டு

பாழான கூட்டடி நான்,
பச்சைப் பசுங்கிளி நீ!
வாழாத வீட்டடி நான்,
மங்கா விளக்கடி நீ!
தாழாத குளமடி நான்,
தாமரைக் காடடி நீ!
வீழாத வானடி நான்,
வெண்மை நிலாவடி நீ!

பொன்முடி: (ஆகா! அப்பாட்டை தான் பாடுகிறான்)

பாழான கூட்டடி நான்
பச்சைப் பசுங்கிளி நீ
... ...

என்ன அழகான பாட்டு? என்னுள்ளத்தின் கண்ணாடி!

(தாடிப் பண்டாரம் வருவதைப் பார்த்து விடுகிறான்)

ஆரங்கே, கணக்கர், அவனுக்குக் கால் வராகன் கொடுத்துப் போகச் சொல்லும் விரைவில்.

(கட்டளைப்படி கணக்கன் கொடுத்தனுப்புகிறான்)

(பண்டாரம் ஓலையை நீட்டுகிறான். பொன்முடி அதை ஆவலாய் வாங்கிப் படிக்கிறான்)

(ஓலை) (தனியாய் வந்து நின்று)

இதைச் சாதாரண வசனமாய்ச் சொல்லுக—

பழத்தோட்டம் அங்கே, தீராப் பழிகாரி
இவ்விடத்தில், அழத்துக்கம் வரும்படிக்கே
புன்னையில் உம்மைக் கட்டிப்
புழுத்துடி துடிப்பதைப் போல்
துடித்திடப் புடைத்தார் அந்தோ:

புன்னையைப் பார்க்குந்தோறும்
புலனெலாம் துடிக்கலானேன்;
அன்னையை வீட்டிலுள்ள
ஆட்களை அழைத்துத் தந்தை
என்னையே காவல் காக்க
ஏற்பாடு செய்து விட்டார்.
என் அறை தெருப் பக்கத்தில்
இருப்பது நானோர் கைதி!

அத்தான், என் ஆவி உங்கள்
அடைக்கலம்! நீர் மறந்தால்
செத்தேன்! இஃதுண்மை இந்தச்
செகத்தினில் உம்மை அல்லால்

சத்தான பொருளைக் காணேன்!
சாத்திரம் கூறுகின்ற
பத்தான திசை பரந்த
பரம் பொருள் உயர்வென்கிறார்.

அப்பொருள் உயர்குலத்தின்
பேரின்பம் ஆவதென்று
செப்புவார் பெரியார் யாரும்
தினந்தோறும் கேட்கின்றோமே;
அப்பெரியோர்களெல்லாம்
—வெட்கமாக இருக்குதத்தான்—
கைப்பிடித்தணைக்கும் முத்தம்
ஒன்றேனும் காணார் போலும்!

கனவொன்று கண்டேன் இன்று
காமாட்சி கோயிலுக்குள்
எனதன்னை தந்தை நான் இம்
மூவரும், எல்லாரோடும்
தொன தொன என்று பாடித்
துதி செய்து நிற்கும் போதில்
எனது பின்புறத்தில் நீங்கள்
இருந்தீர்கள் என்ன விந்தை!

காய்ச்சிய இரும்பாயிற்று
காதலால் எனது தேகம்!
பாய்ச்சலாய்ப் பாயும் உம் மேல்
தந்தையார் பார்க்கும் பார்வை!
கூச்சலும் கிளம்ப மேன் மேல்
கும்பலும் சாய்ந்ததாலே
ஒச்சாமல் உம் தோள் என் மேல்
உராய்ந்தது! சிலிர்த்துப்போனேன்.

பார்த்தீரா நமது தூதாம்
பண்டாரம் முக அமைப்பை?
போர்த்துள்ள துணியைக் கொண்டு
முக்காடு போட்டு மேலே
ஓர் துண்டால் கட்டி மார்பில்
சிவலிங்கம் ஊசலாட,
நேரினில் விடியும் முன்னம்
நெடுங்கையில் குடலை தொங்க,

வருகின்றார், முகத்தில் தாடி
வாய்ப்பினை கவனித்தீரா?
பரிவுடன் நீரும் அந்தப்
பண்டார வேஷம் போடக்
கருதுவீரா என் அத்தான்!
கண்ணெதிர் உம்மைக் காணும்
தருணத்தைக்கோரி என்றன்
சன்னலில் இருக்கவா? நான்

அன்னையும் தந்தையாரும்
அறையினில் நம்மைப்பற்றி
இன்னமும் கட்சி பேசி
இருக்கின்றார்; உம்மை அன்று
புன்னையில் கட்டிச் செய்த
புண்ணிய காரியத்தை
உன்னதமென்று பேசி
உவக்கின்றார் வெட்கமின்றி!

குளிர் புனல் ஓடையே நான்
கொதிக்கின்றேன் இவ்விடத்தில்
வெளியினில் வருவதில்லை
வீட்டினில் கட்டுக்குள்ளே
கிளியெனப் போட்டடைத்தார்
கெடு நினைப்புடைய பெற்றோர்
எளியவள் வணக்கம் ஏற்பீர்!
இப்படிக்குப் பூங்கோதை.

பொன்முடி : (மகிழ்ச்சியோடு) இதே நேரம் ஒரு பொய்த் தாடி, மீசை உமக்கு உள்ளவை போலவே வேண்டும். கொண்டு வாரும் மற்றவை, பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம். (இச்சமயம், கணக்கன் பொன்முடி யண்டை ஏதோ சொல்ல நெருங்குகிறான்)

பண்டாரம் (தாடி) : அவள் பாவம்! ஒரு வெள்ளை நூலாட்டம் ஆய்விட்டா.

பொன்முடி : மருந்து கொடுக்க வேண்டும். சரி போய்வாரும்-(கணக்கனை நோக்கி) என்ன?

தாடிப்பண்டாரம் : அவள் கவலையேதான் அவளுக்கு நோய்!

பொன்முடி : உம்! தாய்க்கு! ஆம். கபடமற்றவள். ஏன் கணக்கரே? பிறகு வரலாம் போங்கள்.

தாடிப் பண்டாரம் : உங்களுக்கு ஏற்பட்ட கவலை அவருக்குந்தானே.

பொன்முடி : என்ன பண்டாரம்? ஏதேதோ கதைகள்! (எழுந்து பண்டாரத்தின் கழுத்தைப் பிடித்து நெட்டித் தள்ளித் தெருவில் கொண்டு வந்து நிறுத்தி) குறிப்பறி யாமல் நீர் குண்டான் தண்ணீரைபோல் கொட்டுகிறீரே. கணக்கனுக்கு இதெல்லாம் தெரியலசமா?

தாடிப் பண்டாரம் : அப்ப இருங்க, இதோ வந்துடு றேன். (என்று கூறிக் கணக்கனிடம் போகத் தலைப்படு கிறான்)

பொன்முடி : (தடுத்து) ஏன்?

தாடிப் பண்டாரம் : ஒனக்கும் அந்தப் பூங்கோதைக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லேண்ணு பொய் சொல்லிப்புட்டு வந்துறேனே.

பொன்முடி : ஐயோ! பழசி! பழசி! சும்மா போங் காணும். தாடி மீசை மட்டும் ஞாபகம் இருக்கட்டும்!

உம்?

தாடிப் பண்டாரம் : சரிதான் வர்ரேன். (போதல்)

(தாடிப் பண்டாரத்தின் வீடு)

(தேனொப்பாள், பூக்கட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். பண்டாரம் அறையிலிருந்து அவசரமாக அழைக்கிறான்)

தாடிப் பண்டாரம் : தேனு, என்னா செய்றே. இங்கே வா. இதைக் கேட்கிணுப் போ.

தேனொப்பாள் : ஏன் மாமா? அவசரமா?

தாடிப் பண்டாரம் : ஆமாம் தேனு.

தேனொப்பாள் : தோ. வர்ரேன். (போகிறாள்)

தாடிப் பண்டாரம் : (தன் கையில் உள்ள தாடி மீசையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தேன் வந்ததும் அவளிடம்) இது இருக்கே பொன்முடிக்கல்ல. பொன்முடி கேட்டான், அவனுக்காவ ஏற்பாடு பண்றேன்னு நெனச்சிக்கிறியா? இல்லே.

தேனொப்பாள் : ஒங்ககிட்டேயும் ஒரு ரகசியத்தெ சொன்னாங்களே அவுங்க கெதி என்ன ஆவுறது? ஒங்களெப்போல வேஷம் போட்டுக்கினு பொன்முடி பூங்கோதைகிட்ட போவப் போறாரு! இதே எங்கிட்ட சொன்னாப்லே நீங்கள் வேறெ யார்கிட்டேயும் சொல்லா திங்கோ மாமா.

தாடிப் பண்டாரம் : நானா சொல்லுவேன்! (இதற்குள் பொன்முடி வந்துவிடுகிறான்)

பொன்முடி: என்ன? ஐய்யா, தாடி மீசை ஏற்பாடு செய்தீரா?

தாடிப் பண்டாரம்: ஓ! ஆய்ட்டுதே! அதோ பாருங்கோ

(எடுத்துக் காட்டுகிறான்)

பொன்முடி: சரி மூடிக் கொள்ளும்.

தாடிப் பண்டாரம்: ஆமாம் ஆர்க்கும் தெரியக்கூடாது

(இதற்குள் சொக்கு வந்து விடுகிறான்)

தாடிப் பண்டாரம்: இந்தாப்பா சொக்கு நான் சொல்றத்தெ கேளு.

பொன்முடி: (பண்டாரத்தை நோக்கி) நிறுத்தும் பேச்சை; சொக்கு இந்தா, சீக்கிரம் போய் இந்தக் கால் வராகனுக்கும் சந்தனம் நல்லதா பார்த்து வாங்கி வாரும். ஓடும்.

சொக்கு: இங்கென்னமோ பேசிக்கினு இருந்திங்க நானு வந்ததும் நிறுத்திப்புட்டிங்க. சந்தனமா ஒணும் (வராகனை வாங்கிக் கொள்ளுகிறான்) போகட்டுமா அண்ணேன்? அப்றம் வர்றேன். நடந்ததையெல்லாம் சுத்தமா சொல்லிப்புட்றீங்களா?

தேனொப்பாள்: போங்கண்ணேன் தெரியும்! இங்கே என்ன நடந்தது? ஒங்ககிட்ட என்னாத்தெ சொல்றது!

தாடிப் பண்டாரம்: தாடி, கட்னேன்னு ... ...

தேனொப்பாள்: (அவன் வாயைப் பொத்தி) பேசாதீங்க மாமா! நீங்க போங்கண்ணேன். இவுருக்குப் பல்வலி பேசக்கூடாதின்னு வைத்யர் சொல்லியிருக்காரு? அதுக் காவத்தாண்ணேன்! நீங்க போங்க!

சொக்கு : தாடி கட்டிறேண்ணு......... அண்ணேன் சொன்னாரே! எதுக்குத் தாடி?

தேனொப்பாள்: எங்க மாமாவுக்கு இருக்குதே தாடி அதெ அப்படியே சேத்துப் புடிச்சிக் கட்டி வைக்கச் சொன்னாரு வைத்யரு. தாடி காத்திலே ஆட்னா பல்லும் ஆடுமாமில்லே.

சொக்கு: ஒகோ. நம்புறன் அண்ணி. போய்வரன். போய்வரணுங்கோ.

(போகிறான்)

பொன்முடி: தெரியாமல் உம்மிடம் மாட்டிக் கொண்டேன் நான். அவனவனைக் கூப்பிட்டு எங்களப்பன் குதிருக்குள் இல்லை என்கிறீரே. இந்தா இதை வைத்துக் கொள்ளும். (பணம் தருதல்) கொடும் தாடியை.

தேனொப்பாள்: கட்டிப் பாருங்க, தாடி மீசையெ!

(பொன்முடி தாடி மீசையைக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு துப்பட்டியை முக்காடிட்டு உடலை மறைத்து முக்காட்டின் மேல் ஒரு துண்டைக் கட்டித் திருநீறு பூசிக்கொள்ளுகிறான்.)

தேனொப்பாள்: அசல் எங்க மாமாதான் நீங்க. அப்படியே இருங்க. பூக்குடலையும் எடுத்தாரேன்.

(தேனு போகிறாள் வீட்டுக்குள். பூக்குடலையோடு திரும்பிவந்து தன் கணவனிடம் (கொண்டு வந்த) குடலையைக் கொடுத்துத் திடீரென்று பொன்முடியைக் கட்டி ஒரு முத்தம் கொடுக்கிறாள் முகத்தில்)

தாடிப்பண்டாரம்: அடி! அடி! (பொன்முடியும் கையை விலக்கி அப்புறம் போகிறான்)

தேனொப்பாள்: பூக்குடலையை நீங்க வாங்கினீங்க. அதனாலே ஒங்களை அவுருண்ணு நெனச்சிப்புட்டேன். அவரெ நீங்கதாண்ணு நெனச்சி தாடி நல்லா கட்டி யிருக்கிங்கேண்ற சந்தோசத்லே அப்டி.............என்னா இப்டி தெரியாமே செஞ்சிப்புட்டேனே!

தாடிப்பண்டாரம்: தெரிஞ்சா செய்வியா நீ? அதப்பத்தி வருத்தப்பட்டுக்காதேடி என் தேனு.

(தேனு தன் கீழ்க் கண்ணால் பொன்முடியைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் கொள்கிறாள்)

தேனொப்பாள்: அந்தப் பூக்குடலையெ நீங்கள் ஒங்க எடது கய்லே தொங்கவுடுங்க பார்க்கலாம். (பொன்முடி அப்படியே செய்து நிற்றல்)

தேனொப்பாள்: என் கண்ணான மாமாதான் நீங்க அப்டியே!

(தேனு அறையின் உட்புறத்தில் கதவோரம் நிற்கிறாள். பொன்முடி குடலையைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு மற்றவற்றையும் கழற்ற அறையில் நுழைகிறான்)

தேனொப்பாள்: என் மாமா (கட்டியணைத்தல்) தாடி செய்தீங்களா நல்லா!

பொன்முடி: (கையுதறி) நான் பொன்முடி அம்மா.

தேனொப்பாள்: அடடா (என்று தன் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு சிரிக்கிறாள்)

தாடிப் பண்டாரம்: இப்டி வெளியிலே வாயேண்டி.

தேனொப்பாள்: நீங்க ஒரு ஏமாந்த சோணகிரி. சொல்லதில்லே? (அவசரமாக பொன்முடி தன் சொந்த உடையுடன் தாடி மீசை பூக்குடலையை மறைவாக எடுத்துப் போகிறான்.)

(வெளுக்காத காலைப்போது! வஞ்சி வடிவு மாடு கறக்கப் போகிறாள். அடுத்தபடி கவனித்திருக்கும் பூங்கோதை அவளுக்கு முன்பே செம்பில் தண்ணீரும் துடைப்பமுமாகத் தெருக்கதவைத் திறந்தாள். தெருப் புறம் வந்து தன் காதலன் வருந்திசையை நோக்கி நிற்கிறாள்; தன்னிடந்தான் வருகின்றானோ என்று வீட்டையும் பார்த்துக் கொள்ளுகிறாள்)

(பொன்முடி பண்டாரத்தின் உருவத்தோடு அருகில் நெருங்குகிறான்)

(பொன்முடியென நம்பி)

பூங்கோதை: அத்தான்!

பொன்முடி : ஆம். (தழுவிக்கொண்ட வண்ணம் வீட்டு நடையை அடைகிறார்கள். உடனே பூப்பொட்ட ணம் ஒன்றைப் பூங்கோதையிடம் தந்து போகிறான்)

ஒரு குரல் (தாய்) : இன்னும் (தெருவில்) அங்கு என்ன செய்கிறாய் பூங்கோதை?

பூங்கோதை : ஏனம்மா? (என்று வீட்டுக்குள் செல் கிறாள்)

தாய் : நீ செய்து முடித்த வேலை என்ன?

பூங்கோதை: நான் நெடுங்கயிற்றைத் தலைமுடித்துத் தண்ணீர் மொண்டேன். நீங்கள் ஆ முடித்த கயிறவிழ்த்துப் பால் கறந்தீர்கள். நீங்கள் முடித்தீர்கள். நான் என் வேலையை முடித்தேன். இதோ பூ முடித்த பொட்டணம் பண்டாரம் தந்தார். (பூங்கோதை தன் படுக்கையில் மீண்டும் படுத்தாள்)

பண்டாரம் வீடு

(சன்னலில் தேனொப்பாள் குந்திப் பொன்முடியின் வருகையை ஆவலாய்ப் பார்த்திருக்கிறாள். பொன்முடி அங்கு வருகிறான்)

தேனொப்பாள்: வாங்க மாமா வாங்க. உள்ள வாங்க.

பொன்முடி: ஐயோ அம்மா நான் பொன்முடி அல்லவா?

தேனொப்பாள்: அப்படியா! இருந்தாயென்னா? சும்மா வாங்கவுள்ளே.

பொன்முடி: அவர் இருக்காரா?

தேனொப்பாள்: இல்லாததனால்தானே இவளவு ஆசெயாயும்மை அழைக்கிறேன். வரலாம் வாங்க. சும்மா வுள்ளே வாங்க.

பொன்முடி: இல்லைம்மா. இந்தப் பூக்குடலை தாடி முதலியவைகளை நடையில் வைத்துவிட்டுப் போகிறேன். ஆண்பிள்ளையில்லா வீட்டில் நான் ஏன்?

தேனொப்பாள்: அதுசரிதாங்க மாமா.

பொன்முடி: மறுபடியும் என்னை மாமா என்கிறீர்களே.

தேனொப்பாள்: நெஞ்சிலே இருக்றதுதானே வாயில வரும். மாமா உள்ளே வாங்க மாமா.

பொன்முடி: அப்படியெல்லாம் என்னை நீங்கள் சொல்லக் கூடாதம்மா.

தேனொப்பாள்: அப்டியானா வந்து நடையிலே வச்சுட்டுப் போங்களேன்!

(பொன்முடி போகிறான் உள்ளே)

தேனொப்பாள் : (எதிர் வந்து தெருவில் எட்டிப் பார்த்து) தோபாருங்க! ஒங்கப்பா எங்கப் போயிருந்தோ விறுவிறுன்னு வர்ராருங்க, இந்த வூட்டுப் பக்கமா.

பொன்முடி : அப்படியா! (பயம்) அறைக்குள் போய் விடுகிறேன்.

தேனொப்பாள் : ஐயோ! ஆம்பளே இல்லா வூடாச்சே! சரி!

(பொன்முடி அறையில் நுழைகிறான்.)

தேனொப்பாள் : ஐயையோ! அறைக்கு வர்றாரே.

பொன்முடி : வந்தால் வரட்டுமே என்னை அடையாளம் தெரியாது. நீங்கள் உங்கள் மாமாவிடம் பேசுவதுபோல் என்னிடம் பேசுங்கள்.

தேனொப்பாள் : ஒங்களே என் மாமான்னு நெனச்சிப் பேசவா?

பொன்முடி : ஆமாம்.

தேனொப்பாள் : நீங்களும், என்னே பூங்கோதை இன்னு நெனச்சி, எங்கண்ணே எம் பொன்னேண்ணு பேசுங்க.

பொன்முடி : (விழிக்கிறான்) சரி.

தேனொப்பாள் : என் மாமா (அதோ வந்துட்டாரு) என்னெ ''முத்தம் கொடு'' ''முத்தம் கொடு''ண்ணு சொல்றிங்களே! எப்ப முத்தம் கொடுக்கிறது? (இதோ வந்துட்டாரு என்று கட்டி முத்தம் கொடுக்க, பொன்முடி விலகிப் போகிறான். பொன்முடி வெளியில்

ஓடிவந்து விடுகிறான். பார்க்கிறான். அப்பாவுமில்லை வேறு யாருமில்லை. அனைத்தையும் கழற்றி எறிந்து விட்டுப் போய் விடுகிறான்.

தேனொப்பான் : வெளியே எங்கும் என்னெப் பத்திச் சொல்லாதீங்க. சொன்னா ஒங்க சேதி வெளிச்சமாப் பூடும்.

பொன்முடி : சரி சரி. (போகிறான்.)

பொன்னன், இரிசன்

பொன்னன் : (மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டும் தோளில் ஏர் சுமந்து கொண்டும் போகிறான். இரிசனும் அவ்வாறே பின் போகிறான்.)

இரிசன் : ஆர் போறது, பொன்னனா?

பொன்னன் : நான்தான் இரிசு.

இரிசன் : ஒனக்குத் தெரியுமா? ஒங்க எசமானுக்குத் தெரியுமா? சேதி!

பொன்னன் : எந்த சேதி?

இரிசன் : எந்த சேதியா? ஊரெல்லாம் கெடிகெடியா இருக்குது!

பொன்னன் : இன்னதின்னு சேதி சொன்னால்ல தெரியும்.

இரிசன் : ஒங்காண்டெ வூட்டுப் பையன் இச்சிகுதே பொன்னுமுடியோ, வெள்ளை முடியோ, அவுரு எங்காண்டே வூட்டுப் பொண்ணே தேடி வந்தாரு ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி ஒரு ராத்ரி. வூட்டுக் கொல்லி யிலே ரெண்டு பேரும் ஒர்த்தரெ ஒர்த்தர் மாத்தி மாத்திக் கடிச்சிக்கினு இர்ந்தாங்க.

பொன்னன் : உம்! அப்றம்.

இரிசன் : அப்றம் என்னா! எங்க ஆண்டெ பார்த்துகிட்டாரு. கூப்டாரு எங்களெ! வந்தோம்! புடிச்சோம்! கட்டியாச்சி புள்ளாண்டானெ புன்ன மரத்லே! ஆண்டெ எடுத்தாரு மெலாரெ கய்யிலே. அடியடின்னு அடிச்சி, தோலெ உரிஉரின்னு உரிச்சி அனுப்பிட்டாரு வூட்டுக்கு.

பொன்னன் : அப்டியா சேதி? அட! என்னிக்கி நடந்தது.

இரிசன் : ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி.

பொன்னன் : ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி. ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி, ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி.

(என்று பாடம் பண்ணுகிறான் பொன்னன்.)

பொன்னன் : ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி ராத்ரிலியா, பகல்லெயா?

இரிசன் : நடு ராத்ரி.

பொன்னன் : ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி, நடு ராத்திரி. ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி நடுராத்திரி. ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி நடு ராத்ரி. ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி நடு ராத்ரி...... எத்தாலெ அடிச்சாங்க?

இரிசன் : மெலாராலே

பொன்னன் :

ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி நடுராத்ரி மெலாராலே
ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி நடுராத்ரி மெலாராலே
ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி நடுராத்ரி மெலாராலே
ரெண்டு நாளுக்கு முத்தி நடுராத்ரி மெலாராலே

இரிசன் : ஏன் இத்தெ வரப்படுத்றே நீ?

பொன்னன் : இல்லே சும்மா இரிசா. நீ போ. நானு வூட்டுலே வெத்லெப் பாக்குப் பையெ மறந்து வச்சிட்டு வந்துட்டேன். எடுத்து வர்ரேன்.

(இரிசன் போகப் பொன்னன்)

ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி நடு ராத்ரி மெலாராலே
(2) ... ... (3) ... ... (4) ... ...
பொன்னன் போகிறான்.)

(மான நாய்க்கனும் மனைவி அன்னமும் தெருத் திண்ணையுள் குந்திப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.)

மான நாய்க்கன் : என்ன அன்னம் நம்ம பையன் வெறி பிடித்தவன் போல இருக்கிறான்? இரண்டு மூன்று நாளாகவே!

அன்னம்: சரியா அவன் சாப்பிடுறதுமில்லே என்ன அது?

மான நாய்க்கன் : பெட்டியண்டை உட்கார்ந்தால் பையன் உட்கார்ந்தபடியே இருக்கிறானாம். ஓலையைத் தொட்டுக் கணக்கெழுதி நாலுநாளாகிறதாம். வந்த வியாபாரிகளையும் வா என்பரில்லையாம். என்ன இது தொல்லை.

அன்னம் : அப்பவே திருமணம் பண்ணச் சொன்னேன். நீங்க சும்மா இருந்திட்டிங்க.

(இதற்குள், பொன்னன் தன் தோளில் இருந்த ஏரைக் கீழே இறக்கி வைத்து மாட்டை எதிரில் நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு நிற்கிறான்.)

மான நாய்க்கன் : என்னடா பொன்னா? என்ன சேதி, ஏண்டா திரும்பிட்டே?

பொன்னன்: ஒண்ணுமில்லைங்க. இரிசன் இர்க்காம்னு பார்த்தெ. அவந்தாங்க ஆண்டெ ஒங்க மச்சினர் வூட்டுப் படியாளு.

மான நாய்க்கன்: ஆமாமாம்.

பொன்னன்: அவென்தாங்க! சேதி ஒண்ணு சொன்னாங்க. எனக்கு ரொம்ப வர்த்தமா போச்சிங்க. நம்பச் சின்னாண்டேபெப்பத்தி.

மான நாய்க்கன்: சின்னாண்டையைப்பத்தி என்னடா சொன்னான்?

பொன்னன்: ரெண்டு நாளுக்கு முந்தி நடுராத்ரி மெலாராலெ...

மான நாய்க்கன்: என்னடா நடுராத்திரி?

பொன்னன்: நம்பச் சின்னாண்டேயும் ஒங்க மச்சான் வூட்டுப் பொண்ணும் பேசிக்கினு இர்ந்தாங்களாம் நடு ராத்திரி.

மான நாய்க்கன்: எந்த இடத்திலேடா?

பொன்னன்: அவுங்க வூட்டுக் கொல்லையிலே. ஒங்க மச்சான் சின்னாண்டையை மரத்திலே கட்டிபுட்டு மெலாராலே அடிச்சாராம் ஆண்டே (அழுகிறான்.)

அன்னம்: ஐயோ! (என்று கண்ணீர் விட்டு அழுகிறாள்.)

மான நாய்க்கன்: (இரக்கக் குரல்) தான தருமங்கள் நான் செய்து பெற்ற பிள்ளை, ஏனென்று தட்டாமல் இன்று வரைக்கும் சிறந்த வானமுதம் போல வளர்ந்து வரும் என்னருமைத் திருமகன்; வெள்ளை உடுத்து வெளியில் ஒருவன் வந்தால் கொள்ளிக்கண் பாய்ச்சும் இக் கொடிய வுலகத்தில், வீட்டில் அரச நலம் வேண்டு மட்டும் கொள்ளப்பா - நாட்டின் நடப்பினிலே நட்ட தலையோடு செல்லப்பா என்று அருமையாய் வளர்த்த பிள்ளை ... ... கொல்லைப் புறத்தில் கொடுமை பல பட்டானா? பொன்னா! போ நீ.

(பொன்னன் போகிறான்.)

(தாடிப் பண்டாரம் அங்கு வந்து பல்லைக் காட்டுகிறான்)

மான நாய்க்கன்: (கோபமாய்) இங்கு நிற்காதே போ.

தாடிப் பண்டாரம்: என்னால் ஒண்ணுமில்லியே. சொல்லுண்ணு ஒங்க பிள்ளை சொன்னபடி நான் போய்ச் சொன்னேன்......... பூங்கோதைப் பொண்ணு, ஓலை ஒண்ணு குடுத்துப் போய்க்குடுண்ணா, நானு அத வாங்கி வந்து ஒங்க புள்ளையிடம் குடுத்தேன்.

மான நாய்க்கன்: அப்படியா சமாச்சாரம்! அதற்காக உனக்கென்ன கொடுத்தார்கள்?

தாடிப் பண்டாரம்: பத்து வராகன் பணமும், முத்து மாலை ஒண்ணும் அவகுடுத்தாள்ண்ணு எந்த மடையஞ் சொன்னான் ஒங்கிட்ட அந்த மடையனைக் காட்டுங்க என்கிட்ட ...தாடி ஒண்ணு கேட்டான் ஒங்கப் பிள்ளே. எனக்கென்னா! நானு குடுத்தேன். மூடி முக்காடித்து மூஞ்சியிலே தாடியெ ஒட்டிக்கினு நானு நடக்றமாதிரி நடந்து அவன் போனான் அவகிட்ட! காலையிலே நல்ல கரிக்கல்லெ ரெண்டு பேரும் உம்!... ... ... உம்!!

மான நாய்க்கன்: சரி. சரி. நிறுத்து உன் கதையை என்னிடம் இதையெல்லாம் சொல்லிவிட்டதாகப் பொண் மூடியிடம் சொல்லாதே. இன்றைக்கு முத்து வணிகர் வட நாட்டுக்குப் புறப்படுகிறார்கள். அவர்களோடு முத்து விற்றுவர இவனை அனுப்பி விட்டால் வர ஆறு மாசமாகும். அதற்குள் இவன் அவளை மறந்தே விடுவான். என்ன அன்னம்? என் யோசனை.

அன்னம்: நல்ல யோசனை இது. அப்படித்தான் செய்யுங்களேன்.

(அன்னம், கண்ணைத் துடைக்கிறாள். பண்டாரம் போகிறான்.)

(பண்டாரமும் பொன்முடியும் தெருவில் சந்திக்கிறார்கள்.)

பொன்முடி: எங்கே போய் வருகிறீர். எங்க வீட்டுக்கா? நீங்க அப்பாவிடம் என்ன பேசியிருந்தீங்க?

தாடிப்பண்டாரம்: ஒங்கப்பாவும் நானும் ஒண்ணும் பேசவில்லை. அவளுக்கும் ஒனக்கும் இருக்ற ரகசிய விசயத்தெ அவுரு கேள்விப்படலே! ஒன்னெ புன்ன மரத்திலெ கட்டி அடிச்சதும் கேள்விப்படலே! அவுருக்குத் தெரியாது. அதுக்காவ அவுரு எங்கே அழுதார். உம்! அழலியே. ஒன்னெ, ஒங்கப்பா இண்ணெக்கி வடநாட்டுக்கு அனுப்பப் போராசரின்னு நீ நெனக்கிறியா? அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லே,

(பொன்முடி நிதானிக்கிறான். தலையைத் தொங்கப் போட்டு வருத்தத்தோடு வீடு செல்கிறான்.

எதிர்பாராப் பிரிவு

(பல பொதி மாடுகள், முத்துப் பொதி சுமந்து செல்ல நாய்க்கன்மார் பலர் உடன் செல்லுகிறார்கள். அவருடன் பொன்முடியும் ஒருவன்.)

(தெருவில் அவரவர் தம்தம் வீட்டின் குறட்டிலும், மேன்மாடியிலும் நின்றபடி மஞ்சள் நிற அரிசியும் பூவையும் பொதி மாட்டு வணிகர் மேல் தூவி வாழ்த்துகிறார்கள், வானை நோக்கிக் கும்பிட்டு, நல்லபடி திரும்ப வேண்டும் என்ற வாழ்த்தொலி வானை அலங்கரிக்கிறது.)

(பொன்முடி, கண்ணீர் துடைப்பதும், தலை குனிவதும் நிமிர்ந்து எதிர் நோக்குவதுமாகச் செல்லுகிறான். கூட்டம், மகர வீதியை அடைகிறது. மறை நாய்க்கன் வீட்டு மேல் மாடியில் பூங்கோதை நிற்கிறாள். அவன் எதிர்பாராத வகையில் பொன்முடியின் பயணத்தைப் பார்க்கிறாள்; திடுக்கிடுகிறாள். தன் மார்பின் மீது கையமைத்துக் கண்ணீர் விட்டுக் கதறுகிறாள். (பொன்முடி பார்க்கிறான். தன் கண்ணீர் பார்வையை மறைக்கிறது. பொன்முடி உடல் தளர்ந்து விழுகிறான். மாடியில் பூங்கோதை மல்லாந்து விழுகிறாள் இருவரும் மீண்டும் எழுகிறார்கள்...பார்த்த கண்கள் பார்த்தபடி நடக்கிறான் பொன்முடி! வீட்டைத் தாண்டுகிறான். திரும்பிப் பார்க்கிறாள் பூங்கோதை. இருகை தாசி நிற்கிறாள். கண்பார்வை மறைகிறது.)

(பூங்கோதை, தள்ளாடி நடந்து, வீட்டில் ஒரு பக்கம் விரிந்து கிடக்கும் பாயிற் படுத்து புரண்டிருக்கிறாள். அவள் படுத்திருக்கும் இடத்திற்குச் சற்றுத் தூரத்தில் மறைநாயக்கனும் வஞ்சி வடிவும் பேசுகிறார்கள்.

மறை நாய்க்கன்: தொலைந்தான் அவன். இனித் திரும்பவா போகிறான்! உம்.

வஞ்சிவடிவு: அவன் ஒடம்புக்கும், அவன் சொகுசுக்கும் ஆறுமாசப் பயணமா ஒத்துக்கும். உம் திரும்ப மாட்டான்.

மறை நாய்க்கன்: குமரகுருபரர் நம்மூர் அறவிடுதியில் தங்கியிருக்கிறார். நாளைக்கு வேறு ஊருக்குப் போகப் போறாராம்.

வஞ்சிவடிவு: எனக்கிருந்த பாரம் இன்னெக்கே தொலஞ்சிப் போச்சி. நான் வர்றேன். அந்தப் பையன் தான் ஒழிஞ்சிப்புட்டானே. குமரகுருபரரும் தருமபுரம் போறாராம்.

மறைநாய்கன் : ஆமாம். வழியிலிருக்கிற சிவாலயம் எல்லாவற்றையும் தரிசனம் பண்ணிக் கொண்டு அவர் தருமபுரம் போக இன்னும் இரண்டு மூன்று மாசம் பிடிக்காதா? இன்றைய பொழுதூக்கப் போவோம்.

பூங்கோதை வீடு

(மூன்று மாதத்தின் பின் ஒரு நாளிரவு)

(பூங்கோதை, தன் படுக்கை மீது உட்கார்ந்தபடி.)

பூங்கோதை: தொண்ணூறு நாட்கள் சென்றன. என் விழிகள் தூக்கத்தை என்றைக்குத் தழுவும்? என்றைக்கு என் துணைவரை என்னுடல் தழுவும்? (சோகம்)

கண்டவுடன், அவர் என்னைக் கண்ணே என்று தாவுவார், என் புண்பட்ட நெஞ்சம் குளிரும்! அன்பு நிலையும் அடையும் நாள் எந்நாள்? என்புருகிக் கோருகின்றேன். "கண்ணிற் கருவிழியும், கட்டவிழும் செவ்வுதடும், விண்ணொலிபோல் வீசும் சிரிப்பு விருந்துண்டு, தோளின் மணிக்கிளையைச் சுற்றும் கொடியாகி, ஆளன் திருவருளுக்காளாதல் எந்நாளோ!

அவர் சென்ற வடநாடு நோக்கி முத்து வணிகர் புறப்படுவார். நாமும் புறப்படுவோம் என்றிருந்தேன் ஒருவரும் புறப்படவில்லை.

(அவள், கொல்லையில் புன்னை மரத்தை நோக்கிப் புறப்படுகிறாள். பெற்றோர் துயில்கின்றாரா விழித்திருக்கின்றாரா என்பதைக் கவனித்தபடி.)

பூங்கோதை: புன்னையே! அவர் மிலாரால் அடிபடும் போது நீ, அவரைத் தழுவியிருந்தாய். அவரோடு நீயும் இன்னல் ஏற்றாய். நீ, அவரின் நினைவில் இடம்

பெற்றாய். எனை மறந்தாயோ! மறக்கவில்லை என்றாலும். நான் இறக்காமல் இருக்கவோ போகின்றேன்.

ஊன் ஏது? உறக்கம் ஏது?

(தள்ளாடி நடந்து மரத்தைத் தழுவியபடி சோர்வு அடைகிறாள். தலை, தோளில் தொங்குகிறது.)

(சாக்குரல்) அத்தான்!

(இரிசன், அந்த இருளில் ஒரு மாட்டை இழுத்துக் கொண்டு நுழைகிறான்.)

இரிசன்: ச்செச்சே தே கழ்தே! திருட்டுக் கழ்தே! ராத்திரியிலே கவுத்தை அறுத்துக்கினு ஓட்றது. ஊரான் முட்டுப் பாப்ரே மேய்றது. (அடிக்கிறான் மாட்டை) (இரிசன், மாட்டைப் புன்னை மரத்தில் கட்டுவதற்காகக் கயிற்றைப் புன்னையையும் பூங்கோதையையும் இருட்டில் தெரியாமல் சேர்த்துக் கட்டுகிறான்.)

இரிசன்: இதென்னா! மனசர் ஒடம்பு கைக்குத் தட்டுப்பட்றதிங்கே... ஆண்டே! ஆண்டே!! ஆண்டே!!! ஓடியாங்க வெளக்கொண்ணு எடுத்துக்கினு.

(உள்ளே இருந்து மறைநாய்க்கன்)

ஏண்டா? இதோ வந்துட்டேன்.

(விளக்குடன் வந்த மறை நாய்க்கன்) என்னடா?

இரிசன்: வெளக்கே இங்கே காட்டுங்க!

(மறைநாய்க்கன், மரத்துடன் இருக்கும் தன் மகளைக் கண்டு திடுக்கிடுகிறான்.)

மறை நாய்க்கன்: அம்மா! அம்மா!! (கையால் தொட்டு இழுக்கிறான். தன் மனைவியின் பேர் சொல்லிக் கூவுகிறான்.)

அடி! வஞ்சி வடிவு! ஐயோ! ஓடிவாடி. ஆசைக்கு ஒரு பெண் படைத்தேனே! நாசமாய்ப் போக அந்தம்

பையன் என்னமோ பண்ணிவிட்டான் குழந்தையை! (வஞ்சி வடிவு வருகிறாள்.)

வஞ்சி வடிவு: ஐயோ! மகளே!

(இருவரும் மரத்தோடு இருக்கும் பூங்கோதையைப் பிரித்து எடுத்துத் தூக்கிக் கொண்டு போய் வீட்டில் கூடத்தில் ஒரு பக்கம் கிடத்தி, முகத்தில் நீர் தெளித்துத் துடைக்கிறார்கள். தண்ணீர் குடிப்பிக்கிறார்கள்.)

வஞ்சி வடிவு: அம்மா பூங்கோதை! அம்மா!

(பெற்றோர் அவள் முகத்தை உற்று நோக்குகிறார்கள். பூங்கோதை முகம் புரளுகிறது.)

பூங்கோதை: அத்தான்!

மறை நாய்கன்: அத்தான்! இன்னும் அதே நினைவா? ஒழிந்தது. (எழுந்து போகிறான்.)

வஞ்சி வடிவு: அத்தான்தான் தொலைந்தானேடி!

பூங்கோதை: வருவாரம்மா. தொலைய வேண்டாம் அம்மா!

(வஞ்சி வடிவும் போய் விடுகிறாள். பெற்றோர் படுக்கையை அடைந்து தூங்கி விடுகிறார்கள். கோழி கூவுகிறது.)

(மாடுகளை அதட்டும் சத்தம் எட்ட இருந்து கேட்கிறது. திடுக்கிட்டு எழுகிறாள் பூங்கோதை! அவள், சத்தம் வரும் வழியில் தன் காதைச் செலுத்துகிறாள்.)

பூங்கோதை: முத்து வணிகர், முத்து வணிகர்தான்!

(எழுந்து தன் தாய் தந்தையர் தூங்குகிறார்களா என்று பார்க்கிறாள். தன் உடை சிலவற்றைக் கட்டி எடுத்துக் கொள்கிறாள். துப்பட்டி ஒன்றால் உடல் மறைய முக்காடிட்டுக் கொள்ளுகிறாள். மெதுவாக நடக்கிறாள். கதவைத் திறக்கிறாள். ஓடுகிறாள்.)

(முத்துவணிகர் கூட்டம் பொதி மாடுகளுடன் போகிறது. அதைத் தொடர்கிறாள்.)

பூங்கோதை வழிப்பாட்டு :

பல்லவி

அத்தான் என்றழைப்பது கேட்குமோ காதில்!
அழுதுநான் இங்கே ... ... (அத்தான்

அநுபல்லவி

கொத்தான மலர்த்தேனை நினைத்தொரு வண்டு
கூறும் பண்போல நான் இங்கிருந்துகொண்டு (அ)

சரணம்

புத்தம் புதுநிலா கண்முன் பூக்காதோ
பூங்கோதை என்றெனை அழைக்குஞ்சொல்
கேட்காதோ
தொத்தும் கிளிபோல அணைப்பதும் வாய்க்காதோ
தோகை படுந்துன்பம் என்றனை மாய்க்காதோ (அ)

(பூங்கோதை நடந்து செல்லுகிறாள். கண்ணீர் ததும்ப)

பைதலி வனம்

(பொன்முடி முதலிய முத்து வணிகர்தம் பொதி மாடுகளை மரங்களில் கட்டி அவற்றிற்குத் தீனி வைக்கி றார்கள்.)

(சிலர் ஒருபுறம் கல்சேர்த்து அடுப்பு மூட்டுகிறார்கள். பொன்முடி அங்குள்ள ஒரு குளத்தை நோக்கிப் பூங்கோதை நினைவாகச் செல்லுகிறான் பொன்முடி. அதிலுள்ள தாமரை மலர்களையும், அங்குத் திரியும் வளர்ப்பு மான்களையும் கண்டு மனம் வருந்துகிறான்.)

பொன்முடி பாடுகிறான் (பாட்டு)

அவள் முகம் அழகிய தாமரை! எனைப் பிரிந்
தங்கே அல்லல் படு கின்றாளே (அவள்

அநுபல்லவி

கவலையின்றி உலவும் மான்கள் விழி
கவலை கொண்ட அவள் விழியே! (அவள்

சரணம்

துவள்கின்ற இடையோ வஞ்சிக்கொடி!
தோகை நடை அன்னம் எப்படியோ அப்படி!
அவள் அங்கே நானிங்கே எனும்படி
ஆக்கினார் என் பெற்றோர் இப்படி! (அவன்

(சமையல் செய்து கொண்டிருக்கும் வணிகரை நோக்கி ஆரியத் தவசிகள் சிலர் வருகின்றனர்.)

ஆரியன் : தமிழர்களே! ஒரு விண்ணப்பம். சர்வே சனருளால் நீங்கள் சௌக்கியமா இருக்கணும்.

தமிழன் 1 : என்ன செய்தி?

ஆரியன் 1 : வேறொன்றுமில்லே உலக க்ஷேமாத் தம் யாகம் செய்யப் போகிறோம். நீங்கள் தமிழர், உத்தமர், மகா தியாகிகள் கொஞ்சம் பொன் கொடுக்க வேண்டும். மகா புத்திமான்கள் யாக காரியத்திற்கு இல்லையென்று சொல்ல மாட்டீர்கள்.

தமிழன் 2 : இதென்னடா இது! யாகமாம், யாக மென்றால் இன்னதென்றே புரியவில்லையே. அதோ பொன்முடி நிற்கிறான். அவனெ கூட்பிடுங்க.

(ஒருவன் சென்று அழைத்து வருகிறான்.)

பொன்முடி : என்ன செய்தி?

ஆரியர் 1 : வரணும். ஆசீர்வாதம்! நாங்கள் ஆரிய தவசிகள். யாக காரியமா தருமம் கேட்டோம். இயன்ற அளவு பொன் கொடுங்கோ.

பொன்முடி : (சிரித்து) இருக்கலாம் அய்யா. நாங்கள் தமிழர்களாயிற்றே உயிர்க்கொலை செய்யும் யாகத்தைத் தமிழர் ஆதரிப்பதுண்டா? இல்லவேயில்லை. யாகத்திற்கு நாங்கள் பொன் கொடுத்தால் நீங்கள் செய்யும் கொலைப்பழி எங்களையல்லவா சாரும். உம்! முடியாது.

தமிழன் 1 : அப்டியா? ஒரு காசுகூட குடுக்க முடியாது.

தமிழன் 2 : போய்யா. போய்யா. கொலை காரருக்குத் தருமமா குடுக்கணும்.

ஆரியன் 1 : நல்லது. இஷ்டமில்லேனுது பத்தி எங்களுக்கு வருத்தமில்லே. நீங்க பகு க்ஷேமமாயிருக்கணும். நாங்க வருகிறோம்......ஒரு புறம் போய்—

(மற்றவர்களை நோக்கி) இவர்களெ இப்ப ஒண்ணும் பண்ணப்படாது. இதோ சமீபத்தில் இருக்றது இவர்கள் முத்து விற்க வேண்டிய இடம். விற்றுவிட்டுக் கையிலே எதெஷ்டமாகப் பொன் முடிப்புடன் மறுபடியும் இங்கு வந்து தங்கித்தான் போவார்கள். அப்ப பார்த்துக்கலாம் இவர்களெ.

ஆரியன் 2 : அவ்வளவுதான். அந்தத் தமிழன், யாகத்தைக் குறைவாகப் பேசியபோது மகாகோபம் எனக்கு! வரும்போது அவர்களெ மடக்கிப் பொன்னைப் பறிப்பது மட்டுமா, அந்தப் பையன் இர்க்கானே-நம்ம யாகத்தெ பழிச்சவன்-அவனைச் சித்ரவதையும் செய்யணும்.

ஆரியன் 1 : ஆகட்டும்

(போகிறார்கள்.)

பொன்முடி : தனியே (பாட்டு)

பல்லவி

உதிர்ந்த மலர்போல் படுமோ-அவள்
உள்ளங்கை, என் தோளில் (உதிர்ந்த)

அநுபல்லவி

அதிர்ந்த மின்னல் போல் தோன்றுமோ அவள் நகை
அளிந்த கனிபோல் கிடைக்குமோ அவள் இதழ் (உ)

சரணம்

புதைத்தனர் தூரமெனும் சேற்றில்
பொழிற்றனல் காதலை, வரும் காற்றில்
எதை நினைத்தழுவேன்? ஊர் தூற்றும் தூற்றல்
உளத்தை வாட்டிட மறந்தாளோ ஈற்றில் (உ)

பூங்கோதை வழிப்பாட்டு

பல்லவி

எதிரில் வர மாட்டாரா? அத்தான்
எதிரில் வர மாட்டாரா? (எதிரில்)

அநுபல்லவி

கதிர்கொண்டு செய்த திருமுகத்தைக்
காண மாட்டேனா உளம் குளிர (எதிரில்)

சரணம்

பதறும் நெஞ்சுக்கோர் பதில் இல்லையா? அத்தான்!
படுந்தொல்லைதனை நீ பார்க்கவில்லையா?
குதிகால் ஒடிந்திட நடக்கின்றேன் அத்தான்!
கொஞ்சம் உம் திருமுகம் காட்டுதல் மலையா? (எ)

முத்து வணிகன் 1 : என்னா? பூங்கொடி இப்படி அழுவுறே நீ, காட்டுறோம் அவனெ. வா அம்மா அழாமெ.

முத்து வணிகன் 2 : இதென்னடா எழவாப் போச்சி. மூஞ்சே மறச்சிக்கினு நீ, நெடுந்தூரம் கூடவே நடந்து வந்துட்டே. அங்கேயே தெரிஞ்சிருந்தா ஒன்னெ அப்பவே வூட்டுக்குத் தெருத்திவிர்ப்பம். எப்பம் பார்த்தாலும் அத்தான் அத்தான்னு அழுவுறே அழுமுஞ்சி! நட.

முத்து வணிகன் 3 : அம்மா! மனசெ வுடாதம்மா, சும்மா நட, அழாதேம்மா. (பூங்கோதை நடக்கிறாள்)

(முத்து வணிகர்,பைதலி வனத்தை அடைகிறார்கள்.)

வணிகர் 1 : நீர் எவ்வளவுக்கு வித்தீர் முத்து?

வணிகர் 2 : மூணு கோர்வதானே நான் எடுத்தாந்தது. முந்நூர்ரு வராகன் நறுக்கா.

வணிகர் 3 : எனக்கு ஒண்ணும் ரொம்ப லாப மில்லே. ஆறாயிரம் வெராகந்தான் தின்னது.

வணிகர் 4 : எனக்கு எல்லா முத்தும் வித்துட்டுது. ஆனா, நான் எடுத்துப்போன முத்து மட்டும் அப்படியே இர்க்குது.

வணிகர் 1: நல்லது தாண்டாப்பா நல்லதுதான்.

வணிகர் 2: எஞ்சேதியெ கேட்டிங்களா?

வணிகர் 1: என்னா? ஒஞ்சேதி.

வணிகர் 2: மூவாய்ரம் வெராகன் கொள்முதல் வித்த தொகயெமட்டும் கேக்காதிங்கோ. வெக்கம்!

வணிகர் 1: சொல்லப்பா.

வணிகர் 2: அதே மூவாயிரம் வெராகந்தான்!

வணிகர் 1: (மற்றவர்களை நோக்கி) ஒங்களுக்கெல்லாம் நல்லவூதியந்தான்!

அனைவரும்: ஆம்.

வணிகர் 1: ஏன் பொன்முடி?

பொன்முடி: இன்னும் எத்தனை நாட்கள் செல்லும் நாம் வீட்டை அடைய?

வணிகர் 1: நீ அதிலேயே இரப்பா. ஆதாயம் எப்படின்னா?

பொன்முடி: நல்ல ஆதாயந்தான். போய்ச் சேர இன்னும் எத்தனை நாட்களாகும்?

வணிகர் 1: நாளக்கிப் போயிடலாம்.

வணிகர் 2: ஏன் நாளக்கி? இண்ணக்கி ராத்திரிக்கே.

பொன்முடி: இன்னும் பதினைந்து நாள் செல்லுமா?

வணிகர் 1: செல்லும், மாடுகளயல்லாம் ஒழுங்கா கட்டுங்கள்.

(அனைவரும் ஒரு புறமாக உட்காருகிறார்கள். ஒரு வணிகன் ஒருபுறம் செல்லுகிறான். பொன் கேட்ட ஆரியர், அங்கொரு புறத்திலிருந்து கொடிய பார்வை செலுத்துவதைப் பார்க்கிறான். திரும்பி வந்து மற்றவர்களிடம் கூறுகிறான்.)

தமிழன் 1: பொன்னு கேட்டார்களே அவர்கள், அங்கே ஒரு பக்கம் நிக்கிறார்கள். நம்மெக் குறிச்சி ஏதேதோ பேசுகிறார்கள். அவர்களுடைய முகக் குறிப் பல்லாம் நல்லா இல்லே, நம்ம சொத்துக்களுக்கு ஏதாவது தீங்கு தேடினாலும் தேடுவார்கள்.

தமிழன் 2: என்னா தீங்கு தேடி விடுகிறது அஞ்சாறு பேரு.

தமிழன் 1: இல்லே, இல்லே, இல்லே. இப்ப அவர் கள் பெருங் கூட்டமா இர்க்கிறார்கள்.

தமிழன் 3: ஒரே பேச்சு. சொல்றேன் கேளுங்க. அப்டி ஏதாவது அவர்கள் நம்மெ எதுத்தா ஒடனே நாங்க ஏழெட்டுப் பேரு அவர்களெ எதுத்துச் சண்டெ போட்டுக் கினே இர்க்கிறோம். பொன்முடி நீ, இதோ கண்ணப்பன், இதோ பொன்னக்கன், நீங்க மூணுபேரும் சொத்துக்களெ யல்லாம் அப்டியே காப்பாத்திக்கினு ஒரு பக்கமா வூர்க்கு நழுவிடுங்க.

தமிழன் 1: பாருங்க. அண்ணமார்களா, அதோ கத்தி யும் கையுமாக நம்மைத்தான் எதுக்க வர்ரார்கள் எடுங்க கையிலே தடிகளை.

தமிழன் 3: பொன்முடி! சொன்னபடி செய் சீக்கிரம்.

(பொன்முடியோடு மூவரும் போகிறார்கள். அனை வரும் ஆரியரை எதிர்க்கிறார்கள். தமிழர்கள் மடிகிறார் கள். பல பொதிமாடுகள், மூட்டைகளுடன் மூவரும் மறைந்து போய் விடுகிறார்கள். சில மாடுகள் சில மூட்டைகள் ஆரியர் வசம் அகப்படுகின்றன.)

ஆரியன் 1: நம் பக்கத்திலே எத்தினி பேருக்குக் காயம்?

ஆரியன் 2: அதெல்லாமிர்க்கட்டும். அந்தப் பையன் எங்கே இங்கே காணோமே யாகத்தெயல்லவா பழிச்சான். நம்ம ஆரிய தர்மத்தையுமல்லவா அவன் இகழ்ந்தான். ராட்சசப் பயல்.

ஆரியன் 3: நம்ம பக்கம் சுமார் பதினப்பேர் செத்தும் புட்டார்கள். நாலு அஞ்சிப் பேருக்குக் காலே கெடை யாது. அந்த விஸ்வனுக்குக் கண்ணு போச்சி.

ஆரியன்: நாம இவ்வளவு பேரு இர்ந்துங்கூட.

ஆரியன் 2: தமிழனுங்க தடி எடுத்தா கையிலே சுழலுகிறதே கிறுகிறுண்ணு! நம்ம கத்தி என்னா பண் ணும் அவனுங்ககிட்டே,

ஆரியன் 3: இந்தப் பக்கமா போனான் அந்தப் பையன். இன்னம் சிலரையும் கூட்டிக்கினுப் போனான், மூட்டெ முடிச்செயெல்லாம் சந்தடி காட்டாமெ கையொட கொண்டும் போய்ட்டான் நம்மெ ஏமாத்திட்டு.

ஆரியன் 1: அவன் எங்கே பூடுவான்? இந்தப் பாட் டெயே போனா ஆப்பிட்டுக்குவான் பையன்.

ஆரியன் 2: அப்டின்னா, எடு கத்தியே, ஆர் வர்ரது என் கூட?

ஆரியன் 3: நானே வர்ரேன்.

ஆரியன் 1; நானும் வர்ரேன்.

(மூவரும் வாள் கொண்டு ஓடுகிறார்கள்.)

காதலர் சந்திப்பு

(பூங்கோதையின் கூட்டம் எதிரில் வருகிறது. பொன்முடியின் சிறு கூட்டம் தூரத்தில் காணுகிறது.)

பூங்கோதையின் கூட்டம் 1: அதோ வருகிற கூட்டம் நம்ப முத்து வணிகர் கூட்டந்தானே!

பூங்கோதையின்கூட்டம் 2: அப்படித்தான் இருக்கும். ஆனா, சின்ன கூட்டமாத் தெரியுதே.

(பூங்கோதை, உற்றுக் கவனிக்கிறாள். எதிரில் வரும் கூட்டத்தையும், அவர்கள் பேசுவதையும்)

பொன்முடி கூட்டம் 1: அதோ வருகிறார்கள் நம் மூரார். (பொன்முடி, உற்றுக் கவனித்து) அவர்களோடு வரும் பெண் யார்? பெண்தானே? பெண்ணுருவா, அல்லது என் நினைவா!

பொன்முடி கூட்டம் 2: ஆம்! ஆம்!! பெண்ணேதான்.

(பொன்முடி முன்னோக்கி விரைந்து நடக்கிறான், எதிரில், பூங்கோதையும் முன்னே விரைந்து வருகிறாள்.)

பூங்கோதை : ஆம்! ஆம்!! என் அத்தான்தான் (முன்னோடி வருகிறாள். பொன்முடியும் முன்னோடி வருகிறான். இதே சமயம் மரத்தின் மறைவாக ஆரியனும் பொன்முடியை நெருங்குகிறான்.)

பொன்முடி : (நின்று முகமெல்லாம் வியப்பாக) பூங்கோதை!

பூங்கோதை: அத்தான்! (என்று இரு கையும் நீட்டு கிறாள். அந்த இரு கையும் பொன்முடியின் தலையைத் தாங்கிக் கொள்ள, பூங்கோதை முத்தமிடுகிறாள். ஆனால் அவன் தலையை மரத்தின் மறைவிலிருந்தோர் வாள் வீசுகிறது, பூங்கோதை தன் அத்தானுடல் கீழே கிடப்ப தையும், தலை மட்டும் தன் கையிலிருப்பதையும் உணர்கிறாள். தலையைத் தரையில் போட்டு ஐயோ! அத்தான்! என்று பூங்கோதை கீழே விழுந்து சாகிறாள்)

(மரத்தின் மறைவிலிருந்து வெட்டிய ஆரியன் ஓடுகிறான். மற்றொரு பக்கம் ஒளிந்திருந்த ஆரியரும் ஓடினார்கள். முத்து வணிகர் உடல் நடுங்கினர். இறந்தவர்களை நெருங்கினர்.)

வணிகர் 1, 2, 3, 4 (நால்வரும்)

ஐயோ! என் செய்வோம்! அவளும் மடிந்தாளே!

வணிகர் 1 : செந்தமிழர் மேன்மைக்குச் செத்தான்! அன்பன் செத்ததற்குச் செத்தாள் நம் தென்னாட்டன்னம்.

வணிகர் 2 : என்ன செய்யலாம்? (அழுது நிற்கிறார்கள்).

இனி போக வேண்டிய வணிகன் 1 : இன்னம் மத்த வங்கல்லாம் எங்கே?

போய் வந்த வணிகன் 1 : அத்தெ என்னாத்துக்குக் கேக்றே...யாகத்துக்குப் பொன்னு கேட்டானுங்க வந்து. நாங்க தமிழர், ஒங்க யாகத்துக்கு நாங்கப் பொன்னு குடுக்கமாட்டோம். ஒங்க யாகம் கொலை பண்றதெச் சேர்ந்ததிண்ணோம்! இவளவுதான்! அந்தப் பைதலி வனத்தில் நடந்தது இது! வந்து கேட்ட அந்த ஆரியனுங்க சரிதாண்ணு போயிட்டானுங்க. நாங்க. போயி முத்தெ வித்துட்டு, வித்தப் பணத்தெ எடுத்துக்கினு திரும்பவும் அந்தப் பைதலி வனத்துக்கு வந்தோம்... வந்ததுதான்...ஒரே கூட்டம் கத்தியும் கையுமா எங்களிட்ட ஓடி வந்தது. ஒடனே, செத்தோம் பொழச்சோமிண்ணு பயந்தோடியாந்துட்டோம். மீந்தவங்க நாங்கதான். சொத்தெல்லாம் எவுளவோ போயிட்டுது.

இனி போக வேண்டிய வணிகன் 1 : ஐயையோ! நாம்ப மட்டும் எப்டிப் போறது! இப்டியே திரும்பிப் பூட்றதுதான் நல்லது நாம்பளும்.

இனி போக வேண்டிய வணிகன் 2 : அதான் சரி. நம்மூரப்போயி இதுக்கு ஏதாச்சும் ஒரு வழியே இனி ஏற்பாடு பண்ணித்தான் ஆவணும்.

இனி போக வேண்டிய வணிகன் 3 : நாம்ப போனதும், நம்பத் தென்னாட்டுப் படையெ அப்டியே தொரட்ட வேண்டியதுதான் வடநாட்டு மேலே.

இனி போக வேண்டிய வணிகன் 4: ஆமாம். நம்மூரதிகாரிகிட்டெ சொல்லியா?

இனி போக வேண்டிய வணிகன் 3 : உம்! இல்லெ.

இனி போக வேண்டிய வணிகன் 1 : அப்டின்னா, நகர அதிகாரியிடஞ் சொல்லியா?

வணிகன் : உம் உம்! இல்லே.

போக வேண்டிய வணிகன் 2 : நாட்டதிகாரியிடமே நேரிலேயே சொல்லியா?

போ. வே வணிகன் 3 : உம்! அதுமில்லே.

போ. வே. வணிகன் 1 : அரசரிடம் சொல்லியா?

போ. வே. வணிகன் 3 : உம்! அரசன், என்ன பண்ண முடியும். நம்ம தருமபுரப் பண்டாரச் சந்நிதி மனசு வைக்கணும். சந்நிதிக்கு அடக்கந்தானே அரசன்?

போ. வே. வணிகன் 1 : ஆமாமாம்.

போ. வே. வணிகன் 2 : எல்லாரும் இப்டியே திரும்பிட வேண்டியதுதான். (வருத்தமாய்) அப்பவே நாம் புறப்படும்போது பூனே ஒண்ணு குறுக்கே போச்சி.

போ. வே. வணிகன் 3 : இந்தப் பூனெயாங்காணும் இவளவும் செஞ்சிப்புட்டுது? சும்மா இருங்காணும். வயித்தெறிச்சலே கௌப்பாதிங்காணும் நீர் வேற.

சிலர் : ஐயோ மக்களா! ஒங்க அன்புக்கு இதுதானா பரிசு!

தருமபுரம்

(மாசிலாமணி தேசிகர், மடத்தின் நடுவில் வீற்றிருக்கிறார். மற்றும் சீடர்கள் புடை சூழ்ந்திருக்கிறார்கள்.)

ஒரு பண்டாரம் வந்து—

குமர குருபரர், தரிசனம் நாடி வருகிறார்.

மாசிலாமணி தேசிகர் : வருக!

(குருபரர் வந்து, மும்முறை விழுந்து பணிந்து நிற்கிறார்)

மாசிலாமணி தேசிகர்: அமர்க! (குருபரர் அமர்கிறார்)

நாம் கேள்வியுற்றோம். முருகனருளால் இந்நிலை அடைந்ததாக. மிக்க மகிழ்ச்சி. ஒரு கேள்வி கேட்போம். விடை சொல்லுக!

மாசிலாமணி தேசிகர் பாடுகிறார் :

திரு விருத்தம்

ஐந்து பேரறிவும் கண்களே அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே யாகக் குணமொடு மூன்றும் திருந்து சாத்துவிகமேயாக
இந்து வாழ் சடையான் ஆடும் ஆனந்த எல்லையில் தனிப்பெருங்கூத்தின்
வந்த பேரின்ப வெள்ளத்துத் திளைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மகிழ்ந்தார்

இதன் அநுபவப் பயனைக் கூறுக!

(குருபரர் விழிக்கிறார். வாக்குத் தடைபடுகிறது.)

(''எவன் எதிரில் உன் ஞான வாக்குத் தடைபடுகிறதோ அவன் உன் ஞான குரு'' என்ற சொற்கள் குமர குருபரர் காதில் ஒலிக்கிறது. குருபரன் மாசிலாமணி தேசிகர் அடியில் வீழ்ந்தபடி பாடும் பாட்டு)

பல்லவி

திருவடி சரணம் குருவே! ஞான குருவே! (திருவடி

அநுபல்லவி

கருவடியில் இன்னும் எனைச் சேர்க்காமல்
காக்கவே, அருள் நோக்கம் செய்யும் (திருவடி

சரணம்

குருவடி இது என்று குறித்தான் அன்று-முருகன்
குறுகினேன் அவன் அருளிப்படியே இன்று
பெருவடி இதுவே ஆனந்தப்
பெருவாழ்வும் அளிக்கும் நன்று நன்று (திருவடி

மாசிலாமணி தேசிகர்: (தொட்டு எழுப்பி) எழுக! குழந்தாய்!

குருபரன்: (எழுந்து திரும்பித் தன் கூட்டத்தை நோக்கப் பெரிய பண்டாரம், பொருள், மூட்டை, பெட்டி அனைத்தையும் மாசிலாமணி தேசிகரின் பாதத்தில் வைத்து நிற்க, மாசிலாமணி தேசிகர் தலையால் அங்கீகரிக்கிறார்.)

மாசிலாமணி தேசிகர்: குழந்தாய்! நன்று. நீ இன்று சிதம்பரம் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்து திரும்பி வருக!

குருபரன்: நன்று. (பணிந்து போகிறார்.)

முறையீடு

(தருமபுரத்தின் வீதியில், வணிகர் கூட்டமும் மானநாய்க்கன், மறை நாய்க்கனும், அழுத முகத்துடன் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தாடிப் பண்டாரமாகிய தானப்பனும் அவன் மனைவி தேனொப்பாளும் வருத்தத்துடன் வருகிறார்கள் ஒருபுறம்.)

வணிகன் 1 : சன்னதியில், சொல்லிக்க வேண்டியது தான். இந்தச் செய்தியை! ஒடனே சன்னதி, அரசனுக்கு ஆளனுப்புவாரு! அரசன் ஓடியாந்துடுவான்! அப்றம் ஒடனே வட நாட்டுச் சண்டைக்குப் படையெதீ திரட்ட வேண்டியதுதான்.

வணிகன் 2 : அப்டித் தென்னாட்டாரைக் கொலெ செஞ்சிக்கினே இர்ந்தா தென்னாட்டுச் சொத்தையெல்லாம் கொள்ளே அடிச்சிக்கினே இர்ந்தா எப்டிப் போவுறதுண்ணே.

மான நாய்க்கன் : ஐயோ! மகன் சாகுமுன் என்னை எப்படி நிந்தித்தானோ! ஐயோ! அவனுக்காக அல்லவா என் வாழ்வு, என் சொத்துக்கள் (என்று தன் மைத்துனனிடம் இரு கையும் கட்டிக் கூறியழுது தலையில் அடித்துக் கொண்டு மைத்துனன் மேல் சாய்கிறான்.)

மறை நாய்க்கன் : ஐயோ! மகள், தன் உயிரென்று நினைத்தாளே பொன்முடியை. நானன்றோ என் மகளுயிருக்கு எமனாயிருந்தேன் மச்சான். உன்மேல் பகை கொண்டேன். என்ன பகை! காதலர் நெஞ்சைக் களிப்பிப்பதை விட்டு அவர்களைச் சாதலிற் சேர்த்தேனே (என்று மைத்துனன் மேல் அழுது கொண்டே விழுகிறான்.)

அனைவரும்—

(பார்த்துப் பரிதாபமாக) ஐயோ!

(சன்னிதானத்தை நோக்கி வணிகர் அனைவரும் போகிறார்கள். அனைவரும் உள்ளே நுழைகிறார்கள். மான நாய்க்கனும், மறை நாய்க்கனும் விழுந்து வணங்க, அனைவரும் அவ்வாறே விழுந்து வணங்குகிறார்கள்)

மாசிலாமணி தேசிகர்: அனைவரும் அமருக! (அமர்கின்றார்கள்.)

மாசிலாமணி தேசிகர்: என்ன செய்தி?

மறை நாய்க்கன்: சுவாமி! முத்து வணிகருடன் என் மைத்துனர் மகன் பொன்முடி என்பவன் சென்றான். அவனிடம் மெய்க்காதல் கொண்ட என் மகள் பூங்கோதை என்பவள் தன் காதலனைத் தேடும் "பின் சென்ற முத்து வணிகருடன்" சென்றாள். அந்தப் பைதலி வனத்து ஆரியர்கள், அவ்வனத்தில் வந்து தங்கிய வணிகரைக் கொன்றதோடு, கொண்டு வந்த சொத்துக்களைக் கொள்ளை கொண்டதுடன், இவர் மகனையும் என் மகளையும் கொன்று விட்டார்கள், இவர்களைக் கேளுங்கள்.

வணிகன்: சுவாமி! நாங்க, போகும்போது, பைதலி வனத்லே எறங்கினோம். சில ஆரியருங்க வந்து தங்க யாகத்துக்குப் பொன்னு கேட்டாங்க. அதுக்கு எங்க கூட இருந்த பொன்முடி, நாங்க தமிழரு, சைவரு, ஒங்க யாகத்தெ நாங்க பொன்னு குடுத்து ஆதரிக்க முடியாதின்னு சொன்னான். அவ்வளவுதான். போயிட்டானுங்க ஆரியரு. நாங்கப் போயி முத்து வித்துட்டு ரொம்பச் சொத்துக்களோடு வரும்போதும் அதே வனத்தில் வந்து தங்கினோம். அந்த ஆரியனுங்க, பல ஆரியனுங்ககூடச் சேர்ந்து வந்து எதித்து, எங்களிலே பல பேர்களெ கொன்னுட்டானுங்க. சொத்துக்களையும் கொள்ளையிட்டானுங்க. எங்க கூட

வந்த பொன்முடியையும் கொல்லத் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறானுங்க. இது எங்களுக்குத் தெரியாது நாங்க வந்துகினு இருந்தோம். எதிரே எங்கவூரு வணிகரு வந்தாங்க. நாங்க ஒண்ணா சந்திச்சோம். எங்க கூட வந்த பொன்முடியும், எதிர்லே வந்த பூங்கோதையும் ஆவலா தழுவினாங்க. அப்ப, கத்தி ஒண்ணு சட்டுண்ணு பாய்ஞ்சுது. பொன்முடியின் ஒடம்பு மட்டும் விழுந்தது கீழே துண்டமாக-முண்டமாக. தலெ, தன் கையிலும், ஒடம்பு தரையிலயும் கெடக்கக் கண்ட அந்தப் பூங்கோதைப் பொண்ணும் திட்டுண்ணு வுழுந்து செத்துப் புட்டுதுங்க.

வணிகரனைவரும்: ஏஞ்சாமி? இப்படியே இருந்தா நாங்க வயிறு பிழைக்க எப்படி வடநாட்டுக்குப் போறது. இதுக்கு ஏதாச்சும் ஏற்பாடு ஒண்ணு நீங்க செஞ்சித்தான் ஆவுணும் இப்பவே.

மாசிலாமணி தேசிகர்: எல்லோரும் அமைதியாய் இருங்கள். நான் கூறுவதைக் கேளுங்கள்... நம்மிடம் குமரகுருபரன் வந்தான். நம்மை ஞானாசிரியனாகப் பெற்றுச் சிதம்பரம் சென்றான். திரும்பி வரும் நேரந்தான். அவனைக் கொண்டே, அந்த கொலைக்கும் கொள்ளைக்கும் தக்க ஏற்பாடு செய்கிறோம்............ பொன்முடி என்பவன் நம் சைவத்தின் உயர்வையும் அதன் உண்மைத் தத்துவத்தையும் வடநாட்டில் நிலை நாட்டினான். மிக்க மகிழ்ச்சி! அதற்காகத் தன்னையும் அங்கே தத்தம் பண்ணினான்! பெற்றோர் வருந்துவது இயல்பே! நன்று; தக்கது புரிவோம்! அஞ்சற்க! வருத்தாதீர்கள்.

வணி 1: அதற்குள், அரசரை ஆளை வுட்டு அழையுங்களேன் சாமி.

வணிகர் 2 : எல்லாம் சாமிக்கித் தெரியும். சும்மா இருங்க.

மாசிலாமணி தேசிகர் : அனைவரும் மடத்தில் சாப் பிட்டிருங்கள்.

(வணிகர், போகிறார்கள் ஒரு புறம்).

மான நாய்க்கன் : என் குடும்பத்துக்கு வேரத்துப் பூட்டுது! ஆல் போலத் தழைத்த குடும்பம் என் பிள்ளை யோடு அத்து விழுந்துதே! (அழுகை)

மலை நாய்க்கன் : ஒரு பொண்ணு! என் ஆசைக் கொரு பொண்ணு!

தேனொப்பாள் : பொன்முடியே எழுப்பிக் குடுப் பாரிண்ணல்லோ நெனச்சேன். ஐயோ! என்ன அழவு? மறைஞ்சதே தானா (அனைவரும் போகிறார்கள். தாடிப் பண்டாரம் மாசிலாமணி தேசிகரின் எதிரில் நின்று முறை யிடுகிறான்)

தாடிப் பண்டாரம் : என்னாங்க இதுக்கொண்ணும் விமோசனமில்லீங்களா? சொத்து முத்துப் போவட்டும், மத்த வணிகரு போவட்டும், இந்தப் பொன்னுமுடி போனது தாங்க எனக்கு ரொம்ப வர்த்தமா இர்க்குதுங்க. எனக்கவன் பணத்தெ காசே குடுப்பாண்ணு சொல்லலிங்க. நல்ல குணமுள்ள புள்ளெய்ங்க. எம் பொண்டாட்டிக்குங்கூட அவன்மேலெ ரொம்ப ஆசெய்ங்க. ஆசெயிண்ணா வேறெ கெட்ட மாதிரி ஒண்ணுமில்லிங்க.

மாசிலாமணி தேசிகர் : சைவம் பரவினால் வடநாடும் திருந்தும். தீ நெறி செல்லாது.

தாடிப் பண்டாரம் : அப்ப. அழுதுகினு வந்தோம் ஒங்ககிட்ட. இப்ப அழுதுகினே திரும்ப வேண்டியதுதான் சரிங்க.

குருபரர் வடநாடு செல்லுதல்.

(யானை, அலங்கரித்தபடி நிற்கிறது. திருக்கூட்டம் நிற்கிறது. சின்னம் முதலியவை அழகு செய்கின்றன. மாசிலாமணி தேசிகர், பீடத்தில் வீற்றிருக்கிறார். எதிரில், குமரகுருபரர் வாய் புதைத்தபடி நின்றிருக்கிறார். வணிகர் கூட்டம் புடை சூழ்ந்திருக்கிறது. மான நாய்க்கன் மறைநாய்க்கன் இருவரும் அழுதபடி நிற்கிறார்கள்)

மாசிலாமணி தேசிகர் : குமரகுருபரர்! வடநாட்டில் சைவம் தழைக்கும்படி செய்க. சிவபெருமான். திருக் கோயில் புதுக்குக. புதிதாய் ஏற்பாடு செய்க. மடம் கட்டுக. இதற்கு, அங்கு ஆட்சி நடாத்தும் துருக்க அரசரிடம் அனுமதி பெறுக. சென்று வருக. நீ கொண்டு வந்த பொருளையெல்லாம் உடன் கொண்டு போக! (குருபரர் வணங்குகிறார். திருக் கூட்டமும் வணங்கு கிறது... குருபரர் யானை மீதுக்கார, அனைவரும் தொடர, யானை செல்லுகிறது)

மான நாய்க்கன் : சுவாமி! எங்களுக்கு என்ன சொல்லு கிறிங்க?

மாசிலாமணி தேசிகர் : வடநாட்டில் சைவம் தழைக் கும். அதன் மேல் அங்கு இத்தகைய கொடுஞ்செயல்கள் நடவா.

வணிகர் : இவ்வளவுதானா?

(மானநாய்க்கனும், மறைநாய்க்கனும் அழுது கொண்டே திரும்புகிறார்கள்)

மான நாய்க்கன் : என் குடும்பத்தின் வேர் அற்றது, இண்ணையோடெ ஆல்போல் தழைத்த குடும்பம், என் பிள்ளையோடு அற்று வீழ்ந்ததே! (அழுகை)

மறை நாய்க்கன் : ஒரு பெண்! என் ஆசைக்கொரு பெண் (அழுகை)

தேவனாசப்பாள் : பொன்முடியை, எழுப்பிக் குடுப் பாரின்னு நெனச்சேன், ஐயோ! என்ன அழகு! மறைஞ்சுது மறைஞ்சதுதானா? (அனைவரும் போகி றார்கள்)

(பண்டாரம் மட்டும், மாசிலாமணி தேசிகர் எதிரில் நின்று முறையிடுகிறான்)

தாடிப் பண்டாரம் : என்னங்க சாமி இதுக்கொண்ணும் விமோசனம் இல்லிங்களா? சொத்துப் போவட்டும், முத்துப் போவட்டும், மத்த வணிகரு போவட்டும். இந்தப் பொன்முடி போனதுதாங்க எனக்கு வருத்தமா இருக்குதுங்க. அவன், எனக்குப் பணத்தெக் காசெ குடுப்பாண்ணு சொல்லலீங்க. ரொம்ப நல்ல புள்ளெ யிங்க. எம் பொண்டாட்டிக்குக் கூட அவன்மேலெ ரொம்பவும் ஆசைங்க. ஆசையிண்ணா வேறெ கெட்ட மாதிரி ஒண்ணுமில்லைங்க.

மாசிலாமணி தேசிகர் : சைவம் பரவினால், வட நாடும் திருந்தும். தீ நெறி செல்லாது!

தாடிப் பண்டாரம் : அப்பவும் அழுதுகினே வந்தோம் ஒங்ககிட்ட! இப்பவும் அழுதுகினே திரும்ப வேண்டியது தான். சரிங்க (போதல்)

□ □ □

கதை உறுப்பினர்

1.	குமரகுருபரன்	: கதைத் தலைவன்
2.	சண்முகசிகாமணிக் கவிராயர்	குமரகுருபரனின் தாயாரும் தகப்பனாரும்
3.	சிவகாமியம்மாள்	
4.	குப்பு	: இவர்கள் வீட்டின் வேலைக்காரி
5.	குடுகுடுப்பைக்காரன்	: கைலாசபுரத்திலிருப்பவன்
6.	வீராசாமிக்கவிராயர்	: சண்முகக் கவிராயர்க்கு வேண்டியவர்
7.	வண்டிக்காரன்	: இக்கவிராயர் வீட்டு வேலைக்காரன்
8.	பெரிய பண்டாரம்	திருச்செந்தூர்ச் சத்திரத்தில் இருப்பவர்கள்
9.	சின்ன பண்டாரம்	
10.	முருகன்	: திருச்செந்தூர்க் கடவுள்
11.	ஆட்கள்	: கோயிற் பணியாளர்
12.	முத்தப்பன்	இவர்கள், சண்முகசிகாமணிக் கவிராயரின் பிரியா நண்பர்கள்
13.	நடேசன்	
14.	திருக்கோயிற் பிள்ளை	
15.	கூடலிங்கம்பிள்ளை	தருமத் திருப்பணியாளரில் ஒருவர்
16.	பெரியார்	: மதுரை மடாதிபதி
17.	திருமலைநாயக்கன்	: மதுரைக்கு மன்னவன்
18.	அரசி	: இம்மன்னவனின் மனைவி

19.	அமைச்சன்	: அரண்மனை மந்திரி
20.	காவலன்	: சேவகன்
21.	கந்தப் புலவர்	: அரண்மனை வித்துவான்
22.	சோமு	: இப்புலவரின் தலை மாணவன்
23.	ஆண்கள்	: மதுரை வாசிகளில் சிலர்
24.	சாவடிக்காரன்	: வள்ளியூர்ப் போலீஸ் காரன்
25.	தானப்பன்	: தாடிப் பண்டாரம்
26.	தேனொப்பாள் (தேனு)	: இவன் மனைவி
27.	சொக்கன் (சொக்கு)	: இவர்களுக்கு வேண்டியவன்
28.	முத்தப்பன்	: வழிப்போக்கன்
29.	மானநாய்க்கன்	| பொன்முடியின் தாய்
30.	அன்னம்	| தந்தையர்
31.	பொன்முடி	: பூங்கோதையின் காதலன்
32.	மறைநாய்க்கன்	| பூங்கோதையின்
33.	வஞ்சிவடிவு	| தாய் தந்தையர்
34.	பூங்கோதை	: பொன்முடியின் மெய்க்காதலி
35.	ஒருத்தி	| பூங்கோதைக்கு
36.	அண்டை வீட்டுப் பெண்	| வேண்டியவர்கள்

37. வயிரவன் | மான நாய்க்கன் வீட்
38. பொன்னன் | டுப் பண்ணையாள்

39. இரிசன் : மறைநாய்க்கன் வீட்டுப் பண்ணையாள்

40. கணக்கன் : மான நாய்க்கன் கடைக் கணக்கன்

41. ஆட்டப்பன் | வியாபாரிகள்
42. சிவம் |

43. பிச்சைக்காரன்

44 முத்துவணிகர் (முன்) : பொன்முடியோடு வடநாடு போனவர்

45. முத்து வணிகர் (பின்) : பூங்கோதையுடன் வடநாடு போனவர்

46. ஆரியர்கள் : வடநாட்டு வழிப்பறி கள்வர்கள்

47. மாசிலாமணி தேசிகர் : தருமபுரத்து மடாதிபதி இவர் குருபரனின் ஞானாசிரியர்

கைலாபுரம் : குமரகுருபரன் பிறந்த ஊர்.

திருச்செந்தூர், மதுரை, கயிலாயம், வள்ளியூர், தருமபுரம்.

□ □ □

அநுபந்தம்

நகைச்சுவை நிகழ்ச்சியை இன்னும் சிறிது விரிவாக்க வேண்டுமாயின், கீழ் வருமாறு :-

(சொக்கு என்பவனைக் கால்வராகனுக்குச் சந்தனம் வாங்கி வருப்படி பொன்முடி அனுப்பினான். சொக்கு, சந்தனம் வாங்கி வந்தபோது பொன்முடி இல்லை. தெருவில் தாடிப் பண்டாரம் நிற்கிறான்)

பண்டாரம் : சந்தனம் வேண்டியதிருந்ததின்னு தான் ஒன்ன அனுப்பினாரு, வேறெ ஒண்ணுத்துக்கு மில்லை. என்னா உத்துப்பாக்றியே என்னே? தாடியும், மீசையும் என்னைக் கேட்டான் இண்ணையே? எவஞ் சொன்னான் இது ஒண்ணைமாத்ரம்? எண்பி.

சொக்கு : பொன்முடிதான் கேட்டாரு, நீதான் குடுத்தியேண்ணேன்!

பண்டாரம் : குடுத்தா? என்னாக்கிட்டம் வேசம் போட்டு கினு பூங்கோதைகிட்ட போறானோ அவன்?

சொக்கு : இங்கேதான், வேசம் போட்டானே அவண் ணேன் பொன்முடி. நானு இங்கே ஒளிஞ்சிருந்து பாத் துட்டுத்தானேண்ணேன் போனேன்.

பண்டாரம் : பாத்துட்டியா? சொக்கு யாருகிட்டியும் இத்தே சொல்லிப்புடாதே. நானிண்ணு நெனச்சி நெனச்சி தேனு அவுனுக்கு முத்தம் குடுத்துட்டா, ஒணு மிண்ணு குடுக்கலே.

சொக்கு: செச்சே! தெரியாதா எனக்கு! இத்தெ நானு ஆருகிட்டியும் சொல்லமாட்டேன்ண்ணேன். இந்தாண்

ணோன் சந்தனம். நானு நாளைக்கி வர்ரேன். நாம்ப இப்டியல்லாம் பேசிக்கினு இருந்தத்தே அண்ணிகிட்ட சொல்லாதிங்க.

பண்டாரம் : இல்லே சொக்கு. (போகிறான்)

(உடனே பண்டாரமும் தேனும் பேசிக் கொள்ளு கிறார்கள்)

தேனு : எங்கே போயிருந்தீங்க?

பண்டாரம் : உம்! சொக்குக் கூடப் பேசிலியே.

தேனு : இப்போ பேசியிருந்திங்களே.

பண்டாரம் : முத்தம் குடுத்தியே பொன்முடிக்கி அத்தையா நானு அவன்கிட்ட சொன்னே. அவன்தாண்டி பாத்துட்டானாம்.

தேனு : தீந்து போச்சா சொல்லி, இன்னம் பாக்கி இர்க்கா? (தலையில் அடித்துக் கொள்ளுகிறாள்)

பண்டாரம் : அவனுக்குத் தெரிஞ்சா, என்னா தேனு! நம்ப சொக்குதானே! அழாதே தேனு சும்மா.

தேனு : பங்கம்! பங்கம்!! உள்ளே போயி அடங்கு. வெளியிலே வாயெ தெறக்காதே இனிமே.

(மறுநாள் வந்து சொக்கு தேனு வீட்டில் நுழைகிறான். நடையில் தாடி, மீசை, பூக்குடலை, துப்பட்டி இருப்பதைப் பார்க்கிறான். அப்படியே எடுத்து உடுத்திக் கொள்ளுகிறான். ஆயினும், சொக்கு, உடுத்திக் கொள்ளுவதைத் தேனு எட்ட இருந்து தெரிந்து கொண்டு தெரியாதவள் போல் இருக்கிறாள். சொக்கு (பண்டாரவுருவத்துடன்) உள்ளே நுழைகிறான்.

தேனு : ஆரு! சொந்த மாமாவா; பொன்முடி மாமாவா?

சொக்கு: பொன்முடி மாமாதான்.

தேனு: பொன்முடி மாமாவா, வாங்க மாமா வாங்க. சொந்த மாமா வந்துடுவாருண்ணு பயப்படாதீங்க!

சொக்கு: நீ இருக்கும்போது எனக்கென்னா பயம்? தேனு! ஒன் பாட்டெ கேக்கணுமிண்ணு வெகுநாளா ஆசை எனக்கு. ஒண்ணு பாடேன் கேப்பம்.

தேனு: எனக்குந்தான் மாமா, நீங்க பாடுறத கேக்கணுமிண்ணு ரொம்ப நாளா ஆசெ. நீங்க முந்தி ஒண்ணு பாடுங்க பாப்பம். அப்றம் நானு பாடுறேன்.

சொக்கு: (பாடுகிறான்) பாட்டு:
ஆசையுள்ள மச்சி!-அடி
அணைச்சிக் கொள்ளேண்டீ பிடிச்சி (ஆசை)

பேசப் பொழங்க இருந்தா, அடி
பின்பு சங்கதி தெரிந்தா
ஓசை படாமெ அடுத்த
ஊரிருக்குது பயணப் படுத்த (ஆசை)

தேனு: (பாடுகிறாள்) பாட்டு-
மோசக்கார மாமா! ஒன்
முகத்தில் முழிச்சி வாழலாமா? (மோச)

ஊசிய கொழுக்கட்டீெ-அட
உலுத்த கூழை மட்டே
ஆசைப்பட்டாயா கொரங்கே!
அவதிப்படப் போறாய் இங்கே (மோச)

தேனு: இந்தப்பாட்டு, எங்கப்பா கூடப் பொறந்த எங்க அத்தெ சொல்லிக் குடுத்தாங்க.

சொக்கு: என்னெ திட்றாப்லே இருக்கே?

தேனு: நானு ஒங்களெ திட்டுவனா மாமா? அந்தப் பாட்லே அப்படி இருக்கே.

சொக்கு : அதானே, வருத்தமில்லியே ஒனக்கு?

தேனு : இல்லே நீங்க, அறையிலெ போயிருங்க, தோவந்துடுறேன். (சொக்கு, அறையிலே போகிறான். தேனு, அறைக் கதவை இழுத்துச் சாத்திக் கொள்ளு கிறாள்)

சொக்கு : ஏன் கதவெச் சாத்றே தேனு?

தேனு : அண்டவூட்டுப் பசங்க, திடீரிண்ணு வந்துடு வாங்க. அதோட்டுத்தான், இருங்கோ.

(தேனு, தெருவில் போய்ப் பண்டாரம் வருகிறானா என்று பார்க்கிறாள். பண்டாரம் வந்து விடுகிறான்.)

தேனு : ஏன் மாமா நீங்க பொழுதூக்க வரேண்ணு சொல்லிட்டுப் போனிங்களே. சரி, சீக்கிரம் கை கழுவிக்கிங்க. ஒக்காருங்க. இந்தப் பலகாரத்தெ சாப்பிடுங்க. (பண்டாரம் சாப்பிடுகிறான்)

தேனு : என்ன மாமா நீங்க. முத்தம் குடுத்ததெ அந்தச் சொக்குகிட்ட சொல்லிட்டிங்களே.

பண்டாரம் : அவன் நல்லவன். சொன்னதினாலே பாதகமில்லே.

தேனு : அவனா நல்லவன்? பொன்முடி இருக்காரே அவரு சங்கதியெ எல்லாம் எல்லாருகிட்டியும் சொல்லிப் புட்டான். பூங்கோதை அப்பாகிட்டேயும் சொல்லிப் புட்டான். அவுரு, அடி ஆளை வுட்டுப் பொன்முடியைத் தேடறாரு. பொன்முடி பயந்துகினு வந்து நம்ப பட்டறையிலே பூந்துகினு இருக்காரு. (கதவைத் திறந்து)

பண்டாரம் : ஏன் பொன்முடி ஐயா, மெய்தானே?

சொக்கு : ஆமாம் மெய்தான்.

தேனு : பாத்திங்களா? (மறுபடியும் தேனு கதவைச் சாத்திவிடுகிறாள்)

□ □ □

பண்டாரம் : அப்டியா? இது என்ன ஆச்சரியம்! இப்பத்தான் பொன்முடியே அங்கே கண்டு பேசிருந்துட்டு வர்ரேனே. அதுங்காட்டியும் இங்கே அப்பொன்முடி எப்பிடி வந்தான்?

தேனு : அப்ப, இவன் வேறு யாரோ? நடையிலெ, தாடி, மீசையெல்லாம் கெடத்தது. அதை வேற ஒரு திருட்டுப் பையன் எடுத்துக் கட்டிக்கினு நம்பளெ ஏமாத்றானா?

பண்டாரம் : இருக்கும் இருக்கும். தெற கதவை.

(பண்டாரம் எழுந்து கையலம்புவதற்குள், தேனு ஒரு முறம் உளுந்தைத் தெருவுக்குப் போகும் வாசற் படியண்டை கொட்டி இறைத்து வைக்கிறாள். சுருக் கிட்ட கயிற்றைக் கையில் தயாராக வைத்துக் கொள்ளு கிறாள். கதவைத் திறக்கிறாள். சொக்கு (பண்டார வேஷத்துடன் ஓடுகிறான். வாசற்படியண்டை சறுக்கி விழுகிறான். தேனு இரண்டு கால்களையும் சேர்த்துச் சுருக்கி விடுகிறாள். சொக்கு, எழுந்திருக்கிறான் ஓட, தேனு இழுக்கிறாள் கயிற்றை, சொக்கு விழுகிறான். இப்படியே)

சொக்கு : நான்தான் அண்ணி, சொக்கு! சும்மா பரியாசத்துக்குச் செஞ்சேன் அண்ணி. என்னெ வுட்டுடு அண்ணி!

தேனு : அவுரு, தாடிவெ மீசெயை.

(சொக்கு, அவிழ்த்துப் போட்டுச் சொந்தவுருவத் துடன் தோன்றுகிறான். பண்டாரம் வந்து ஒரு தடியைத் தூக்குகிறான். சொக்கு ஓடி மறைகிறான்)

□ □ □

"குமர குருபரர்" பாவேந்தர் பாரதிதாசனால் எழுதப்பட்டு இதுவரை அச்சிடப்படாத புதிய நாடகம்.

1987-ல் சேலம் மாடர்ன் தியேட்டரில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது.

1988-ல் சேலம் தமிழ் நாடனால் சேலம் மாவட்ட வரலாற்று ஆவண ஆய்வுக் குழு செய்தி மடலில் இதனைப் பற்றிய ஆய்வுக் குறிப்புகளும் அறிமுகமும் செய்யப்பட்டது. •1992-ல் காவ்யாவால் அச்சிடப்பட்டு முதன் முதலில் நூல் வடிவில் வெளிவருகிறது தமிழக அரசு, பாவேந்தரின் எழுத்துக்களை நாட்டுடைமை ஆக்கியது இந்நூல் வெளிவர உதவுகிறது.

"எதிர் பாராத முத்தம்" என்ற காவியமும் "பொன்முடி" என்ற சினிமாவும் இந்த நாடகமும் ஒரே கதையின வேறுபட்ட கலை வடிவங்களே. இது தமிழ் நாடக உலகுக்குப் புது வரவு.